O PLANETĂ NUMITĂ ANTICIPAȚIE

EDITURA JUNIMEA

O PLANETĂ NUMITĂ ANTICIPAŢIE

Antologie de literatură ştiinţifico-fantastică alcătuită de Alexandru Mironov şi Dan Merişca

SĂ VORBIM PE LIMBA PĂMÂNTULUI

Am locuit o vreme într-o ţară africană. Acolo, chiar între oraşele vecine, distanţele se măsurau uneori în sute de kilometri şi nu mi se părea anormal să alerg cu maşina între, să zicem, Oran şi Casablanca, mai mult de o zecime din lăţimea continentului, pentru a face o vizită unor prieteni. Pe de altă parte, când, în ţară, aveam de acoperit distanţa Craiova-Timişoara, îmi făceam întotdeauna pregătiri ca pentru un drum lung.

Sau: m-a vizitat o rudă care şi-a stabilit domiciliul dincolo de munţii Ural; când a trebuit să plece, s-a pornit spre gară cu câteva ceasuri înainte de tren: ca locuitor al unei ţări întinse pe un sfert de planetă, unchiul acesta avea în el un alt metronom, timpul îi curgea, molipsindu-se de la acel spaţiu, într-un ritm pe care eu nu-l puteam percepe. În aceeaşi ordine de idei, ca locuitor al Bucureştiului însă, eu uneori manifest o oarecare reluctanţă în a traversa oraşul, cale de 10–15 km, pentru a-mi vedea fratele: mi se pare departe.

Spaţiul şi timpul, vreau să spun, se pot dilata şi contracta şi dincolo de paradoxul lui Langevin: este suficientă manevrarea acestor concepte prin mecanismele – inefabile dar concrete, uluitoare dar logice – ale celui mai puternic aparat inventat de istoria universului: creierul uman.

Schimbăm acum unghiul, schimbăm datele problemei, păstrăm ideea. Luăm în transfocator societatea umană, civilizaţia actuală. A pornit lent, lent, lent, de la Propliopitecul de acum 40 de milioane de ani, lăsând să treacă generaţii fără număr, fără şir, fără istorie pentru ca indivizii să capete – acum 10–20 mii de ani – conştiinţă de sine, sesizând Pământul, mările, stelele, depărtările, scurgerea timpului. Indivizi geniali au apărut în mileniile din preajma erei noastre, împrăştiind lumină şi accelerând dezvoltarea. Dar a fost un start pierdut, religii stupide şi atotputernice au mai îngheţat un mileniu şi jumătate civilizaţia Omului, ritmul lent s-a schimbat abia după Renaştere, cunoştinţele ştiinţifice au ţâşnit la suprafaţă, materia cenuşie a

început a iradia lumină, Pământul a accelerat parcă pe axă, cortexurile, au explodat, inundând cu jerbe de idei şi descoperiri întunericul miliardelor de ani trecute de la facerea lumii, planeta a prins moment de rotaţie tot mai mare, o uriaşă navă cosmică purtând pe oceanul de energii şi materie a Universului un echipaj alcătuit, în clipa de faţă, din 5 miliarde de indivizi, asemănători întru totul în ciuda raselor, cu interese asemănătoare în ciuda credinţelor politice, ideologice şi religioase, apropiaţi la culme unul de altul – în ciuda graniţelor – şi grăbiţi, grăbiţi, grăbiţi către sfârşitul de secol, către mileniile care urmează, către viitorurile din care trebuie ales pentru specia lui Homo Sapiens numai *acel viitor* care îi asigură acestui biped de perspectivă supravieţuirea şi împlinirea menirii sale: aceea de a se înscăuna stăpân absolut peste materia oarbă pe care i-a încredinţat-o Big Bang-ul, explozia iniţială.

*

…Ritmul schimbă perspectivele, deci – şi una dintre cele modificate de epoca modernă va fi aprecierea scurgerii timpului. Sigur, timpul nu curge lent (în secolul XX şi următorul) şi nu numai înainte – vezi ipoteza tahionilor lui Narlikar, fizica născută de black-holes, senzaţiile şi percepţiile cortexului uman. Şi fie un timp în spirală sau un timp în bandă Möbius sau timpul nostru einsteinian cel de toate zilele – el va fi, inevitabil, reflectat în realitatea noastră imediată. În gânduri şi în sentimente, în idei şi concepte, în folclor, istorie, cronici, pagini tipărite, benzi magnetice, pelicule de film. Suntem, oamenii, gregari, comunicativi, guralivi. Ne povestim unul altuia, unul altora, unii altora de mii de ani. Ce? Multă vreme: întâmplări din bătrâni – la gura peşterii, în agora cetăţii, la focul din vatră –, întâmplările erau puţine, rare şi lăsau urme (exemplu: un grup de piraţi din insulele greceşti atacă un sătuc prăpădit de pescari – spune Senkiewiez –, un poet genial dă dimensiuni cosmice încăierării şi aşa apar Iliada şi Odiseea, poeme eterne). Dar – revolute fiind acele fericite timpuri totuşi calme –, nu înseamnă că poemele din bătrâni nu merg şi acum. Merg. Încă merg. Pentru o vreme.

Sau: poveştile de astăzi, de acum, din deceniul care s-a dus cum se duce clipa, din secolul acesta împovărat de războaie şi evenimente – apoteotice şi înspăimântătoare, superbe şi cumplite – de care ne despărţim, în anul 2001, la doi paşi şi câteva ceasuri de noi, mâine. Poveşti scrise în limba urdu, sau

arabă, sau engleză, sau română, sau chineza, sau rusă, sau… Scrisă, fiecare, pe înţelegerea popoarelor care vorbesc şi citesc limbile de mai sus, conform graiului fiecărui popor. Ceea ce nu înseamnă că toată lumea de acum a Pământului înţelege tot ceea ce scriu şi pun în scenă şi pe ecran marii creatori ai Pământului. Romeo şi Julieta este încă o istorie de Science Fiction pentru musulmanii habotnici care îşi iubesc legal şi egal toate cele 4 neveste permise de Coran. Drama lui Raskolnikov poate părea doar o poveste duioasă pentru un nepoţel de-al lui Al Capone, salariat conştiincios în zilele noastre la vreo filială din Chicago a Mafiei sau Cosei Nostra. Cântarea lui Hyawatha o fi înaripat pe irokezi – sau cel puţin aşa crede Longfellow –, dar nu spune mare lucru nici budiştilor paşnici din Katmandu, nici păstorilor cooperativizaţi din Mongolia socialistă. Asta-i. Pământul este încă o planetă grozav de pestriţă.

*

Să trecem, aşadar, la poveştile de mâine – înţelegeţi că aici am vrut de fapt să ajung. Eu am citit câteva mii de poveşti de anticipaţie, am editat câteva sute, am scris câteva zeci. În toate era vorba de cetăţeni ai Pământului – albi, galbeni, negri, locuitori pe Terra, pe Lună, Marte, Venus sau dincolo de sistemul solar – plecaţi cu diverse treburi prin Galaxie, cu intenţii paşnice sau nu vizavi de locuitori de aiurea, dar înţelegându-se între ei perfect în limba care va fi a cetăţenilor Republicii Terra – peste cincizeci, o sută, o mie de ani. Curajoşi sau laşi, geniali sau stupizi, generoşi sau meschini – oameni! — Dar înţelegându-se perfect între ei şi făcând întotdeauna corp comun în faţa pericolelor care îi ameninţă, care le pun în primejdie specia, împotriva obstacolelor ce se vor ridica în calea antreprizelor logice sau nebuneşti – oameni! — În care sunt porniţi indivizii cu eticheta Sapiens.

„Fundaţia” lui I. Asimov este o monumentală poveste de dragoste pentru specia lui Homo Galacticus, urmaşul nostru. Ea va fi înţeleasă peste câteva decenii de toată lumea Pământului. Va fi citită, cu zâmbetul pe buze, în secolul XXII şi va rămâne, legendă, pentru timpurile de mai departe. Este O istorie profund şi *total* umană.

Lumile născute din mintea lui Cordwiner Smith sau planeta fantastică Solaris apar în pagini care cântă fenomenul suprem, viaţa.

Cărţile fraţilor Strugaţki sau ale lui A. Clarke sunt încărcate de căldură umană, optimiste, sunt cărţi cu care rămâi prieten pe viaţa.

Asta nu înseamnă că specialiştii în povestit viitorul sunt optimişti inconştienţi şi incurabili. Dimpotrivă. O felie foarte importantă a literaturii şi artei SF practică avertismentul. Există în filmele şi cărţile lumii manifeste de o asprime fără margini atenţionând asupra pericolelor imediate şi reclamând pentru pământeni linişte şi pace. „Seniorii războiului”, a francezului G. Klein, „O cantică pentru Leibowitz” a lui W. Myller Jr., „Toţi în picioare pe Zanzibar” a englezului J. Brunner, „Ziua Trifidelor” a lui J. Wyndham, „Ultimatum”-ul lui Mordecai Roshwald, „Krakatit”-ul lui Capek sunt cărţi cutremurătoare, cu care marii autori ai literaturii de anticipaţie, descriind înspăimântătoare viitoruri postatomice, coboară literalmente în stradă, manifestând vehement împotriva violenţei şi a războiului.

Mileniile următoare, milioanele de ani ale viitorului societăţii umane nu pot fi decât ani de pace, spun, strigă, urlă, cântă creatorii de Science Fiction, ei cei care au inventat înaintea tuturor – avertizând – bomba atomică, totalitarismul violent, manipularea maselor, războaiele intergalactice.

Vrem viitoruri în care specia raţională a faunei Pământului să poată creşte în linişte, evoluând către cunoaşterea legilor naturii, către stăpânirea imensităţii cosmosului şi a nenumăratelor planete – locuinţă pentru roiurile de pământeni care, vorbind pe limba Planetei Terra, se vor apuca să colonizeze galaxii fără nume şi fără de număr.

Un viitor infinit pământenilor, un viitor sigur – asta reclamăm, toţi iubitorii literaturii de anticipaţie, mulţi, nenumăraţi, sute de milioane, miliarde care astăzi ne facem griji pentru ziua de mâine, înălţându-se pe vârful picioarelor pentru a arunca o privire ceva mai departe, ca să aflăm, înecaţi de emoţie şi speranţă, dacă există şi un poimâine pentru fiii şi fiicele acestui Homo Faber de astăzi care a exagerat jucându-se prea tare cu focul.

Sunt în paginile ce urmează specialişti în pus la microscop şi telescop viitorul. Acest viitor indubitabil şi inevitabil comunist. În care egalitatea indivizilor va fi legea Nr. 1, în care grija şi dragostea faţă de aproapele tău va fi înscrisă până şi în codul genetic. Un viitor care poate fi descris într-o frază: se numeşte

viitor comunist acea perioada a omenirii în care nicicând, nicăieri, nicicum nu vor muri niciodată copii. În setea lor de cunoaştere şi aventură, în proiectele şi întreprinderile lor, cetăţenii Republicii Terra îşi vor risca vieţile şi, uneori, şi le vor pierde. Copiii însă, fondul perpetuu cel mai de preţ al unei omeniri unite, se vor bucura în această societate galactică a urmaşilor noştri de siguranţă absolută. De dreptul la această extraordinară aventură pe nume viaţă.

Aşa spune cea mai frumoasă legendă despre viitor, din care vă povestim fragmente în paginile următoare, încercând să vă vorbim pe limba Pământului…

Alexandru MIRONOV

DAN URSULEANU

WAR-GAME

Aplecaţi asupra mesei, reconstituiau pe tabla de joc bătălia debarcării aliaţilor în Normandia.

Ţigările fumegau alături, lângă ceştile de cafea.

În cameră era cald şi linişte. Coborâtă pe fir, din tavan, lampa cuprindea în conul ei de lumină gălbuie câmpul pătrat de joc, pe care se conturau sudul Angliei, canalul Mânecii şi teritoriul normand. Caroiajul hexagonal al teatrului de operaţii, inspirat din perfecţiunea fagurilor, îmbia la posibilităţi vaste de joc, câte şase alternative pentru fiecare pion – unitate convenţională de luptă.

— Am avut patru tururi de zar fiecare, aminti Ted. Următoarele patru tururi sunt război de noapte.

Alex, sprijinit de tăblia mesei cu amândouă coatele, îşi rezema capul în palme. Cu un gest reflex îşi îndreptă o meşa de păr rebelă, căzuta pieziş pe frunte.

— Deci avioanele îşi reduc activitatea la un sfert, cercetarea îşi triplează acţiunea, tancurile stau.

— Eşti însă liber în războiul submarin. Iar mişcările de infanterie, pe riscul tău. Nu uita că tunurile trag orbeşte.

Ted agită zarul în pumn, apoi îl rostogoli pe tablă. Juca în favoarea aliaţilor şi 5-ul ieşit îi folosea pentru a aduce pe plaja Omaha un nou batalion de combatanţi canadieni.

— Canadienii au debarcat pe Juno, nu pe Omaha, mârâi Alex.

— Nici nemţii nu l-au luat prizonier pe generalul Bradley. Şi totuşi tu l-ai luat.

— N-am scornit eu regulamentul jocului. Ne îngăduie să facem mutări care contrazic realitatea istorică, dar nu şi posibilităţile pe care le-a avut realitatea atunci, în ziua 2.

— Apropo, tresări Ted, am uitat să trag cartea neprevăzutului.

Ridică un cartonaş din teancul aşezat lângă tablă, îl întoarse şi citi informaţia surpriză: „Vânt puternic de gradul 6 din sectorul estic”.

Alex zâmbi ironic, în stilul său inimitabil. Colţul stâng al gurii i se lăsă în jos, în timp ce ochiul drept aproape că i se închise. Spuse flegmatic:

— Înţeleg că toate planoarele tale care încă mai sunt în aer se deplasează cu două căsuţe spre vest. Cred că bună parte din ele vor cădea în Cotentin, ba chiar în Atlantic.

Alex avea dreptate. Trei unităţi de planoare se scufundară în largul coastei atlantice şi câţiva stropi grei de apă sărată săriră pe hexagoanele ţărmurilor bretone. O dungă roşie incendie fruntea lui Ted, semn de iritare greu stăpânită. Debarcarea începea prost pentru el.

Alex trase adânc din ţigară, îşi umezi buzele în cafeaua răcită şi aruncă la rândul lui zarul. Doar un 3, dar care permitea unui regiment de tancuri german să prindă linia care însemna calea ferată. Pe drumul de fier, viteza înaintării se tripla, aşa încât tancurile îi ajunseră la 4C de kilometri de Caen. Era un noroc neaşteptat. Dunga de pe fruntea lui Ted bătea acum în vineţiu.

Cartea trasă din pachet îi aduse lui Alex încă un ajutor nesperat: capturarea unui curier cu planurile dispunerii tuturor rezervelor de luptă ale inamicului. Regulamentul jocului îl obliga acum pe Ted să întoarcă pe faţă toate piesele sale cu efective secrete. Poziţia şi tăria eşaloanelor sale deveneau dintr-o dată vizibile.

— E o porcărie, jocul ăsta, spuse el cu o ură prost ascunsă.

— Orice război e o porcărie, Ted. Dar odată început, trebuie dus până în pânzele albe, cred că eşti de acord cu mine.

Zarul se rostogolea mereu, însoţit de privirile pătimaşe ale jucătorilor. Se luptau de câteva ore bune şi norocul bătăliei se vădea a fi schimbător. Ted concentră tirul greu al distrugătoarelor Augusta şi Svenner asupra Bayeux-ului. Sub violenţa barajului de artilerie navală, din hexagonul pe care era desenat orăşelul începu să se degaje un miros vag de hârtie pârlită. Alex împotmoli câteva unităţi de blindate germane la marginea unei păduri. Le devie însă spre nord, către Merville, de-a dreptul prin mlaştini.

— Trişezi!

Pumnul lui Ted se prăbuşi asupra mesei, făcând să tresară toţi pionii tablei de joc.

Alex îşi străpunse adversarul cu o privire acidă. Vocea îi sună răguşită, încărcată de ameninţare:

— Eu… trişez?

— Tu! Regulamentul spune clar. Hexagoanele cu pădure şi mlaştină nu pot fi străbătute de tancuri. Pot fi doar ocolite.

— Mai dă-l dracului de regulament. Războiul e război şi contează numai victoria, nu şi mijloacele folosite.

— Deci propui sa încălcăm Legea?

— Ia nu mă mai plictisi cu scrupule puerile. Taci şi joacă.

La mutarea următoare, Ted îşi scoase trei submarine pe uscat. Coloşii distruseră sub apăsarea lor teribilă o linie de cazemate germane. Alex răspunse cu primele rachete V-2.

— Jocul tău frizează absurdul! Urlă şeful aliaţilor. V-ul nici n-a fost construit încă.

— E absurd numai ceea ce mă împiedică să te nimicesc. Tot ce ţine de dorinţele mele, e logic.

Vacarmul luptei creştea rapid, junglă sonoră cu rădăcinile înfipte în hexagoanele tablei. În încăpere se răspândi un iz confuz de pârjol, praf de puşcă şi cadavre în descompunere. Alex simţi ceva ca o arsură vie pe trahee şi instantaneu experienţa sa de vechi beligerant îi semnală – pericol major.

— Gaze toxice! Ticălosule, ai întors cartea cu gaze toxice!

Un infanterist dezorientat, rătăcit de companie, ţinti becul lămpii care ilumina teatrul de operaţii. Răsună o explozie cumplită şi, în întunericul prăvălit ca o ghilotină, Ted îşi simţi faţa împroşcată de mici schije de sticlă. Bâjbâi după masca de gaze şi şi-o trase pe cap, cu mişcări precipitate, gâfâind. Pe sub cagulă, obrajii îi sângerau uşor, dar în încleştarea sălbatică a războiului, asta era un fleac. Împuşcături, gemete, horcăieli sfâşietoare izvorau de pretutindeni. Fumul devenea tot mai gros, de o materialitate aproape palpabila.

Deodată, hexagoanele Mânecii se aprinseră. Focul progresa rapid, înghiţind lacom nordul Europei, ieşind năvalnic în întâmpinarea Atlanticului. În lumina lui, siluetele celor doi jucători se agitau fantomatic. Zarul se topi sfârâind, mai întâi o picătură de material plastic arzătoare, apoi un fulg de cenuşa. O rachetă balistică scăpată de sub control zbură brambura, pulverizând uşa camerei, pentru a se sparge undeva, afară, cu un bubuit asurzitor.

Flăcările incendiaseră o bună parte din masa şi cucereau acum sectoare de covor.

Ted înşfăca pachetul cărţilor de joc cu neprevăzute, dar în acelaşi moment Alex se aruncă asupra lui ca o fiară, încercând să-i smulgă cartonaşele din mână. Se băteau orbeşte cu pumnii, cu picioarele. Alex izbuti totuşi să captureze câteva cărţi, întorcându-le una după alta, cu o înverşunare de dement. Senzaţia de sufocare otrăvită pe care i-o pricinuiau gazele inhalate devenise insuportabilă.

Tot mai multe proiectile scăpau din orbita jocului, ciuruind pereţii afumaţi. Camera începu să trepideze îngrozitor, o dată cu întreaga casă, o dată cu terenul de sub ea. Ted detona bombele fără alegere, atomice, chimice, neutronice, bacteriologice.

Afară, sub cerul liber, se dezlănţui grozăvia. Cartea cicloanelor fusese întoarsă, nu se ştie de cine, cei doi combatanţi nu mai controlau de mult logica jocului. Fluxurile ionice, eliberate spontan de aparaturile mascate savant în diferite zone strategice, ţâşneau spre atmosferă deturnând vânturile, prăvălind uragane şi trombe de praf radioactiv peste continente. Un snop de bombe cu hidrogen explodă în adâncul Pacificului. Apele oceanului planetar cuprinse de frenezia unui balans nebun, măturară irezistibil uscatul pe zeci de kilometri dus-întors.

Alex se prăbuşi, cu capul inundat de ameţeala mortala a vaporilor toxici. „Ai să mi-o plăteşti, bestie” scrâşni el din dinţi în timp ce mâna îi bâjbâia pe duşumea după o armă, orice armă. Cu ultimele puteri reuşi să îndrepte un pistol-mitralieră către cagula aceea oribilă a lui Ted, împroşcând-o cu o jerbă de gloanţe…

Pogorî frigul, eternul aliat al întunericului.

O pală de viscol se răsuci în cameră, peste corpurile inerte ale jucătorilor, furând ca pe o frunză moartă cartea cutremurelor şi spulberând o în noapte, prin pereţii ruinaţi Undeva, îngropate sub scoarţa terestră, generatoarele de trepidaţii intrară unul după altul în funcţiune, reacţie în lanţ desăvârşind opera geniului uman…

DĂNUŢ UNGUREANU

OBIECTE

Vaucanson privi deznădăjduit obiectul. Apoi se apropie cu paşi mici, aproape temători şi-l ridică din mormanul de vechituri unde îl aruncase înfuriat. „La ce dracu ar putea folosi?” se întrebă pentru a mia oară, studiindu-i formele rotunjite, frumos finisate, strălucind în soarele amiezii. Părea mai degrabă unul dintre acele obiecte hibride, ceva nostim şi ingenios dar absolut inutilizabil. Cum ar fi o mulinetă cu foarfecă sau un pahar cu balamale.

„Fir-ai tu să fii!” mormăi încă o dată Vaucanson, după care fixă cu îndemânare obiectul în menghină şi apucă hotărât pânza de bomfaier. I-ar fi plăcut să pună chestia asta ciudată, ca o floare de metal, undeva, într-o vitrina cu bibelouri, dar faptul că, după o jumătate de zi, încă nu reuşise să-i dea de cap, îl călca efectiv pe nervi.

„Fir-ai tu a dracului!” zise iar. Metalul scrâşni, zburlindu-i părul pe ceafă. Asta e! Vaucanson scuipă în palme şi se hotărî să tranşeze unul din lobii ovoidali ai exasperantului obiect.

Cineva te aude, cineva te vede, cineva îţi vorbeşte. Cineva te stăpâneşte. Cineva te vrea. Nu vezi, nu auzi, nu vorbeşti. Tremuri. Te ghemuieşti neliniştit lângă peretele ocrotitor. Cineva vrea să ajungă la tine. Cineva te vrea.

„Ptiu!” făcu Vaucanson, ud leoarcă, între două gâfâituri. Obiectul aştepta liniştit între fălcile menghinei, ei bine, da, intact, neatins, fără o zgârietură. Deşi mânuise ferăstrăul până când nu mai avusese cu ce tăia. Îl privi cu mâinile în şolduri, se scarpină în creştet. Îi dădu ocol prudent, îi ciocăni cu arătătorul. Îl mirosi. Nici nu mirosea. Vaucanson explodă. Mai întâi îl eliberă metodic dintre fălcile menghinei. Îl privi o clipă, atâta doar cât să-şi dea seama că de aici i se va trage viitorul atac de apoplexie. Apoi îl izbi de unul dintre pereţii atelierului. Şi începu să urle. De peste drum, văduva Miller privea scena cu aerul său impasibil de zile mari, continuând să tricoteze. Vaucanson luă din nou obiectul şi-l izbi de perete. De cel opus. Unul pe faţă, unul pe dos. Unul pe faţă, unul pe dos. Zbang! Îl călcă în picioare. Unul pe faţă, unul pe dos. Zbang! Probabil că Vaucanson s-a ţicnit. Zbang! Unul pe faţa, unul pe dos. Zbang! Oare lui Emil or să-i placă ciorapii? Zbang! Unul pe faţă, unul pe dos. Unul pe faţă, unul pe dos…

Cineva te ascultă, cineva te simte, cineva te vrea. Te vrea cu tot dinadinsul. Te vrea pe tine şi lumea ta. Universul tău întreg în care nu vezi, nu auzi, nu vrei. Te ghemuieşti neliniştit lângă peretele ocrotitor. Cineva vrea să ajungă la tine. Cineva te vrea.

Nu mai era nimic de făcut. Orice altceva în locul obiectului ar fi abandonat în cele din urmă partida. Vaucanson îl mai privi o dată, de-a dreptul năucit, ori poate din cale-afară de înţelept. Apoi îl expedie într-unul din colţurile încăperii cu un şut care pe vremuri ar fi făcut să pălească de invidie celebrul cuplu de atacanţi Benton-Markov. Dar nu şi pe văduva Miller. Unul pe faţă, unul pe dos. Ehei, când Emil o să vină acasă… Vaucanson n-a fost niciodată un tip prea normal. De câte ori tunde gazonul din faţa casei face un zgomot îngrozitor. Unul pe faţă, unul pe dos. Şi acum se distrează cu tinicheaua aia pe care a găsit-o de dimineaţă printre tufele de zmeură. Unul pe faţa, unul pe dos…

Dacă acel cineva te-ar cunoaşte aşa cum eşti, lumea ta i s-ar părea bucăţica ce-i lipseşte, pe care o caută de o viaţă, pe care a căutat-o, probabil, dintotdeauna. Dar tu nu îl auzi, nu îl simţi, nu îl vrei. E altul, nu aparţine lumii tale. E altul. Te ghemuieşti neliniştit în spatele peretelui ocrotitor.

Unul pe faţă, unul pe dos. Vaucanson s-a scrântit de-a binelea. Parcă ar vrea să între în blestemata aia de tinichea.

De ce şi-or băga unii nasul unde nu le fierbe oala? Unul pe faţă, unul pe dos. Când o să vină Emil… Soarele îşi dădu în cele din urmă sufletul după linia neştiută a orizontului. Vaucanson opri aparatul de sudură. Se lăsă mai întâi pe vine, apoi se prăbuşi cu un zgomot înfundat pe o parte. Poate că era într-adevăr nebun. De la trei metri obiectul îl urmarea impasibil, acelaşi, mereu acelaşi, fără o zgârietură, fără nimic lipsă, fără nimic, nimic, nimic. Poate că era într-adevăr nebun. Oricum, ziua se sfârşise. Se ridică greoi, sprijinindu-se în mâini, făcu câţiva paşi şi închise uşa atelierului fără să privească în urmă. Primele stele începuseră deja să se ivească pe deasupra plopilor din faţa vilei Miller.

„Paştele mă-tii!” trase Vaucanson concluzia. Venea noaptea unei zile grele. Beatlesii s-ar fi simţit de-a dreptul complexaţi.

Dincolo de peretele tău ocrotitor, în sămânţa caldă şi buna pe care ţi-au hărăzit-o neştiuţii, nicăieri şi nicicând, aştepţi, ghemuindu-te neliniştit. Acel cineva… Acel cineva… Acel cineva de dincolo te simte încă.

De dimineaţă Vaucanson se trezi mai mahmur ca oricând. Nu-l durea nimic şi parcă-l dureau toate. Evită, în timp ce se spăla pe dinţi, să-şi aducă aminte ceea ce făcuse cu o *zi* înainte. Era ca şi cum cineva din cale-afară de sadic i-ar fi şoptit fără încetare la ureche: „Vaucanson, Vaucanson, obiectul e tot acolo. Ce-ar fi s-o iei de la capăt?”

Strivi între molari o nouă înjurătură. Îşi îmbrăcă încet salopeta nou-nouţă şi jerseul peticit în coate. Luă de pe raft şepcuţa roşie pe care Marta i-o dăruise cu puţină vreme înainte de a-l părăsi. Apoi, fluierând liniştit, aduse din atelier ciudata floare metalică şi o aruncă în camionetă alături de un motor rablagit de barcă, un acumulator descărcat şi o ladă şuie cu inscripţia „SAN”. Se urcă la volan demarând într-un nor înecăcios de praf şi gaze eşapate, sub privirile dezaprobatoare ale văduvei Miller. Cu ani în urmă, Vaucanson descifrase şi misterul inscripţiei „SAN”. Acum mânuia cu atenţie volanul pe panglica şerpuitoare care avea să-l ducă la Târgul de gioarse. În oglinda retrovizoare îl privea absent obiectul.

Să fii tu însuţi şi să pari a fi altul. Să fii altul părând a fi tu. Un altul pare ceea ce tu nu ai putut fi niciodată. Tu însuţi nu pari a fi ceea ce îşi doreşte să fie celălalt. Celălalt, care te vrea.

— Cât? Se minună Vaucanson nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Deja începuse să fie insuportabil de cald şi sudoarea i se prelingea încet pe după gulerul cămăşii.

— Atât cât ai auzit, i-o reteză celălalt dând ocol obiectului şi aplecându-se să-i mângâie formele pline, rotunde. Niciun sfanţ în plus, adăugă încet, parcă scârbit de afacere.

Vaucanson îl studie îndelung. Era primul şi probabil ultimul doritor să achiziţioneze nasolia de metal. Celorlalte chestii le găsise câte un cumpărător mai mult sau mai puţin generos. Şi acum tipul ăsta crăcănat, cu un cap mai înalt decât el, dacă nu intra la socoteală şi pălăria de soare model ’48 ori ’50…

Vaucanson nu era un expert.

— Şterge-o, mormăi posac şi îl privi în aşa fel încât celălalt o porni grăbit să găsească prin împrejurimi un sticlete. Nu era niciunul pe o rază de cinci sute de metri, aşa încât abandonă curând ideea. Pe toate intrările Târgului de gioarse continuau sa se reverse valuri pestriţe de chilipirgii, gură-cască ori tipi săriţi de pe fix.

Începuseră să se strângă nori plumburii pe creştetul lumii când Vaucanson opri camioneta la liziera pădurii şi azvârli ciudăţenia într-o tufă de măceş.

Liber. În sfârşit liber. Mereu liber.

În balansoarul comod de lângă fereastra dormitorului, văduva Miller executa ultimele retuşuri ale proaspetei perechi de ciorapi vişinii. Unul pe faţă, unul pe dos. Vaucanson nu s-a întors încă. Şi a început să plouă. Unul pe faţă, unul pe dos. Aşezată în balansoarul ei comod, fiinţa cu andrele îşi concentrează în propriile sale terminale întregul trăirilor senzoriale, toată rezerva de energie acumulată în fiecare rid al feţei inexpresive, cu buzele ţuguiate. Peste foarte puţin timp, în univers va mai exista încă o pereche de ciorapi vişinii. Dinăuntrul lumii sale, din miezul obiectului său cu forme rotunjite, înşelătoare, văduva Miller silabiseşte încet, încet pentru sine, doar pentru sine. Ehei, când Emil se va întoarce… Unul pe faţă, unul pe dos…

Liber. În sfârşit liber. Mereu liber.

— Fruntaş Miller!

— Ordonaţi!

— Peste cincisprezece minute, când am să trec din nou pe aici, coridorul să fie lună.

— ’nţeles!

Boarea călduţă gonită de pe undeva, de aiurea, de mânia unei ploi, îi agaţă în vestonul de postav aspru câteva fire verzui şi kaki de fân proaspăt cosit. Agăţat în vârful teului, pilotând cu bocancul stâng găleata burduşită de loviturile a generaţii întregi de recruţi, fruntaşul Miller le priveşte strâmb, cu substrat. Apoi dă buzna în coridorul slab luminat pe mozaicul căruia urmele căpitanului par căzute dintre filele unui roman poliţist vechi. Şi prost pe deasupra. Operaţiunea de spălare a unui coridor poate parca unui neiniţiat şi la prima vedere, simplă. Se ivesc însă

probleme de tot soiul cu frecvenţa mişcării, ritmul respiraţiei, evacuarea deşeurilor. Cel puţin cincisprezece minute, aici, în mica sa lume, în miezul obiectului cu arcuiri derutante care-i aparţine, fruntaşul Miller Emil va fi îndeajuns de ocupat.

Liber. În sfârşit liber.

Vaucanson răsuci cu un ultim reflex volanul evitând coliziunea cu copacul pe care derapajul i-l scosese în traiectorie. Încetini şi îi arătă acestuia pumnul prin geamul deschis al camionetei. Ploaia, vântul, norii... îl năpădiră din nou imaginea Martei părăsindu-l, imaginea pergamentoasă a văduvei Miller, fixându-l din golul ferestrelor, apoi un şir neîntrerupt de obiecte, metalice sau nu, cu forme rotunde, echilibrate, ori colţuroase, agresive, ca însăşi viaţa. Obiecte... Sute de obiecte printre care firul existenţei sale se furişa încă spre un ceva nedefinit. Obiecte banale ori enigmatice care îi umpleau lumea, obiectul. Şi cărora încerca cu disperare să le smulgă un sens, o cheie, un tâlc. Obiecte dominându-l, obiecte zdrobite, abandonate, eliminate din rotundul viziunilor sale despre el, despre ceilalţi. Despre obiectele sale, despre obiectele celorlalţi. Pentru ce? Pentru ce?

Vaucanson înjură urât printre maxilarele încleştate şi răsuci violent volanul poticnind camioneta în mijlocul benzii strălucitoare de asfalt. Ploaia se oprise de-a binelea. Câteva clipe rămase cu ochii pironiţi pe ştergătoarele care-şi continuau mişcarea inutil. Porni din nou maşina, încet, cu prudenţă, înapoi, către Târgul de gioarse. Pe măsură ce se apropia de liziera pădurii apăsa tot mai puternic pedala de acceleraţie. Unul pe faţă, unul pe dos. Când sări sprinten din camionetă, soarele murise din nou. Unul pe faţă, unul pe dos. Răscoli tufele de măceş aproape o oră, pe o rază de o sută cincizeci de metri. Unul pe faţă, unul pe dos. Totul se dovedi inutil. Unul pe faţă, unul pe dos. Probabil că obiectul o ştersese cu o artistă.

Cineva te ascultă, cineva te simte, cineva te vrea. Liber. Mereu liber.

MARIUS STĂTESCU

LABIRINTUL

— Dacă mi-aduc bine aminte, începu povestitorul, locul unde s-a născut Sever, numit mai apoi Căutătorul Labirintului Absolut, a fost o mare metropolă de pe Pământ. Se poate prea bine ca acea uriaşă încâlceală de străzi şi autostrăzi, sufocând spaţiul şi în final ducând spre piaţa centrală, să-i fi determinat evoluţia ulterioară. Aparţinea oamenilor vechi, ce refuzaseră sa colonizeze spaţiul, legaţi prea puternic de vechile tradiţii. Crescuse într-un bloc înfipt cincizeci de metri sub pământ şi ridicat cu o sută deasupra lui. A studiat cu râvnă şi a citit tot ce se putea citi.

Nu pot spune cu precizie când i-a încolţit în minte gândul ce l-a făcut celebru, dar înclin să cred că dorinţa sa de a dovedi că Universul este iluzia unui Labirint s-a născut în Creta şi că atunci a spus pentru prima dată că, de fapt, Tezeu şi Minotaurul sunt una şi aceeaşi fiinţă, simbolice proiecţii ale unei entităţi supreme şi că, la fel ca în Creta Antică, în alte nenumărate locuri cei doi se caută unul pe altul. Pentru el, întâlnirea celor doi însemna o contopire de o clipă – clipă în care unul învinge şi celălalt e învingător, clipă în care Universul devine viu – după care unul e eliberat în veşnicie şi celălalt e înlănţuit în limitele unei condiţii muritoare.

Eu l-am cunoscut mult mai târziu, când deja spaţiul sideral îşi pusese amprenta pe faţa sa, arsă de focul stelelor în care-şi căuta liniştea. Era un însingurat şi vorbea foarte rar, dar atunci când începea să povestească aveai impresia că în faţa ochilor ţi se perindă un Univers straniu şi multe lucruri căpătau alt înţeles decât cel pe care-l bănuiai.

Era o fire de poet? Se poate, căci numai astfel îmi explic însingurarea la care s-a supus pe tot timpul vieţii.

În timpul în care l-am cunoscut, ideile sale erau luate în râs. Şi tocmai în acele momente avea pentru prima dată nevoie de cineva care sa fie lângă el. Spunea că poseda marea taina şi că trebuie s-o împărtăşească neapărat unui om din rasa noastră. Altfel – spunea el – mii de ani va rămâne ascunsă şi de nepătruns.

Descoperise – nici până acum nu ştiu cum – drumul spre Labirintul Absolut, construit de primele fiinţe inteligente apărute în Univers. Acolo trebuia căutată marea taină a existenţei. Însă

apelul său lansat căpitanilor stelari se lovise de neîncredere. Era normal. Ideile lui conţineau un Dumnezeu iraţional, ce nu poate exista atunci când e descifrat. Pentru el, drumul era erezia supremă. Universul devine infinit pentru faptul că nu e alcătuit din trasee, oricât de haotice ar fi acestea. Căile stabilite de oameni nu-l aparţin, nici oamenii ce le urmează. Numai moartea, lipsită de orice mişcare, îi reintegrează în El. Orice cale, orice construcţie reprezintă o siluire, cu atât mai mult Labirintul – şi aici, susţinea el, se află cheia filosofiei sale –, care reprezintă o epuizare a tuturor drumurilor. De aceea, înţelegerea Labirintului Absolut înseamnă distrugerea Lui şi eliberarea de limite…

Un singur om a ascultat – după cum ştiţi – această ilogică doctrină. — Ironie? — Căpitanul Minos din Sirius.

Cele două astronave au plecat spre ţintă şi multă vreme nu s-a mai ştiut nimic despre expediţie.

Minos s-a întors singur, îmbătrânit şi obosit. A povestit ce s-a întâmplat şi, de atunci, Sever şi Minos au devenit celebri.

Ajunşi la Labirint, au colindat galeriile timp nemăsurat, nedezvăluindu-se decât faptul ca nu duc nicăieri. Printr-un calcul statistic, au ajuns la concluzia că toate se înfundă. Şi atunci, sfidător, Sever a luat dezintegratorul şi a început să sape un tunel în primul perete care i-a apărut în faţă. În zadar l-a rugat Minos să se întoarcă şi sa renunţe.

„Fapta mea, prelungită până la moarte, e mai necesară oamenilor decât întoarcerea mea…” i-a spus el lui Minos, când acesta a pornit-o spre oameni.

Deşi Minos nu a vrut să dezvăluie calea spre Labirint şi a dat a înţelege că gestul lui Sever nu are explicaţie, eu cred că faptele s-au petrecut altfel decât au fost povestite. Eu nu pot să cred că cei doi căpitani stelari nu au înţeles că fiecare galerie fusese săpată de cineva asemeni lui Sever şi că prin asta toate rasele raţionale ale Galaxiei şi-au dat întâlnire în acel Labirint. Cum nu pot să cred de asemenea că Minos l-ar fi îndemnat pe Sever să renunţe. Şi, chiar dacă Minos nu a vrut să o spună, e limpede că un singur pământean avea dreptul să-şi dea viaţa pentru amintirea în viitor a rasei sale.

Nu a vrut s-o spună, pentru că Sever a rămas până la moarte să sape, văzând în asta sublimul, iar Minos, grotescul.

Sever a fost un Tezeu care a întâlnit cel mai monstruos, dar şi

cel mai măreţ Minotaur: anonimatul etern al muncii sale; Minos a cules laurii unei glorii ce va fi uitată.

Urmele lui Sever s-au întâlnit şi se vor întâlni cu toate urmele fiinţelor raţionale din Univers, urme aflate în afara spaţiului şi timpului.

SORIN SIGHIȘANU

LASĂ-MĂ SĂ-MI PUN OCHELARII

Se aşezase la aceeaşi masă cu mine. Privea fix paharul cu apă minerală, mişcându-şi buzele într-un fel care mă enerva. Deodată tresări. Se uită pe fereastră şi un fior îi scutură corpul. Mâna îi încleştă paharul. Părea cuprins de o panica nefirească. M-am uitat şi eu… Nimeni, nimic demn de remarcat. Doar pe un gard de peste drum, o pasare îşi curăţa cu sârguinţă penajul.

— Domnule, spuneţi repede, pasărea de colo e un porumbel negru? Întrebă el întorcând spre mine o faţă răvăşită.

— Cred că e… o cioară, am răspuns nedumerit.

— Sunteţi sigur că e o cioară?

— Absolut sigur! Am afirmat intrigat de atitudinea lui. Stranie, intuind că numai aşa îl liniştesc. În clipa în care i-am răspuns, paharul îi plesni în mână. Cei din apropiere ne aruncară priviri mustrătoare. Deşi în local nu era linişte, sunetul cioburilor parcă m-a zgâriat pe spinare.

Se tăiase. Printre degete i se prelingea sângele. Scoase o batistă din buzunarul de la piept şi încercă să se şteargă.

— Vă rog să mă iertaţi! Zise înclinând uşor din cap, apoi se îndreptă spre toaletă. Chelnerul făcu ordine pe masă. Am avut impresia că mă cercetează pe furiş.

— O sticlă cu vin bun şi două pahare, i-am comandat.

În local mirosea a chiftele prăjite. Era cald, transpiram şi mă enervase întâmplarea. Comeseanul meu se reîntoarse. Părea cam stânjenit.

— Probabil că vă par oarecum ciudat, zise el mijindu-şi ochii.

Eram iritat. Mirosul de chiftele devenise supărător. Am strâmbat din nas şi am turnat în pahare. Ciocnii cu al lui, apoi am început să beau cu înghiţituri mici. Îmi plăcea vinul.

— Nu, i-am răspuns, treaba dumneavoastră.

Găsi că e bine sa tuşească pentru a scăpa din încurcătură. Totuşi persevera:

— Mi-a curs ceva sânge…

— Se mai întâmplă, nu-i ceva grav.

— Să ştiţi că n-am să va pot plăti vinul, spuse el dezolat.

— Nici nu v-am cerut. Eu l-am comandat.

— Oricum… aş fi vrut… am plecat nepregătit de acasă. N-am decât ceva mărunţiş. Intrasem să beau o cafea.

— N-are rost să vă scuzaţi. Nu-mi place să plătesc nemţeşte,

i-am răspuns făcând eforturi să nu par plictisit.

— Mă urmăreşte porumbelul negru! Zise el cu un licăr de spaimă în ochi.

— Ce istorie mai e şi asta?

— A început să mă persecute. Nu vreau să mor…

— Ce-are a face porumbelul cu moartea?

— Nu găsesc explicaţia. Atâta doar că apare când trebuie sa moară cineva din familia mea. Am rămas singur. E rândul meu acum.

— Să nu credeţi că dacă o să-mi îndrugaţi verzi şi uscate o să vă achitaţi moral faţă de mine, am zis, dar imediat mi-am dat seama că făcusem o gafă. Iertaţi-mă, n-am vrut să vă jignesc!

Eram furios. Cerându-mi scuze sporisem gafa. Celălalt nu sesiză. Părea preocupat să-şi limpezească gândurile.

— Înţeleg, ceea ce spun pare incredibil, dar vă asigur că n-am niciun interes să vă mint.

— Aşa e, povestiţi-mi! Am acceptat eu.

— Locuiesc destul de departe de aici. Ieşisem să fac o plimbare, când a apărut porumbelul negru. Cum l-am văzut, am rupt-o la fugă pe şosea. Am avut noroc că m-a luat o maşină.

— Şi unde aveţi de gând să vă duceţi?

— Nu ştiu. Aştept să plece. Dacă nu mă întâlneşte, o să mă lase în pace. Pe urmă cred că o să mă înapoiez acasă.

— Nu mi-aţi spus clar despre ce este vorba.

— Pasărea asta blestemată a fost groparul familiei mele.

— Groparul?! Am exclamat eu intrigat.

Cel din faţa mea îşi pusese mâinile pe masă. Avea degete lungi, cu unghiile bine îngrijite.

— Într-un fel, da… Eram încă puşti. Cotrobăind prin podul casei, am găsit un fel de istoric al familiei. În el se vorbea de porumbelul negru. Prima a murit bunica. Într-o zi, mama a găsit-o moartă. Când mama s-a dezmeticit, a văzut porumbelul cocoţat pe o pendulă. Nimeni n-a putut să spună cum intrase în casă.

— Ciudat, într-adevăr!

— Foarte, confirmă el încreţindu-şi ochii într-un surâs convingător. Nu mai văzusem niciodată nişte ochi atât de cenuşii, dar atât de expresivi.

— Şi părinţii cum au murit?

— Părinţii? … întrebă el visător, mângâindu-şi faţa nerasă. Pe

obrazul slab i se profilau două cute adânci. Mama a devenit foarte ciudată după moartea bunicii. A început să facă tot timpul curăţenie, ca o maniacă. Dacă venea cineva în vizită, şi asta se întâmpla destul de des, ştergea în urmă clanţele uşilor cu o bucată de tifon îmbibat în spirt. Într-o zi a apărut din nou porumbelul negru şi mama a murit. Doctorul a zis că de infarct.

— Urâtă boala infarctul! Am spus gândindu-mă la un vecin care n-avea dreptul să se enerveze din cauza asta.

— Da, mai ales că şi tata a murit la fel.

— La fel?

— Şi el a fost cuprins de o manie. S-a apucat să cânte la vioară.

— Nu văd nimic rău în asta, şi apoi bănuiesc că nu cânta prost.

— Aş! Scârţâia infernal! Zicea că o să ajungă celebru. Pe urmă, când făcea pauze, se aşeza în faţa oglinzii şi-şi dichisea mustaţa. Ore-n şir şi-o peria, şi-o pomăda, găsea că nu e bine aranjată, se spăla şi relua totul de la capăt.

— Într-adevăr, era un lucru tare plictisitor.

— Unde mai pui că începuse să se uite după femei.

— Foarte rău, mai ales pentru un om în vârstă! Am dezaprobat eu.

Îşi scutură fruntea, schimbat la faţă:

— Nu era bătrân. N-avea decât douăzeci de ani.

— Douăzeci de ani?! Am izbucnit. Păi atunci cum de-ţi aminteşti toate lucrurile astea?

— Nu ştiu prea bine. Eu nu eram decât fotografia bunicului. Stăteam pe etajeră şi mă uitam la tata când se bărbierea.

Dintr-o dată mă năpădi un val de căldură. Cămaşa mi se lipi de corp. Parcă mă aflam în bucătăria cârciumii, lângă cuptor. Simţeam că mirosul de chifteluţe devenise sufocant. Cravata îmi apăsa gâtul. Deşi de dimineaţă jurasem să nu mai fumez, am aprins o ţigară, trăgând cu sete câteva fumuri. Celălalt mă privea liniştit cu ochii săi mari, candizi.

— Să vă spun ceva, mă gândesc uneori că nu prea sunt normal, zise el şi-şi trase scaunul mai aproape de masă, luând un aer uşor misterios şi confidenţial.

— Adică?

— Nu că aş fi bolnav de ceva special… Mai curând cred că e vorba de o difuzie.

— Nu înţeleg, am zis enervat de ospătarul care începuse să se foiască pe lângă noi. Probabil eram nişte clienţi nerentabili.

— Nici eu nu înţeleg prea bine. Pentru mine spaţiul parcă are o calitate specială, pe care aş numi-o ritm. Ritmul ăsta nu e constant, de aceea vorbeam de o difuzie. E clar?

Am făcut un semn vag. Nu pricepeam nimic.

— Uneori văd lucruri ciudate, de parcă aş colinda epocile călare pe o maşină a timpului, dar toate astea nu sunt distinct conturate, ci mai curând se leagă ca într-un film care curge lent şi figurile se lăbărţează, iar mie mi se pare că fac parte din ele, ori mi le amintesc sau dracu ştie ce se întâmpla cu mine şi cu ele! Se răsti el vânăt la faţă.

M-am speriat. Pe frunte i se zbătea puternic o venă.

— Nu te enerva! L-am rugat strângându-l uşor de mână. Dumneata eşti un om deosebit. Ce sens are să-ţi faci astfel de probleme?

Închise ochii şi păru că face un uriaş efort pentru a se stăpâni.

— Priveşte! Zise descoperindu-şi urechea dreaptă de sub părul cam mare, neatins de mult timp de foarfecele frizerului. Am observat că în ureche are un fel de minicască asemănătoare celor pe care le poartă surzii, legată cu un fir care se prelungea spre tâmplă, ieşind parcă pe sub piele. Acum nu sunt conectat, şopti el cu o grimasă de durere întipărită pe chip.

— Vă doare capul? Să vă dau un calmant? L-am întrebat.

— Nici dacă aş lua o sută de pilule, nu mi-ar trece. Durerea are o altă sursă. Trebuie să mă conectez…

— Nu-nţeleg, am spus privindu-l cum apasă un mic bumb al cămăşii.

Deodată se linişti ca prin minune.

— Acum mi-e mai bine. Pot vorbi normal, fără să bat câmpii. Citiţi literatură ştiinţifico-fantastică?

— Îmi pare rău. În general, am timp numai pentru scurte romane poliţiste.

— Mda, făcu el. Ce-aţi zice dacă v-aş spune că sunt considerat cel mai bun scriitor de anticipaţie?

Am dat din umeri indiferent.

— Nu vă cunosc, totuşi.

— Aşa este, deşi nu mă consider că aş fi. Am motivele mele temeinice.

— Dacă publicul crede că sunteţi mare, nu puteţi să vă

contestaţi. Ştiţi zicala aceea: când zece inşi spun despre tine ca eşti nebun, înseamnă că eşti.

— Ba nu, mă contrazise el ridicând tonul. Tot ce-am scris n-a fost decât o copiere exactă a unor întâmplări petrecute aievea.

— Cine a scris aceste întâmplări? Am întrebat făcând eforturi sa mă concentrez.

— Eu, dar, de fapt, transcriam ce vedeam.

— Ce vedeaţi?! Am întrebat furios şi sătul de confuzia în care mă aflam.

— Mai demult îmi plăcea să umblu prin munţi de unul singur. O dată m-am rătăcit şi am fost martorul unei întâmplări care a lăsat urme. Am văzut cum din cer coboară un vehicul ciudat, asemănător unui păianjen gigantic, învăluit într-o aureolă verzuie. Am simţit ceva ca o vibraţie, am paralizat, apoi mi-am pierdut cunoştinţa. Când m-am trezit nu mai era nimeni, dar aveam asta în ureche, zise el arătându-mi casca. De atunci parcă aş trăi în două lumi. Am început să scriu întâmplări care se petreceau *acolo.* Publicul a fost interesat, succesul m-a bucurat, dar pe urma am înţeles că n-am niciun merit. Nu inventam nimic; nu făceam decât să consemnez tot ce făceam acolo. Am visat să fiu un scriitor adevărat şi n-am ajuns decât un scrib. Mi-am pierdut complet personalitatea. Vreau s-o recâştig. Trebuie să lupt, să termin cu blestemata asta de existenţă dubla, să rup firul care mă leagă de lumea de dincolo.

— De ce n-aţi făcut-o mai repede?

— Mi-e foarte greu. Încerc să mă deconectez, dar îmi pierd controlul şi apoi vine un timp când mă apucă o cumplită durere de cap. Trebuie să mă conectez din nou.

— Aţi mai spus cuiva toate lucrurile astea?

— Evident. Am fost sfătuit să mă internez.

— Asta pentru că lumea vă crede nebun.

— Dar eu nu sunt, aşa-i că nu sunt?

— Păreţi un om normal, de aceea vă întreb de ce n-aţi desfiinţat contactul? E nevoie doar de puţină voinţă.

Rămase gânditor, cântărind propunerea mea. Apoi zise:

— Oare de ce am fost ales tocmai eu pentru aceasta experienţă? … Da, da, este o experienţa. Extratereştrii testează reacţiile oamenilor la toate aceste aşa-zise fantezii pe care le-am scris. Parcă am fi nişte şoareci în labirint…

— Dacă stau să mă gândesc, ce vă supără aşa de mult? L-am

întrebat. În fond, e spre binele dumneavoastră, sunteţi cineva, aveţi succes şi…

— Omule, ţipă el la mine, nu înţelegi că vreau să fiu eu? Vreau să-mi recâştig personalitatea! La dracu! Am sa termin chiar acum!

Îşi duse mâna la tâmplă şi smulse firul, aruncând casca prin fereastra deschisă a localului. Aparatul se rostogoli şi se pierdu într-o gură de canal. Când m-am uitat din nou la cel din faţa mea, l-am văzut cum îşi presa cu pumnii tâmplele. Pe frunte i se zbătea violent vena şi toată faţa îi era transpirată. Mult timp n-am scos o vorbă, neştiind ce să fac. Povestea mă impresionase, dar nu credeam o iotă din tot ce-mi spusese.

— Şi cu porumbelul ce s-a mai întâmplat? L-am întrebat după un timp, ca să-i întrerup risipa nervoasă.

— Care porumbel? Zise el nedumerit.

— Porumbelul negru?!

— Porumbelul care a apărut când a murit bunica dumitale.

— Aaa! … Dar porumbelul a apărut numai când a murit tata.

— Cum?!

— Foarte bine. Tata lucra la vie. S-a suit pe o budană, s-a speriat de porumbel şi a căzut în vin. Nu era chiar vin, era must, dar era tare bun. Aşa zicea tata după ce a murit.

— Nu ştia să înoate?

— Ba da, dar numai în apă. În must cred că nimeni nu ştie.

— Ce mai zicea după ce a murit?

— Că-i pare rău că nu şi-a lăsat mustaţă; mustul întăreşte firele de păr. Apoi ameninţa că o să-i arate el porumbelului, şi pe urmă m-a rugat să fixez, bine cepul de la budană, nu care cumva să se piardă o picătură de must. La urmă m-a făcut să plâng, când mi-a cerut trompeta. Voia să cânte, şi eu când aud o trompetă devin foarte melancolic şi mi se moaie inima. Nu ştiu de ce sunt aşa de sensibil! Se miră el cu o voce tremurată. Aveam impresia că-i zăresc lacrimi în ochi. Atunci am luat o hotărâre:

— Uite ce-i, n-ai vrea să prindem amândoi porumbelul?

— Bună idee, dar cum?

— Fac cinste cu o cameră la hotel. Dacă vrei, dormim o noapte ca să fim în formă, facem rost de puşti şi pornim în căutarea lui. Cum îl vedem, pac, pac, şi îi venim de hac. Apoi îl împăiem şi îl ducem la muzeu.

— E bun planul, zise şi zâmbi bucuros în timp ce-şi freca gâtul.

— Atunci să plătesc şi mergem…

Am plecat amândoi spre hotel. Pe drum începu să guste deja satisfacţia capturii. Porumbelul va fi chinuit, smulgându-i-se penele una câte una. L-am aprobat cu entuziasm. În cameră, la hotel i-am spus să se dezbrace şi să se culce. A dat din cap ascultător iar eu am ieşit să dau telefon la Salvare. A venit peste zece minute. Doctorul era un tip molatic, grăsuţ, cu nişte ochi de miop. Am urcat amândoi la etaj. Deschizând uşa mi-am muşcat buzele până la sânge. În semiobscuritatea încăperii, corpul lui se legăna în aer ca o uriaşă pendulă umană.

— Repede, doctore, poate mai e vreo şansă! Am urlat zgâlţâindu-l de umăr.

Bâjbâind prin servietă, doctorul îmi răspunse cu o voce subţire:

— Un moment, lasă-mă să-mi pun ochelarii…

CICERONE SBANŢU

CONTRATIMP

— În sfârşit! A exclamat redactorul şef, fără să-mi întindă mâna şi fără să mă invite să mă aşez. Pe unde umbli, de eşti atât de greu de găsit? Numai Interpolul nu a fost alertat, aşa să ştii, dar dacă nici astăzi nu apăreai, o făceam şi pe asta. M-am săturat să vă duc pe toţi în spate! Aici e redacţie, sau casă de… odihnă?!

— Am fost în concediul legal de…

— Ce concediu? Ce legal?! Dacă aş aduna toate orele pe care le pierdeţi la un „şăhuleţ”, sau în „documentare”, de rămâne redacţia goala zile întregi, nu aţi mai vedea până la pensie nicio zi de concediu!

— Revista iese la timp, am zis, păstrând un ton prudent.

— Iese, iese, dar numai eu ştiu cum! Trebuie să trag de voi, de fiecare în parte, de parcă aţi lucra pe gratis pe moşia mea personală. Nu ar strica, aşa să ştii, mai multă conştiinţă profesională!

— Vă rog, m-am revoltat eu, am fost în concediul meu legal! Cu toate astea, poftim, nu mi-am lăsat acasă maşina de scris. Am trântit pe birou filele dactilografiate, apoi am continuat, încercând să-mi stăpânesc furia: Şi la urma urmelor, ce eveniment extraordinar solicita prezenţa mea urgentă?

— Este într-adevăr un eveniment, pufni redactorul şef ceva mai potolit, luând cu două degete hârtiile mele. Schimbăm, după cum bine ştii, formatul şi numărul de pagini ale revistei. Rotativa aşteaptă, forurile superioare aşteaptă, iar eu vă aştept pe voi!

— Macheta era gata înainte de plecarea mea.

— Atunci, să tipărim macheta, mormăi sarcastic şeful după care, cu ochelarii pe nas, silabisi titlul materialului adus de mine. Ce vrea să însemne acest… *Contratimp?*

— O interpretare science-fiction a ciudatului dans al fetelor de la Căpâlna.

— Interpretare? Poftim, poftim cu ce ne ocupăm noi! Farfurii zburătoare, marţieni fioroşi şi… interpretări! M-aş fi mirat, aşa să ştii, tare m-aş fi mirat să-mi aduci tu o chestie serioasă.

— E o *chestie* serioasă! Am zis, înroşindu-mă şi sufocându-mă. Şi am dovezi care interpretate logic, fac plauzibilă ipoteza mea. Sunt în lumea asta destui oameni preocupaţi de asemenea

subiecte. Îmi permit să reamintesc, dacă nu vă deranjează, că printre aceşti oameni se află şi savanţi de renume!

— Aceşti savanţi nu se abonează la revista noastră şi îmi permit să reamintesc la rândul meu, dragule, că lucrăm la o revistă care trebuie să se vândă, chiar şi numai pentru onestul motiv că ceea ce nu se vinde, nu se citeşte! Clar?

— Nu, am ripostat, nu e clar! Ba chiar îndrăznesc să afirm că pe aici, pe undeva, adie o undă de conservatorism!

— Ei, fir-ar să fie, de orice pot fi acuzat, dar nu de conservatorism! Aşa să ştii!

— Stă în firea omului să scormonească în trecut şi în viitor…

— Da, da! Mă întrerupse redactorul şef, făcându-mi semn să-l las să parcurgă materialul. Interesant, spuse apoi privindu-mă pe deasupra ochelarilor, deşi e o abundenţă jenantă de *extratereştri, ritual, astral…* Şi chiar crezi, dragule, că dansul ăsta a fost „importat” o dată cu expediţia sosită pe Pământ de pe alte… meleaguri?

— Dansul nu are corespondent în folclorul nostru, iar statuia… Desigur, e doar o ipoteză.

— Am citit, am citit, îmi spuse şeful lovind cu rama ochelarilor în foile de hârtie. Chestia cu „zeul” din apele Sebeşului este, cum să spun, cam prea… trăsnită.

— Am fotografii.

— Un pietroi căzut acolo de pe munte.

— S-ar putea să demonstrez contrariul, am zâmbit eu misterios.

— Adică?

— Mi-am petrecut tot concediul prin zonă… „Pietroiul” trebuie privit dintr-un *anumit unghi,* la o *anumită ora,* într-o *anumită zi* a anului. Numai aşa îl poţi înţelege.

— Nu zău? Făcu ironic şeful.

— Mi-a spus-o un bătrân din Căpâlna, la un pahar de… amintiri.

— Şi?

— Am făcut câteva fotografii.

— Să le văd.

— În seara asta developez. Încă nu am ajuns acasă; am venit direct la redacţie.

— Sper sa intereseze cititorii noştri… O să vedem… Deocamdată, te opreşti la Pancu. Paginile zece şi unsprezece nu

sunt încă gata şi nu aş vrea să afli ce se întâmplă dacă mâine dimineaţă la prima oră nu le am pe birou!

Aşa e redactorul nostru şef, se înfurie din te miri ce, dar supărarea lui, întocmai arhicunoscutului foc de paie, nu ţine mult; sau, mai exact, ţine până ce revista apare. Urmează o perioadă de acalmie în care partidele de „şăhuleţ” şi escapadele întru „documentare” trec neobservate. Cu câteva zile înainte de apariţia revistei, din nou tensiunea creşte brusc; şi trebuie sa recunosc, redactorul nostru şef cam are dreptate! În final însă, se poate constata, scoatem o revistă colosală care se epuizează în primele ore de la apariţie. Şi, sincer sa fiu, acesta este cel mai important şi minunat lucru!

În câteva ceasuri, împreună cu Pancu am terminat treaba. I-am povestit despre *Contratimp,* m-a ascultat atent, apoi mi-a zis: „E o idee. Să vedem pozele. Poate le strecurăm pe prima pagină. Sufocăm concurenţa. Mergi la o vodca mică?”. „Developez”, i-am răspuns şi ne-am despărţit pe trotuarul din faţa redacţiei.

Începuse să fulguiască, vântul din nord transformând nevinovaţii şi fragilii fulgi în ciudate proiectile care îţi şfichiuiau cu îndărătnicie obrajii.

Garsoniera mă aştepta liniştită şi caldă, iar firicelul de apă fierbinte ce se strecura la bucătărie prin robinetul cu garnitura defectă a avut asupra mea efectul calmant al unui tranchilizant; unde este mai bine ca acasă?!

Am preparat la iuţeală soluţiile necesare developării, am pregătit pentru lucru modestul meu laborator amenajat într-o debara, apoi mi-am făcut o cafea uriaşă pe care am sorbit-o urmărind telejurnalul de seară.

Soluţiile erau acum numai bune, timpul acordat pentru omogenizare şi decantare fiind suficient.

Am developat clişeul cu teribilă emoţie, am răsuflat uşurat când am constatat că ieşise bine, apoi am aşteptat uscarea lui fumând ţigară de la ţigară şi patrulând neîncetat între fotoliul din faţa televizorului şi debara.

În sfârşit, puteam introduce filmul în aparatul de mărit!

Am trecut repede peste poziţiile sentimental-turistice, iar când am ajuns la primul negativ care surprinsese „zeul” de piatră din apele Sebeşului, deziluzia care m-a cuprins a fost atât de puternică încât am rămas minute în şir cu privirea pironită

asupra anostei imagini care înfăţişa o banală piatră şlefuită de vreme şi ape. Dar eu fusesem acolo şi în lumina roşiatică a amurgului am văzut! Nici pozitivul executat în grabă nu a avut darul să mă liniştească; un „pietroi”, cum afirmase redactorul meu şef!

Aveam pe clişeu nouă imagini ale „zeului”, toate fiind făcute din acelaşi unghi, distanţa în timp dintre declanşări fiind extrem de mică.

Din ce în ce mai tulburat, am trecut la următoarele poziţii, am developat pozitivele, am ieşit cu ele ude pe hol, la lumină, ba chiar le-am analizat cu o lupă filatelică; rezultatul rămânea acelaşi, clişeul refuzând cu încăpăţânare să reproducă ceea ce ochi: mei văzuseră acolo, în munţi!

Abia la a şaptea imagine din seria executata lângă „zeu” am avut impresia că zăresc ceva deosebit în contururile proiectate de negativ.

Tremurând, am introdus hârtia în ramă şi am apăsat pe declanşator; pe hârtia fotografică pe care imaginea apare abia după ce este introdusă în revelator, au prins rapid contur trăsăturile *pozitive* ale statuii!

Stupefiat, incapabil să acţionez în vreun fel, am văzut cum imaginea devine tridimensională şi am auzit clar susurul Sebeşului, în timp ce „zeul” a ieşit din încremenirea sa şi a păşit pe mal!

Înalt, puternic, blond, cu privirea albastră şi trupul încătuşat într-o *armura* strălucitoare, bărbatul a trecut *prin mine,* ca şi cum nu m-aş fi aflat acolo, în faţa lui! S-a îndreptat hotărât spre un grup de femei îngenunchiate, care îl aşteptau cu fruntea îngropată în iarba verde şi grasă. S-a oprit şi le-a ascultat atent, cu braţele încrucişate pe piept, ruga cântată cu glas monoton de bocet.

Undeva, pe munte, se aciuase un *uriaş născut din păcat.* De ani şi ani, monstrul le lua bărbaţii şi fiii, pe cei mai puternici dintre ei, şi îi ducea acolo sus, pentru a-i construi *cetate.* Niciunul dintre cei răpiţi nu s-a mai întors vreodată, iar bietele soţii şi mame veneau aici, pe malul unde bătrânii povesteau că a coborât cândva *cel sosit din stele,* pentru a cere ajutor. Şi iată, ruga lor s-a împlinit!

Ca să aud şi să înţeleg plânsetul femeilor mă apropiasem atât de mult de ele, încât puteam să le ating îmbrăcămintea albă!

Nu mi-au simţit prezenţa şi tot aşa, îngenunchiate şi îngânând straniul bocet, au urmărit *fără să se înspăimânte,* decolarea vertiginoasă a bărbatului şi zborul lui maiestuos, asemănător cu cel al unei stranii păsări argintii, spre crestele înzăpezite ale muntelui.

Am vrut să-l urmez, dar peretele de stâncă abrupt şi neted mi-a apărut în faţă spulberându-mi dorinţa. Furios pe neputinţa mea m-am întors spre femei şi le-am văzut ridicându-se, prinzându-se de mâini şi pornind halucinantul dans în *contratimp!* Cuvintele ce însoţeau paşii au ajuns până la mine; un cântec adus de *cei veniţi din stele,* o stranie incantaţie prin care puteau fi chemaţi oricând…

Fascinat de dans, am simţit cu mare întârziere *cutremurul* şi când am ridicat privirea spre vârful muntelui am reuşit să văd doar ultimele zvârcoliri ale exploziei. O stâncă uriaşă cobora vertiginos spre locul unde mă aflam şi înspăimântat, m-am lipit cu spatele de peretele de granit. Cu un ultim salt, stâncă a trecut peste capul meu şi a căzut în apă, exact acolo de unde ieşise *el!*

„Nu, nu se poate!” am strigat şi niciuna dintre femei nu s-a întors; îngenuncheaseră pe mal, privind ca şi mine cum piatra capătă încet profilul celui care venise să le ajute. Strigând în continuare, m-am repezit spre râu ca un bezmetic, dar am simţit cum *raza* ieşită din ochii de piatră mă fulgeră, mă arde!

Am asistat apoi neputincios la distrugerea întregului clişeu aflat în aparatul de mărit. *Raza* izbucnită de pe hârtia fotografica, devenită scrum sfărâmicios, s-a stins abia după ce aparatul de mărit a ajuns un jalnic schelet!

Am ieşit clătinându-mă din debara, m-am repezit la baie şi mi-am băgat capul sub duşul rece…

Târziu, spre dimineaţă, i-am telefonat lui Pancu: „Contratimpul nu poate fi fotografiat!”. Am trântit receptorul în furcă fără să mai aştept răspunsul…

GHEORGHE PĂUN

INCIDENTUL

Lui Mihai Ionescu

Femeia ieşi din apă, îşi scoase casca de pe cap eliberându-şi părul şi se lăsă în nisipul fierbinte, obosită de hârjoana cu valurile. Privind-o, bărbatul îşi aminti că citise undeva că nimic nu e mai frumos ca un cal alb alergând liber într-o poiană cu narcise şi ca o femeie înaltă ieşind udă din mare, îşi aminti şi-şi dădu în acelaşi timp seama ca femeia din faţa lui nu suportă o asemenea comparaţie, ea era unică, unică, unică... Femeia se întoarse spre el şi strigă, încercând să acopere zbuciumul foşnitor al mării.

— Ei, nu s-a terminat încă?

Bărbatul îi făcu semn că nu. Avea în faţa sa o valiză, un fel de valiză, plină cu butoane şi cadrane şi al cărei capac era de fapt un ecran din care ieşeau două antene inegale şi pe care se vedea un interior, o cameră largă, solemnă, cu multă lume, aproape toţi cu flori în mână, şuşoteau, râdeau, se uitau la ceasuri şi iar şuşoteau şi râdeau.

— Mai rezistă? Strigă din nou femeia rotindu-şi capul şi aruncând de pe un umăr pe altul văpaia părului. Soarele se reflecta din părul ei în ochii şi în obrajii bărbatului şi bărbatul îşi simţi ochii lăcrimând şi obrajii arzându-l.

— Cel mult o jumătate de oră, răspunse el, dar femeia nu-l auzi, se lăsă pe spate, închise ochii şi se abandonă binecuvântării soarelui. „Cel mult o jumătate de oră”, mormăi pentru sine bărbatul şi continuă să manevreze butoanele.

*

— Vă rugăm să ne scuzaţi pentru întârziere, am avut o căsătorie neplanificată şi... Vă rugam să ne scuzaţi... începem imediat. Vă rog, linişte.

Primarul părea răguşit, parcă făcea eforturi să vorbească. Se încinse cu drapelul, puse amândouă mâinile pe masă ca un predicator care-şi studiază auditoriul, căutându-şi eventualii adversari şi aşteptă să se facă linişte. Şuşotelile încetară. Cei doi tineri stăteau în faţă, puţin palizi, ţinându-se de mână, privindu-l drept prin ochelarii rotunzi. Semănau, şi la ochelari semănau. Fotograful se duse în spatele primarului şi-şi aşeză aparatul la ochi. Primarul sprijinit în mâini, fotograful nemişcat, acoperindu-şi faţa cu blitzul, cei doi tineri emoţionaţi, clipa de linişte şi de

încremenire a sălii, sala însăşi, înaltă, cu lambriuri şi calcio-vecchio, totul, totul era solemn, era din ce în ce mai solemn.

— Cetăţene Adam Jimenerero, de bună voie şi nesilit de nimeni iei în căsătorie pe cetăţeana Eva Navaronero?

Tânărul răspunse „da” şi se întoarse zâmbind spre cea care urma să-i devină soţie. Era palidă, îngrijorător de palida. Tânărul se încruntă.

— Cetăţeană Eva Navaronero, de bună voie şi nesilită de nimeni iei în căsătorie pe cetăţeanul Adam Jimenerero?

— Da, răspunse tânăra şi aproape îşi lăsă capul pe umărul tânărului.

— Constat că au fost îndeplinite condiţiile legale pentru încheierea căsătoriei. Potrivit legilor statului nostru, vă declar soţ şi soţie.

Primarul duse mâna după paharul cu apă şi sorbi câteva înghiţituri. Profitând de întrerupere, fotograful se mută de cealaltă parte a lui, continuând să fulgere sala, imortalizând zâmbetele asistenţei. Primarul puse paharul pe masă, îşi reluă ţinuta oficială, dădu să deschidă gura, apoi luă iar paharul cu apă în mâna. Sala începu să murmure. Fotograful se apropie de el şi-i şopti ceva. Primarul lăsă paharul şi continuă:

— Constat că au fost…

Fotograful îi puse rapid o mână pe umăr şi-i spuse iarăşi ceva la ureche, după care primarul se întoarse spre sală şi rosti răguşit:

— Vă rog să mă iertaţi. Un minut numai…

Ieşi împreună cu fotograful prin uşa din spatele biroului la care oficiase. Cei prezenţi se uitau contrariaţi unii la alţii, cu buza de jos atârnând a mirare şi dezaprobare. Nu mai auziseră vreodată ca un primar să-şi uite discursul. Era nemaipomenit, era scandalos, primăria se dovedea sub orice critică, nedemnă de încrederea alegătorilor, condamnabilă, condamnată. Tânărul o simţea pe Eva tot mai grea pe umărul lui, îi era rău, dacă mai dura mult… Murmurele sălii se transformau încet-încet în vociferări, se tropăia, se gesticula. Nemulţumirea creştea, iar primarul nu mai revenea să termine ceremonia. Apăru fotograful rugându-i să aibă răbdare încă două minute, domnul primar aşa, domnul primar încă două minute, îşi ceru scuze şi dispăru iar dincolo de uşă.

Tânărul îşi trecu o mână pe după mijlocul soţiei şi porni cu ea

în urma fotografului.

— Vă rog să ne aşteptaţi, vă rog, spuse el invitaţilor şi intră.

Ceea ce văzu acolo îl făcu pe mire să izbucnească în râs. Închise repede uşa şi se opri hohotind în faţa fotografului. Primarul se afla pe o masă, corpul primarului, fără cap, capul se afla pe o altă masă, fotograful parcă înţepenise cu o mână în aer, încercând să-i împiedice pe cei doi tineri să vadă ce se întâmplă acolo, înţepenise auzindu-i pe mire râzând cu atâta poftă şi nu ştia ce să mai facă. Nu mai avea nimic de făcut, nu se mai putea face nimic. Mirele se opri din râs, o aşeză pe soţie pe un scaun şi îi desfăcu rochia la spate, până aproape de mijloc. Fotograful simţi că încep să-i tremure genunchii, când văzu spatele femeii îşi duse o mână la cap, începu să lăcrimeze brusc şi în cele din urmă nu se mai putu abţine, izbucni şi el în hohote, ţinându-se de burtă. Mirele desfăcu spatele fetei, scoase de acolo un cordon şi îl băgă în priză.

— El ce are? Mă pricep.

Fotograful încercă să se domine, se şterse la ochi şi îi întinse o plăcuţă multicoloră.

— Memoria. A „uitat” textul. Un tranzistor. Aici. De dimineaţă mă chinui cu el. E al treilea pe care îl arde. Trebuie să mai fie ceva defect, dar nu-i dau de capăt.

Tânărul luă pistolul de lipit şi împreună cu fotograful porniră să-l repare pe primar. Când au terminat, l-au pus să repete textul. Îl ştia, putea să apară în faţa invitaţilor. În vremea asta, mireasa îşi reîncarna acumulatoarele. Înainte de a ieşi din cameră şi mirele îşi introduse câteva secunde cordonul de alimentare în priză, aşa, pentru orice eventualitate; mai avea destule lucruri de făcut.

Ceremonia s-a încheiat cu bine. Primarul şi-a recitat paragrafele din codul familiei, l-a pus pe mire să-şi „felicite” soţia, el a sărutat-o, păreau amândoi voioşi şi rumeni, paloarea emoţiei li se ştersese de pe chipuri („mânca-i-ar mama”, suspina una dintre mame lăcrimând de fericire), au urmat sărutările de rigoare, primarul s-a retras cerându-şi scuze, mii de scuze („ce om cumsecade, are şi el probleme, săracul”, glăsuia înţelegătoare cealaltă mamă; e ciudat ce înţelegătoare şi drăgăstoase sunt mamele în ziua căsătoriei copiilor lor), au mai făcut câteva poze, au ieşit, au mai glumit puţin, banal şi monocord, pe tema căsătoriei, bineînţeles, după care cei doi

tineri au urcat într-un automobil. Plecau spre mare, îşi petreceau luna de miere la mare, într-o cabană retrasă, numai a lor, pe o plajă numai a lor („porumbeii mamei”, gândeau în acelaşi timp cele două mame). Bezele, fluturări de mâini, fluturări de batiste, maşina se îndepărta lăsând în urmă un gol cu miros de flori, oaspeţii se împrăştiară pe rând, în faţa clădirii primăriei rămaseră cele două mame, una se frecă la un călcâi, o strângeau pantofii, se îmbrăţişară, se sărutară în tăcere, una scoase o batistă şi i-o dădu celeilalte sa şi-o pună la călcâi, aceasta şi-o puse, se luară de braţ şi plecară zâmbind şters, urmărite din spatele perdelei de către fotograf şi de dublura defectă a primarului.

*

Bărbatul oftă uşurat, strânse antenele şi închise valiza.

— Gata?

— Gata. Într-o ora sunt aici.

— Uf, credeam că nu se mai termină… De ce a durat atâta? Şi de ce râdeai cu atâta poftă?

Femeia întinse braţele, îl înlănţui şi îl trase alături.

— Suntem căsătoriţi, ha, ha, ha…

Avea gura sărată, ochii săraţi, pielea sărată… Sarea mării, sarea pământului… Nisipul era cald, era de mătase, cântecul mării foşnea în el, soarele însuşi foşnea în ritmul valurilor, în ritmul părului Evei, incendiind deopotrivă părul şi cerul şi mâinile lor… şi degetele mâinilor lor…

„Suntem căsătoriţi” ar fi vrut să încuviinţeze el, dar ea îi stinse vorbele în gând acoperindu-i din nou gura şi ochii şi sufletul cu gura, cu părul, cu sufletul, cu sarea, cu soarele, cu foşnetul mării… cu foşnetul mării…

IOAN POPA

ULTIMA ÎNTOARCERE

Soneria sparse cu brutalitate liniştea nopţii. Lit se întoarse pe partea cealaltă, apoi, buimac, ascultă îndelung, nepricepând. Nepricepând cine sună la o asemenea oră, nepricepând pentru ce, nepricepând cum Zin, atât de sperioasă de obicei, continua să doarmă adânc.

Căsătorit de-abia de două zile, fugise de toţi, de prieteni, de-ai lui... Venise aici cu Zin, în Marele Oraş, convins că nimeri nu-i va tulbura liniştea. „Ticăloşii, scrâşni el. Tot au dat de mine! Sigur: probleme de serviciu iarăşi... Nici în luna de miere nu mă lasă în pace!”

Şi totuşi, nu era parcă sigur pe ce gândeşte... Ţinu ochii închişi şi o clipă chiar adormi din nou, dar soneria continua să sune cu sălbăticie în toată casa, din ce în ce mai puternic. Zin dormea cu seninătate iar longrinii din hol trimiteau prin uşa deschisă a dormitorului parfumul lor ameţitor. „Oare ea nu o fi auzind nimic chiar?” îşi zise şi i se păru, cum; stătea rezemat aşa, de perne, că a mai trăit clipele astea cândva... „Poate în vis”, gândi şi soneria suna, iar sunetul ei se transformase acum într-un şuier hidos şi se înfiora de nefirescul acestui lucru.

Coborî de pe dormeză. Zgomotul era înfiorător. Îşi duse mâinile la urechi şi ieşi pe hol. În întuneric se lovi de ceva dur; în cele din urmă, reuşi să aprindă lumina şi să tragă siguranţa uşii de la intrare.

Zgomotul soneriei încetă brusc şi respiră uşurat. Pe jumătate ameţit, deschise uşa. În faţa lui stăteau doi bărbaţi în costume klavi, transparente – aproape dezbrăcaţi –, cu trupuri suple şi puternice. Părul lor scurt era negru şi cercuri subţiri de aur le străluceau pe frunţi. Câte un medalion mare, romboidal, din cristal sclipea pe piepturile lor goale, prins pe după gât cu un lanţ lung de aur – îşi aminti că avea şi el unul asemănător.

— Bună, Lit, spuseră ei.

— Bună, zise la rându-i, descoperindu-şi cu uimire în glas, un ton de împotrivire, o revoltă izvorâtă parcă dintr-o pornire subconştientă. Gura îi era amara, capul îl durea îngrozitor şi era atât de obosit!

— Intraţi, spuse, chinuindu-se să-şi aducă aminte cine erau şi de ce îl căutau. Luaţi loc, adăugă el. Cu ce vă pot fi de folos?

Cei doi păreau acum stânjeniţi, se priveau unul pe altul de

parcă nu ştiau cum să înceapă şi-n fulgerarea unei presimţiri Lit îşi dădu seama că cei doi îi vor răul, un rău imens, fără margini.

— Chiar de-aţi venit pentru a mă ucide, se cheamă că mai întâi îmi sunteţi oaspeţi, încercă el să glumească.

Şi totul era parcă o repetare ciudată a unor lucruri petrecute şi consumate deja, aceste vorbe le mai rostise cândva în aceleaşi împrejurări… se chinuia zadarnic să-şi amintească dar nu mai ştia nimic… nimic… nimic!

— Nu, n-am venit pentru aşa ceva şi, chiar dacă ai să rămâi la această părere, dimpotrivă: am venit să te readucem la viaţă, spuse unul dintre tineri.

— Sunt mort aşadar, râse Lit – cei vechi erau de părere că morţii trebuie lăsaţi în pace! Nu vreţi o cafea? Ea singură ne-a însoţit până aici din vechea lume.

— Nu, Lit, spuse acelaşi bărbat, nu vrem cafea. Vrem numai să plecăm. Şi să te luăm cu noi… Acum!

Surâsul îi îngheţă pe buze.

Ochii lui mari fixară pe străini şi, cu un pas lateral, încercă să-şi pregătească un salt. Dar cel doi săriseră deja în picioare – două pistoale mici apăruseră în mâinile lor. Instantaneu, ca într-un vis urât, îşi aduse aminte totul. Mâinile i se lăsară moi de-a lungul trupului, umerii i se gârboviră. Îşi trecu limba peste buzele uscate:

— Nu trageţi! … Nu e nevoie…

Nimic pe chipul lui nu mai rămăsese neatins. O adâncă suferinţă distrusese în câteva secunde orice expresie. Cu palmele întinse spre ei a rugă, încremenise aşa, pradă unei dureri adânci:

— Voi sunteţi oameni, Il, nu sunteţi roboţi! Lăsaţi-mă s-o mai văd o dată! …

Cei doi îl priveau atent, împietriţi ca două statui.

— Ştiu că nu aveţi voie… cunosc regulamentul – am fost doar şeful Comandamentului Patrulelor Temporale – şi totuşi… lăsaţi-mă vă rog… am iubit-o atât de mult!

Pistolul din mâna unuia dintre cei doi începu să tremure uşor, apoi alunecă cu braţ cu tot de-a lungul corpului.

— Bine, Lit, spuse cel care se numea Il, dar venim cu tine. Şi… încă ceva… nu încerca s-o salvezi aşa cum ai încercat în rândurile trecute: e o absurditate!

El clătină din cap în semn că a înţeles şi îşi urni cu greutate

paşii spre dormitor, asemeni unui condamnat.

Cu braţele desfăcute în lături, acoperind cu părul despletit jumătate din pat, Zin dormea. Lumina albă a lunii cădea prin fereastră pe chipul ei de o neînchipuită frumuseţe.

Lit se plecă asupra ei și o sărută.

Medalioanele de pe piepturile celor doi fulgerară şi, aproape simultan, se stinseră.

— Să ne grăbim, spuse unul dintre ei neliniştit.

Afară tăcerea nopţii fu tulburată o clipă de trecerea unui magnetobuz. Refrenul unui cântec vesel urcă de jos, din stradă, până la ei şi se topi în depărtare. Prin ochiul ferestrei se vedea un petic de cer albastru punctat cu stele strălucitoare.

— Nu pot, spuse Lit, s-o previn? … Doar câteva cuvinte scrise…

— Nimic, spuse Il, şi pentru întâia oară glasul lui nu mai avea în el asprime. De ce ai plecat atunci, Lit, întrebă el compătimitor, de ce?

— Erau alte vremuri… Şi dacă nu voi pleca mâine – adică, dacă n-aş fi plecat atunci – crezi… că accidentul… n-ar mai fi avut loc?

Se apropie de pat şi-şi privi îndelung soţia:

— Adio, spuse el. Nu pot sa fac nimic, nici măcar să mă mai gândesc la tine. Acum mă întorc în timpul meu, pentru că sunt, Zin, foarte bătrân! … Şi pentru ca nu ne vom mai vedea niciodată, am să-ţi spun un lucru, Zin: nu am mai întâlnit niciodată alta ca tine!

Cei doi bărbaţi îşi duseră mâinile la medalioane. O lumină vie inundă încăperea din care toţi trei dispărură.

Şi apoi coborî întunericul.

*

Când Zin se trezi, era aproape dimineaţă.

Se ridică, privi la ceas şi zâmbi:

— Bietul Lit! A plecat deja! Ce să-i faci, afacerile-s afaceri…

Dar deodată, scoase un ţipăt: pachetul pe care el îl pusese pe noptieră, de cu seara, cu mare grijă, era tot acolo!

— Actele, strigă ea îngheţată de spaimă. A uitat actele!

Aşa cum era, se repezi la videofon:

— Alo, centrala! Trimiteţi urgent un magnetomobil la 0012—C! Urgent!

Şi fugi să se îmbrace: trebuia să ajungă la Lit, poate în clipa asta pierdea milioane la bursă.

Ieşi în grabă din apartament, repezindu-se la lift.

Şi nu ştia că mai făcuse acest lucru şi nici că jos, în stradă, şenilele magnetobuzului aveau s-o strivească pentru a treia oară...

OVIDIU CORIOLAN PECICAN

REVELAŢIA

Dimineţile urcă pe ecran ca aduse de un suflu puternic. Cineva – s-ar zice – dinamitează încă mereu, la nesfârşit, partea ascunsă a planetei. Spre Sala Ecranului se ajunge cu destulă greutate prin culoarele labirintice (pline de surprize) ale staţiei. Ieşind din încăperea destinată ţie, ştii încotro te îndrepţi: ţelul tău este Sala Ecranului. Nu ştii însă decât în liniile cele mai mari prin ce vei trece. Într-una din zile, după o primă sută de metri, vei aluneca în apele oceanului şi nu e exclus să întâlneşti acolo nişte rechini. După alte câteva zeci de paşi, în spate îţi va sări un jaguar – asta mai ales pe culoarele marcate cu vopsea fosforescentă. (Acestea sunt pentru absolvenţii cursului „Survivre”, numai ei ştiu cu precizie cum poate fi înlăturat un jaguar). Uneori însă vei întâlni şi surprize mai plăcute. Cineva spunea ieri – n-aş putea spune cu certitudine care anume din noi (aveam pe cap căştile şi încercam să îmi reprezint cât mai fidel Pământul aşa cum arăta el înaintea războiului) că pe drum a întâlnit nişte cavaleri care i-au oferit reprezentaţia unui turnir. Chiar eu, dacă mă gândesc bine, păstrez cu bucurie amintirea întâlnirii mele cu o şatră de ţigani medievali pe unul din culoare. Datoram aceste întâlniri – atât pe cele plăcute cât şi pe celelalte – programului staţiei „Antares”. E un program despre a cărui complexitate ştim deocamdată prea puţin. Probabil că nu vom şti totul niciodată. Se ştie însă cu siguranţă că „întâlnirile” acestea fac parte din antrenamentul presupus de cursurile „Survivre” şi „Reintegration”. Programarea lor se face de către creierul staţiei după legi pe care nu le putem dibui. La fel ne rămâne ascuns şi felul în care aceste proiecţii holografice înmagazinate de memoria – biologică, nu electronică! — A creierului, capătă materialitate şi realitate. Şi dacă tot am ajuns până aici, am să fac o mărturisire: creierul staţiei face permutări între culoare, schimbându-le traiectoriile. E posibil ca şi alţii să fi observat acest lucru, dar nimeni nu a adus până în prezent vorba despre asta. Cât despre mine, mie măsurătorile mi-au spus totul.

Într-o vreme ajungeam până departe, către capătul celălalt al staţiei (după socoteala mea), mergând încordat şi pregătit pentru orice. Întâlneam câte un super-magazin în flăcări sau epava unei corăbii eşuate într-un banc de nisip, dar nu mă

temeam. Îmi era mult mai teamă de întâlnirea cu una dintre băbuţele acelea care pot să-ţi modifice cu o singură privire liniile din palmă. Auzisem de cazuri în care apăruseră. Mai pe urma însă n-am mai reuşit să obţin senzaţia aceea de înaintare în profunzime. De câtva timp drumurile mele eşuează în Sala de Conservare a Limbilor sau în Sala Atlasului Noetic.

Despre Sala Ecranului ştim iarăşi foarte puţine. În legătură cu ea circulau din gură în gură o serie întreagă de enunţuri. Unul dintre acestea e cel după care până acolo nu ajung decât cei aleşi. Într-adevăr, cei câţiva oameni care ajunseseră până acolo – mă refer la cei pe care îi cunoşteam – aveau ceva special, deşi la rigoare mi-ar fi greu să spun ce anume. Am vorbit cu ei fără să reuşesc să obţin mare lucru. Nu simţeau nevoia să destăinuiască nimănui, nimic. Mai apoi dispăreau definitiv.

În această dimineaţă am pornit ca de obicei în josul culoarului, purtând întipărită în minte o hartă ideală pe care erau însemnate mai toate cunoştinţele mele despre staţie. Rămâneau o mulţime de zone întunecate şi nici chiar ceea ce cunoşteam nu era un teritoriu cucerit, căci creierul combina la fel de imprevizibil culoarele, de fiecare dată. Pe culoar ninsese şi era frig. Am depăşit în goană nişte iurte din care se chinuiau să iasă eschimoşi înarmaţi cu harpoane lungi. Poate se pregăteau de vânătoare, nu ştiu. În conformitate cu una din prescripţiile de bază ale cursului „Survivre” e mai bine însă să fii prevăzător. Am mers apoi grăbit printr-o zonă în care decorul staţiei era nedisimulat. Apoi am pătruns printr-o zonă parfumată. Am trecut prin cadrul unei uşi şi-am ajuns în faţa unei femei. N-o mai văzusem niciodată, dar m-am simţit imediat pregătit pentru această întâlnire. Cred că am iubit-o din prima clipă. Nu mi se mai întâmplase niciodată să întâlnesc o femeie. Auzisem de la alţii că există şi o astfel de posibilitate, dar cei mai mulţi se arătau nedumeriţi în faţa acestei probe. Era desculţă. Nici nu mai ştiu cum era. Am primit-o la pieptul meu de îndată. Ne-am iubit apoi îndelung, neţinând seama că nu ştiam de unde vine şi în ce măsură este o fiinţă reală. N-am mai vrut să plec. Ea a fost cea care m-a împins pe coridor, mai departe. Parfumul se împrăştiase, iar pereţii culoarului redeveniseră argintii, cum îi ştiam. M-am gândit o clipă că mă aflam în preajma camerei mele, din nou. Uşa din faţa mea s-a deschis şi m-am regăsit într-o sală goală, cu pereţii albi. Abia apoi, când peretele s-a refăcut,

am realizat unde nimerisem. Mă aflam în Sala Ecranului iar peretele acela nu era decât Ecranul pe care se proiectau imaginile planetei.

Răsărea soarele şi lumina rupea noaptea în mari pânze purtate de vânt. Părea că pustiul îşi trimite mesajele de praf în amestec cu răsăritul.

În timp ce priveam ecranul, am auzit vocea creierului staţiei, care-mi vorbea:

— Bună dimineaţa! Repet: Bună dimineaţa! Ai trecut proba dragostei. Felicitări! Te afli în Sala Ecranului şi ai în faţa ochilor tăi Pământul.

Aici imaginile arătau pustiul acela nisipos, prins uniform de ochii nevăzuţi ai staţiei pe mii de kilometri distanţă. Fundul nisipos al Atlanticului. Ceea ce odată se numea Everest… Resturile roşcat-metalice, măcinate, ale fostei mari metropole…

— …Eşti unul din cei apţi să înceapă pe Pământ o nouă viaţă. Felicitări!

În timp ce creierul îmi comunică faptul că am absolvit cursurile „Survivre” şi Reintegration, am simţit că în Sală mai pătrunsese cineva. Era, bineînţeles, ea.

În aceste condiţii, războiul acela pustiitor, de a cărui amintire nu scăpasem până atunci niciodată, începea să nu mai conteze.

ALEXANDRU PECICAN

INSULA DE HÂRTIE

Când eram mic – odată, demult – am citit o carte foarte interesantă şi, tot recitind-o, m-am obişnuit sa adorm, în nopţile lungi de iarnă cu cartea în braţe. Dar nu m-am mulţumit cu atât. Mi-a intrat mie în cap că personajele acelei povestiri fabuloase – cu piraţi şi cadâne răpite din îndepărtatele seraiuri şi nave cosmice rătăcitoare – sunt nişte oameni în carne şi oase cu care eu aş putea intra în vorbă, scriindu-le lungi scrisori autobiografice.

Bunicii mei deveniseră bănuitori când, tot mai des, mă vedeau urcând în podul casei, unde zăboveam ore întregi. Mie, însă, nu-mi păsa. De acolo, de sus, lansam bărcuţe şi păsări de hârtie care pluteau prin aer până departe, unde nu mai vedeai cu ochii.

Colegii mei de grădiniţă râdeau de mine când le arătam cărţile poştale trimise de prietenii mei Ali-Baba, Sindbad Marinarul sau George Corson, deşi înfăţişau întotdeauna oraşe şi oaze necunoscute. Ei spuneau că de câte ori căutau pe hărţile terestre sau astrale acele locuri nu găseau decât nişte mari pete albe pe care scria: „aici sunt tigri”.

Odată, Emirul mă înştiinţă – într-o depeşa scrisă pe un covor zburător împodobit cu peceţi şi panglici colorate – despre vânătoarea de fluturi pe care o plănuia şi la care eu eram invitat de onoare. Altă dată – era într-o sâmbătă – m-am trezit la căpătâiul patului cu un întreg alai de cavaleri ai Mesei Rotunde, care şi-au făcut din pantalonii mei scurţi flamură de luptă. Şi nu s-au lăsat până ce n-am plecat cu ei în căutarea uriaşilor veniţi de pe Jupiter.

Acum sunt foarte ocupat. Călătoresc prin tot felul de locuri – purtat de vânt –, căci sunt mereu invitat. Chipul meu a ajuns sa prindă ceva din frăgezimea hârtiei. Colegii mei au ajuns oameni mari. Câteodată, vreunul din ei, împovărat de ani, îşi îndreaptă spinarea şi, cu o mână tremurândă, mă scoate de prin vreun raft, citindu-mă nepoţilor adunaţi în jur. Cel mai bine mă simt însă atunci când, scos pe furiş din ghiozdanul vreunui năstruşnic, asist din ultima bancă la vreo oră plictisitoare de şcoală…

Şi uite aşa trece timpul…

Sunt ani, deja, de când, retras pe insula mea de hârtie, fac

semne prietenoase cu mâna navelor cu copii ce trec pe lângă ţărmul meu.

MIRCEA OPRIȚĂ

ANDROIDUL ŞI PRINŢESA

Întâi n-am simţit durerea. Deschisesem unul din cei trei ochi, pe cel din frunte, şi vedeam, la o palmă sub el, pământul uscat, lutul acela frământat de roţile carelor şi lăsat să se întărească aşa, cu urme de roţi şi de copite întipărite în el. Îmi venea să scuip, îmi intrase pământ în gură. Simţeam o agitaţie străină în jur şi, în primul moment, nu mi-am amintit ce se petrecuse, îmi era mintea înceţoşată şi nu puteam să înţeleg de ce se agitau atâta cei pe care încercam să-i recunosc cu mirosul, cu auzul, fără să-i văd. „Iar l-a trântit!” am auzit un glas şi abia atunci m-a săgetat durerea în cele două braţe stângi şi în lungul coloanei vertebrale. M-a săgetat cumplit şi am urlat, cu botul încă înfipt în pământ, în poziţia neverosimilă în care căzusem. Am urlat şi am gemut, în vreme ce mă întorceau pe o parte, pentru că singur nu puteam face nicio mişcare, aş fi căzut acolo, cu capul prins sub greutatea corpului umplut de fierbinţeală şi dureri.

Erau mai mulţi şi, totuşi, abia reuşiră, după opinteli zdravene, să mă răstoarne pe-o parte şi să-mi elibereze capul. Sfâşierea aceea care mă măcina devenise insuportabilă, puţin a lipsit să nu recad în leşin. Apoi mi-am simţit gâtul liber, iar ceilalţi observară mişcarea şi careva mi-a aruncat acrit, poate că şi compătimitor: „ai păţit-o iar, solzosule!” Între timp mi se dezlipiseră pleoapele de pe toţi ochii şi puteam să-i văd cum îmi pipăiau spinarea şi labele, în special pe cele din stânga. „Are fracturi, uite cum îi atârnă!” spunea piticul despre una din labe, privind-o de la distanţă, ca să nu mi-o răstorn din nebăgare de seamă peste el. Alături, vrăjitoarea îşi molfăia gingiile ştirbe, ţintindu-mă cu un ochi apos, celălalt era complet acoperit de albeaţă, şi chicotea din când în când, chicotea enervant, răutăcios, încât îmi venea s-o mătur din drum cu coada. Dar aveam nişte vertebre sfărâmate în cădere şi coada îmi era paralizată; de la jumătate în jos corpul nu mă asculta şi tot de acolo urcau în lungul spinării, valuri fierbinţi, înfiorându-mi carnea într-un tremur neîntrerupt.

Ursul mă pipăia: „Aici te doare? Dar aici?” auzeam întrebările lui şi în câteva rânduri i-am simţit răsuflarea, fierbinte, aproape de obrazul meu: „Mă doare!” am gemut, tocmai când termitele uriaşe sfârşeau de întins plasa; cred ca mă temeam mai mult de o eventuală nouă răsturnare, în plasă, decât de atingerile

ursului, aşa grele cum erau. Şi mi-au spus că trebuia să fiu transportat; totul era pregătit ca să fiu luat şi dus de acolo. Am urlat iar, deşi ştiam că mă împotrivesc degeaba. „Strici reprezentaţia, nu te putem lăsa aici!” chicotise vrăjitoarea, cu piticul atârnat de poalele ei zdrenţuite. Le-am spus că nu-mi pasă de nicio reprezentaţie, să-mi dea pace, să nu-mi tot tragă labele, chiar dacă erau rupte, să le lase aşa. Dar furnicile sfârşiseră treaba şi înţelegeam că nimic nu avea să-i împiedice să mă răstoarne în plasă – nici răgetele, nici loviturile neputincioase ale labelor care îmi rămăseseră întregi.

„E prea greu, zicea spânul, ar trebui să chemăm ajutoare”, iar ursul era de acord cu el, şi-a permis chiar o ironie: „de ce te-ai îngrăşat atâta, solzosule? M-a întrebat, mângâindu-mi ţeasta cu laba lui păroasă. Dacă erai mai uşor, poate că nu-ţi frângeai spinarea, căzând...” Apoi cercetară cu toţii înălţimea şi panta aproape verticală pe care mă rostogolisem. „N-a avut nici măcar de ce se agăţa, în cădere”, observă piticul, cu ochii la dârele adânci, zgâriate pe piatră şi prin iarba uscată, cum încercasem să mă prind cu ghearele, înainte de a mă prăbuşi în drumul acela mizerabil, cu urme de care. De departe cineva striga, voia să ştie ce se întâmplase, iar ursul l-a privit întrebător pe spân, înainte de a răspunde. „Spune-i că nu mai continuăm, sa iasă de sub pod!” hotărî spânul, apoi arată spre mine: „Oricum, cu ăsta am terminat, o să stea vreo două săptămâni în convalescenţă...” Dacă sudura oaselor avea să reuşească perfect, am adăugat eu în gând, muşcându-mi de necaz limba bifurcată. Dacă nu aveau să fie complicaţii. Ultima dată atâta stătusem, două săptămâni, imobilizat într-o enormă cămaşă de ghips.

Nu mai ştiu de unde a apărut, în fugă, Verdeş, cu coroana strâmbă pe cap, ameninţând cu sceptrul. „Vă arăt eu vouă! Striga. Numai de glume vă ţineţi! Aţi întrerupt din nou şi ăia stau cu ochii pe noi... O să vă reclam, să vă scoată din joc!” Se oprise la câţiva paşi, furios, cu ciulim agăţaţi de poala caftanului, cum şezuse sub pod, aşteptându-şi rândul. Răsuflăm şuierat, cu capul lipit de pământ, şi numai ochii mi-i roteam în orbite, ca să nu scap mişcările celor din jur. „Lasă-l, zicea vrăjitoarea, şontâcăind pe lângă Verdeş. Lasă-l, că era să-şi rupă gâtul, săracul!” Şi chicotea gros, din străfundul cocoaşei parcă, încât nu mi-am putut da seama dacă babornița mă compătimea

într-adevăr sau dacă nu cumva îşi bătea joc de mine, chiar în starea în care ajunsesem. Am suspectat-o întotdeauna, nu-mi plăcea şi nu puteam avea încredere în ea.

Verdeş se mai potolise, bombănea în barba lui încărunţită, mestecându-şi un colţ de mustaţă sură. „Cum te mai simţi?” m-a întrebat, înţepându-mă cu sceptrul într-o coastă. Nu mă simţeam cu nimic mai bine decât la început, după ce deschisesem un ochi şi văzusem, la o palmă sub el, pământul frământat de roţi şi copite. Apoi, pe neaşteptate, Verdeş se lăsă apucat de o nouă criză de nervi. „Unde-i celălalt? Striga. Sa vină aici, să dea socoteală! Să răspundă pentru măgăriile lui!” Am privit în sus, fără să-mi mişc capul aşezat pe pământul lutos, şi am văzut, cu toţii am văzut, călăreţul. Avansase până la buza prăpastiei şi, fără să descalece, ne privea şi el. „Vino jos!” ţipa Verdeş, scuturându-se sub caftan, cu coroana într-o mână şi cu sceptrul în alta. „Vino să vezi ce-ai făcut, nepriceputule, vagabondule, încurcă-lume ce eşti! Era să-l omori. Ai dat spectacolul peste cap şi, în plus, era să-l omori! Vino jos, că, dacă nu, voi cere să te scoată din rol, să te trimită unde vor, dar să nu-ţi mai văd mutra pe aici…” Călăreţul ne privea în tăcere, nu răspunse ameninţărilor şi după câteva minute, l-am văzut întorcându-şi calul şi dispărând dincolo de buza prăpastiei.

„Îl scot din joc! Bombănea Verdeş înfuriat. Să meargă unde vrea, n-are ce căuta aici dacă nu respecta programul şi face exces de zel!” Ursul se aşezase în marginea drumului, pe labele dinapoi. „Puah! Se strâmbă el. Nu-l poţi scoate din joc, e un rol principal. Nu uita ca mulţi vin aici pentru el. Are priză la public, mai ales la copii. Şi, la urma urmei, aşa e destinul lui, trebuie să învingă de fiecare dată”. Verdeş se mai înmuiase. Se aşezase lângă urs şi lângă spân, cu coroana şi sceptrul alături, încât părul cărunt i se revărsa, lung, pe umeri, încadrându-i faţa plină de zbârcituri. „Înţeleg că trebuie să învingă, spuse el. Dar de ce să-l zdrobească pe ăsta, de ce să-i rupă spinarea şi să-l facă inapt pentru rol?” Spânul observă apoi că nu era nimic foarte grav, plasa era pregătită, aşa ca puteau să mă transporte oricând la cei mai apropiat punct de reanimare. „Va sta solzosul un timp acolo, până când îl vor cârpi şi-l vor face la loc”, era de părere spânul, dar ei n-avea habar ce înseamnă să zaci, cu o masă de aproape o tonă, într-un corset de ghips pe potriva corpului meu.

Durerile mă mai lăsară, dar respiram greu, şuierat, iar praful se spulberase dinaintea nărilor mele, lăsând să se vadă pământul ars de soare şi crăpat. „Şuieri ca o maşină stricată, solzosule!” îmi spuse piticul, apropiindu-se de capul meu; abia cu puţin îmi trecea peste nări, cum ţineam capul lipit de lutul drumului, iar el venea clătinat pe picioarele lui scurte, de copilaş. N-aveam niciun chef de conversaţie cu el, cu nimeni, aşa că am sforăit odată zdravăn, suficient de tare ca să-i tai îndrăzneala şi să-l fac sa se retragă, înainte de a-i răsturna cu o răsuflare mai bine reglată. A luat-o la fugă, caraghios, ascunzându-se în şanţ, de unde mă privea din când în când cu nişte ochi nedumeriţi. Ceilalţi şedeau pe marginea şanţului şi discutau despre spectacolul întrerupt prin accidentarea mea. Spânul era de părere că spectacolul trebuia suspendat până la însănătoşirea mea, ursul clătina din capul lui teşit fără să spună nimic, iar Verdeş părea hotărât să găsească o soluţie, alta decât suspendarea. „O să fim iarăşi mustraţi, dacă suspendăm”, se căină el. „N-avem ce face, zicea spânul, şi ăsta are un rol principal, copiii vor să-l vadă, chiar dacă nu-l iubesc şi se tem de el. Vor să-l vadă luptându-se pentru fata şi, în cele din urmă, răpus”. Verdeş propusese atunci să fiu înlocuit de vrăjitoare, să-mi ţină ea locul câteva zile. „Şi cu programul meu ce fac?” întrebase cocoşată, nemulţumită de perspectivă.

Adevărul era că fiecare avea un program bine stabilit. Eu, de pildă, trebuia să dau târcoale palatului unde Verdeș îşi vedea de treburile lui, sufocat de obiceiurile curţii şi de curteni şi mai ales de capriciile fetelor mai mari. O bună parte din spectacol se consuma acolo, fără intervenţia mea, dar asta nu însemna că eram scutit de rol, trebuia să stau mereu la pândă, schimbându-mi poziţia, pentru a mă apropia neobservat de terasă. Drumul îmi era însemnat, mă târâsem prin pădurea tânără şi, de-a lungul pârâului până când apăruse acolo o pârtie largă şi netezită, cum apăsam pământul ca greutatea corpului meu. Nu trebuia să intervin decât atunci când prinţesa cea mică ieşea pe terasă, însoţită de surori şi de prietene. Prinţesa cea mica era, în felul ei, o frumuseţe răpitoare – eu, cel puţin, trebuia să mă las cucerit de la prima ei apariţie şi să dau năvală pe terasa, stârnind panica între însoţitoarele fetei lui Verdeş. Dispăream cu captiva şi iarăşi nu mă mai interesa ce avea să se petreacă în palat, după ce încetau ţipetele şi spaima. Trebuia să ajung cât

mai repede la cuibul meu, pe înălţimea care se amenajase special pentru asta, dându-i-se o faţadă de munte golaş.

Apoi, aşteptam. Când patrulam pe afară, cercetând împrejurimile, prinţesa apărea la fereastră, dincolo de zăbrele şi plângea sfâşietor, rugându-mă s-o eliberez; uneori o apuca aşa, câte o criză de nervi şi scutura zăbrelele, blestemându-mă şi ţipând. Intram înăuntru, având grijă să trag zăvoarele. Şi atunci prinţesa cobora de la fereastră, pe scara care îi fusese aşezată acolo. Îşi tampona lacrimile şi rămânea vreme îndelungată în faţa oglinzii, pieptănându-se. Îi plăcea să-şi facă diferite pieptănături, însă la fereastră nu putea să apară decât cu părul lung, despletit, căzut peste umeri şi sâni. Îi mai plăcea să cotrobăiască prin lăzile cu podoabe, să aleagă la nesfârşit bijuteriile şi să le încerce pe rând.

După o vreme sosea androidul acela frumos, târând după el o faima de viteaz câştigată într-un şir de întâmplări care iarăşi nu mă interesau, făceau parte din programele stabilite pentru urs, pentru spân şi alţi câţiva pe care îi vedeam foarte rar. Consultam orologiul străvechi, aşteptam să vină timpul potrivit, apoi îi făceam semn prinţesei sa urce la locul ei din fereastra zăbrelită şi ieşeam, deschizând porţile larg, cu mult zgomot, erau nişte porţi masive, de fier. Androidul străbătea călare pajiştea de la poalele muntelui artificial, însă eu trebuia să-l întâmpin sus, pe un mic platou, ca să-i dau posibilitatea să urce drumul şerpuit într-o goană nebună; se pare ca momentul era de un efect extraordinar. Urma un schimb de replici, din care să se înţeleagă că el o voia pe prinţesă, iar mie nici prin gând nu-mi trecea să i-o dau. „Cum doreşti să ne batem? Întreba el. În trântă să ne trântim, sau în săbii să ne tăiem?” Iar eu, alegeam lupta cu săbiile, fiind mai spectaculoasa, altfel l-aş fi obligat să descalece şi să accepte o trântă cu totul inegală, dacă s-ar fi pus în balanţă corpul lui uşor cu masa mea apreciabila. Şi uite aşa, după o scrimă lejeră, în timpul, căreia trebuia să sar şi să mă strâmb în fel şi chip, ca să par şi mai înspăimântător decât sunt, eu mă dădeam învins, iar androidul îşi lua fata şi se topea în zare, spre curtea lui Verdeş, care-l aştepta cu masa întinsă pentru nuntă.

„Eu cred că solzosul a făcut totuşi ceva, până când a ajuns în starea în care îl văd acum”, le spunea celorlalţi piticul, cu o expresie rea, întipărită pe faţa lui lătăreaţă. Am mârâit. „Spune

drept, solzosule, ce-ai făcut? Mi se adresă el de la distanţă. De ce te-a aruncat *frumuşelul* în prăpastie?” Ceilalţi păreau înclinaţi să-l asculte şi cu toţii aşteptau răspunsul meu. „De prost ce-i, de asta m-a împins în prăpastie! Am gemut. E un android slab la minte!” Spânul îşi aminti că nu mă puteau lăsa mult timp acolo, trebuiau să facă neapărat ceva, înainte de a mi se agrava situaţia, aşa spunea. „Pe *frumuşel* îl întrebăm după ce terminăm cu ăsta, zise Verdeş, arătându-mă cu sceptrul. Oricum, e pentru a doua oară că-l zdrobeşte într-un hal fără hal. Să-l întrebăm dacă s-a săturat cumva de rol, de vrea să ne distrugă spectacolul...”

Aproape imediat după asta sosiră şi oamenii, o echipă de intervenţie, i-am recunoscut după salopetele lor argintii. „Aţi făcut-o lată!” zise unul dintre ei, în timp ce trăgeau plasa aproape de mine, ajutaţi de termitele mute. L-am auzit pe Verdeş interesându-se dacă spectatorii plecaseră. I s-a răspuns că nu plecaseră, erau încă acolo şi ne urmăreau, iar Verdeş auzind asta, şi-a desfăcut mâinile în lături, într-un gest de deznădejde care completa fericit expresia chipului său. Vrăjitoarea chicotea în pumni bucuroasă de întorsătura pe care o luase spectacolul, cu deznodământul neaşteptat al accidentului meu. Am răcnit din nou, când m-au răsturnat în plasă şi, pentru câteva clipe, nici n-am mai auzit încurajările lor. De la mijloc în jos, corpul parcă nu mai era al meu, acolo nu simţeam nicio durere, nu simţeam nici măcar atingerile. Cineva mă compătimea iarăşi: „Vor avea de lucru până te adună la loc, spunea. N-o să-ţi fie uşor!” Apoi fixară la capetele plasei buteliile care trebuiau să mă ridice în aer.

Pluteam, suspendat în plasă, la vreo treizeci de metri înălțime când am auzit tropotul şi, răsucindu-mi gâtul inelat, l-am văzut pe *frumuşel* venind ca o vijelie pe drumul scorojit de căldura soarelui. Calul scutura spume în stânga şi în dreapta, năduşit de atâta alergătură, înnebunit de calcanele *frumuşelului,* care nu-l cruţa deloc în dorinţa lui de a mă prinde din urmă. De gât i se agăţase prinţesa, îmbrăcată în rochia ci lungă şi albă, îi cuprindea pieptul cu unul din braţe şi părea destul de speriată, se temea probabil să nu alunece jos din goana calului. Rochia şi pletele blonde fluturau în vânt, dând cuplului o notă de eleganţă: spectaculara, dar atunci am înregistrat asta în fugă şi, cu toată durerea şi cu toată invaliditatea mea, n-am putut să nu

mă întreb, nedumerit, ce-l determinase pe *frumuşel* să se abată de la programul său, ca să mi se ţină pe urme. După ceea ce făcuse, putea foarte bine să-şi ia prinţesa în şa, să întoarcă şi, fără oprire, să gonească spre curtea lui Verdeş, unde îl aştepta ca în fiecare seară, masa gata întinsă. Dar el ieşise de pe traseul obişnuit (pesemne nu-i mai păsa nici lui de spectatori) şi, trecuse ca o nălucă printre cei de jos, încremeniţi de uimire, şi nu-şi domoli armăsarul decât atunci când ajunse sub mine. Îi vedeam faţa întunecată şi ochii scăpărând, cum privea în sus, spre plasa în care eram transportat la punctul de reanimare.

— Solzosule! Mi-a strigat. Acum ai scăpat uşor, ţine minte. Data viitoare, dacă mai faci figura aceea, o încurci rău de tot, să ştii! Nu mai rămâne os lângă os în tine!

Şi, strunindu-şi calul, îl întoarse în mijlocul drumului, ca să pornească înapoi la pas, cu prinţesa alături: doi androizi, unul întunecat şi mânios, celălalt tremurând încă de emoţiile cursei. Ce-o fi având? Mă întrebam, răsucindu-mi gâtul ca să le urmăresc îndepărtarea, până când dispărură după colină. De ce era aşa de pornit? În fond, nu făcusem decât o simplă glumă. E drept că o repetasem şi, de fiecare dată, *frumuşelul* acţionase ca un scos din minţi. Dar eram sătul până peste cap de clişeu, aşa că mă abătusem aproape fără voia mea de la subiectul înscris în program, iar la întrebarea lui, pusă acolo, sus, pe platou: „în trântă să ne trântim, sau în săbii să ne tăiem” am dat un răspuns pe care nu-l aştepta. „Ba în trântă, că-i mai dreaptă!” i-am spus şi, ştiind că în felul acesta nu-i lăsasem nicio şansă, că aveam să-l înving, să fie şi el măcar o dată învins, măcar o dată, i-am mai spus să-şi ia adio de la fată, hotărât fiind ca în seara aceea să-i ţin eu locul, alături de prinţesa, la masa de nuntă a lui Verdeş cel cărunt. Atunci în loc să descalece şi să primească lupta, *frumuşelul* s-a năpustit cu calul peste mine şi m-a răsturnat în râpă.

Mă întreb uneori: ce l-o fi apucat? De ce era atât de pornit împotriva-mi? Ceea ce s-a întâmplat atunci nu făcea parte din spectacol, sau, dacă vreţi, era un spectacol deosebit, altul. Câteodată pun totul pe seama lipsei de umor a *frumuşelului.* Eu, în locul lui, aş fi acceptat o răsturnare de roluri, chiar şi numai aşa, de amorul artei. Ca să văd ce iese din spectacol cu un asemenea deznodământ neaşteptat. El nu, de două ori era cât pe-aci să mă omoare de-a, binelea! Asta nu mai figura în

program şi totuşi era s-o facă.

Alteori mă gândesc că, poate, pentru fată… îl ameninţasem, ştia că, învins fiind, aveam să-l înlocuiesc la masa de nuntă cu care se termina spectacolul din seara aceea. Şi nu voise să se întâmple aşa, ar fi fost în stare să mă ucidă, numai să nu se producă schimbarea de roluri. Nu cumva *frumuşelul* e îndrăgostit de-a binelea mă întreb, dar tot eu râd, fornăind şi bătându-mi burta cu mai multe labe odată, ca de cine știe ce trăsnaie. Auzi, auzi! Îmi spun. Un android îndrăgostit… Sau, mai ştii dacă nu? … Dacă nu cumva, executându-şi de atâtea ori numărul pentru plăcerea unei mulţimi de spectatori nevăzuţi, şi-a luat până la urmă rolul în serios?

KIAI

„Stau singur şi dorul de crimă mă apasă”, gândeşte samuraiulalb numărându-şi încă o dată panopliile. Privirea lui mângâie ţevile translucide ale laserelor, mânerele de fildeş ale pumnalelor, şerpii aurii de pe cilindrii subţiri ai psihoinhibatoarelor, tuburi albenegre – sarbacanele şi, într-un târziu, se opreşte tulburată asupra blazonului legiunii *Hara:* floarea sângerie ce atinge cu vârfurile petalelor colţurile pentagonului alb, peste care se suprapune.

„Acum douăzeci de ani: crimă-amintiri-definiţie-a-durerii-singurătăţii; megabushido: cod de onoare-principii sacre întruchipate în solargenţi şi credite sacrosancte. Un vechi percept... Viaţa e paiaţa timpului. Trăieşti oare?”

Samuraiulalb – chimonoulnegru flutură, fulger albăstrui – sabia ţâşneşte de lângă coapsă, şuieră pentru o fracţiune de secundă şi, cu mişcări aproape nevăzute, e băgată din nou în teacă. Plutind prin cameră, planeta miniaturizată rămâne întreagă pentru câteva momente, apoi două semisfere se dezlipesc încet, urmându-şi, fiecare independentă, zborul.

Cu spatele drept şi capul plecat, samuraiulalb stă în genunchi, şezând pe călcâie. N-a aruncat nici măcar o privire furişă înspre semisferele planetei pe care, timp de douăzeci de ani, a făcut parte din corpul de elită al legiunii *Hara.* Se uită la mâinile lui sprijinite pe genunchi şi pare fascinat de revărsarea venelor pe sub pielea de alabastru. „Sunt obosit, incredibil de obosit şi pot muri dezintegrat, ca orice muritor. Legea efortului invers: întrebări fără sens pentru a da răspunsuri anapoda şi adevărul va ţâşni treptat din străfundurile sufletului. Întrebare: Suflet? Răspuns: Mai port oare podoaba zborului? Nu trebuie să mă opresc. Întrebare: Când singurătatea devine o crimă? Răspuns: Liniştea nu îngheaţă niciodată”.

Samuraiulalb inspiră adânc şi expiră încet, relaxându-se: „Moartea, o floare nemaivăzută? … Loialitate şi vitejie”.

*

Samuraiulalb cunoaşte şi respectă cu demnitate, nobleţe, cinste şi curaj, megabushido-ul.

După ani şi ani de fapte strălucite, samuraiulalb împlineşte vârsta la care trebuie să se retragă în pustietatea unui asteroid-templu unde va medita, plin de umilinţă, până la sfârşitul zilelor

lui. Dar, înainte de a se adăposti sub acoperişul lăcaşului sfânt predestinat lui, în care va începe asceza ce-l va călăuzi pe drumul anevoios al iluminării, slujiţii cu adâncă şi veşnică devoţiune, niciodată-văzuţii-cu-adevărat zenşoguni, îi vor încununa periplul lumesc rugându-l sa îndeplinească o ultimă sarcina sacrosanctă: învingerea prin dud a *aproapelui, devenit prin nesupunereoarbă duşman şi primejdie reală pentru fiecare zenşogun.*

Niciun samuraialb n-a ştiut vreodată cine va fi acest ultim duşman, dar a înţeles prea bine că „învingerea prin duel” înseamnă cea mai frumoasă luptă cu sabia împotriva unui adversar ales întotdeauna pe măsura măiestriei lui, căci preavenerații zenşoguni n-au greşit niciodată.

Toţi samuraiialbi ştiu că ultima sarcină e primul şi eternul algoritm – cheia de boltă pentru înţelegerea întâiului pas pe calea cea adevărată.

Oricare samuraialb numeşte învingerea prin duel, *primul meu haiku.*

Parasimţul de maestru în arta luptei îl avertizează pe samuraiulalb că se apropie clipa ultimei sarcini: „Pentru prima oară în douăzeci de ani, lupta pe viaţă şi pe moarte. Apa liniştită a lacului nu oglindeşte luna, iar eu oglindesc fisura adâncă a încrederii. Până acum am ucis? Crimă?”

Samuraiulalb îşi cercetează cu atenţie garderoba şi alege un chimonou alb, pe care nu se află imprimat blazonul legiunii *Hara.*

Odată îmbrăcat, samuraiulalb se aşeză în poziţia de meditaţie, în genunchi, pe călcâie. Aşteaptă.

„Megabushido-ul a fost tot ce-am avut: cod de onoare, filosofie şi mod de viaţă – bucuriedurere. Primele mele cuvinte, zenşogun şi megabushido. Libertatea de a înţelege şi a alege? Boul – munca în tăcere”.

Pe ecranul din faţa samuraiuluialb apare un zenşogun. Faţa lui senină, albă cu luciri metalice, oglindeşte înţelepciunea şi puterea pe care le simţi privind imaginea galaxiei în falsă nemişcare. Adânci ca puţurile universului, ochii lui sunt aţintiţi asupra samuraiuluialb. Acesta încremeneşte. Nu răsună niciun glas. Creierul şi trupul samuraiuluialb vibrează tăcut, impunând până şi în cea mai măruntă celulă porunca nerostită, iar

zenşogunul zâmbeşte uşor, calm, părând că dispreţuieşte umila făptură, dar înţelegând-o, de fapt, călăuzind-o spre iluminare. Apoi zenşogunul dispare şi ecranul îşi recapătă culoarea fumurie.

Samuraiulalb se ridică. Îşi ia sabia. Ştie ce are de făcut, deşi nu-şi cunoaşte încă duşmanul: „Ucid sau lupt? Pietate şi credinţă filiala. Sute de fiinţe – cadavre… Am ştiut întotdeauna pentru ce le-am curmat viaţa. Acum nu ştiu pentru ce lupt? Oare? Înţelepciunea lumii nu-mi aparţine, dar mă închin ei”.

*

Samuraiulalb luptă mereu fără a se gândi la moartea reală. Vitejia lui înseamnă teama de moartea încrederii-înţelept-dăruite megabushido-ului.

El nu va fugi niciodată de pe câmpul de luptă fiindcă în fiinţa lui va sălăşlui nestrămutată porunca dreaptă a zenşogunului.

Duşmanul lui dintotdeauna e nebunul care pune veşnic la îndoială nemărginitabunătate şi neştirbitajudecată a zenşogunilor galactici, încarnări unice ale megabushido-ului.

*

Lupta a fost lungă şi epuizantă. Cei doi samuraialbi s-au studiat minute în şir: doua mecanisme perfecte ce se pândeau calculându-şi cu precizie şi rapiditate fulgerătoare reacţiile.

Săbiile întinse – doi şerpi încremeniţi în aşteptare. Tălpile goale pipăiau în mişcare prelinsă, imperceptibilă, fiecare milimetru de pământ brun. Apoi saltul brusc al chimonoului verde-gălbui, şuierul *şerpilor treziţi* la viaţa, *pupilele dilatate* – oglinzi reciproce, ţipatul ce părea că va despica pământul şi jumătatea de trup căzând cu bufnet surd.

Samuraiulalb stă cu picioarele larg depărtate, tălpile paralele şi coapsele arcuite din cauza genunchilor împinşi mult în faţă. Are spatele drept, capul plecat şi mâinile întinse ţin încă sabia în poziţia în care a tăiat. Rămâne aşa timp îndelungat, privind fix mărgelele de sânge de pe albul strălucitor al chimonoului, de pe pielea de alabastru a mâinilor.

Într-un târziu, *omul* în chimonou alb rânjeşte scurt, întoarce spatele celor două jumătăţi ale *aproapelui* şi pleacă.

În scurt timp ajunge la platforma de aterizare. Se urcă în aerocarul lenticular. Pe ecranul de la bord îl întâmpină luminoase cuvintele:

„Neînţelegerea imediată a faptei înseamnă încrederea

absolută în megabushido, în zenşoguni, maeştrii tăi adevăraţi”.

Aerocarul decolează cu viteză maximă. Samuraiulalb închide ochii: „întrebare: DE CE? Răspuns: în ceaţă te călăuzeşti adeseori după chemări care duc spre prăpastie. Un samuraialb a *înnebunit* deci, punând la îndoială megabushido-ul, maeştrii”.

*

Samuraiulalb trebuie să ştie că nu va stăpâni nicicând cu adevărat Kiai-ul, arma supremă, cum îl numesc toţi iniţiaţii. Megabushido-ul defineşte Kiai-ul ca fiind proiecţia exterioară a forţei cosmice necunoscute, existentă în abisul inconştientului. Fiinţa sau obiectul asupra căruia e îndreptată puterea forţei ascunse, moare sau îşi modifică structura, dar acest Kiai e totuşi de o natură inferioară. Kiai-ul superior nu poate fi realizat decât prin revelaţie şi ea aparţine zenşogunilor, dar oricare samuraialb va deveni un zenşogun dacă respectă până la capăt destinul său hotărât de megabushido. Stăpânirea Kiai-ului *absolut* însă poate surveni numai în urma revelaţiei *ultime,* iar eliberarea lui duce la neantizare – unirea cu fiinţa Universului.

*

Samuraiulalb îşi terminase de mult pregătirile pentru cea din urmă călătorie, pelerinajul spre asteroidul-templu.

Megabushido-ul îi îngăduia să-şi ia rămas bun cu dispreţ de la tot ce-l înconjura. Avea pentru asta trei zile libere.

Timp de două zile, samuraiulalb medita, aplicând neobosit legea efortului invers. Repetase la nesfârşit întrebarea: „Picătura de rouă străpunsă de sabia firului de iarbă – samuraiulalb ucis de mine?” Ciudat şi mereu acelaşi venea răspunsul: „Uneori harakiri e refuzul înţelept şi nobil al propriei tale trădări!”.

În zorii celei de-a treia zi simţi ceva necunoscut strecurându-i-se în trup şi cuget. Vru să gândească: „Kiai absolut”, dar în fracţiunea de secundă următoare dispăru, neantizându-se.

În cameră rămaseră doar panopliile şi garderoba, iar într-un colţ un chimonou alb pătat de sânge.

MARINA NICOLAEV-UNGUREANU
şi
GEORGE CEAȘU

ELEGIE PENTRU O EPAVĂ CIBERNETICĂ

…anacronic strivit de privirile celorlalţi. Plecase însă, liniştit şi senin, nelăsând niciun semn. Ultimul gest de tandreţe s-a destrămat ca o mătase greoaie.

— Marca 42 G^+, generaţia a treia; Epsilon se numea, spuse ea, întrezărind o vagă speranţă.

Cibernofrenul rămase îndelung pe gânduri, ca pentru a-şi reîncărca bateriile. Abia atunci ea observă că *semnul gurii* i se mişca încet, însă nu se auzea niciun sunet. Unicul ochi, din fruntea cibernofrenului, o fixă atent şi deveni luminos. Apoi trupul namilei începu să se clatine ca un metronom stricat:

— Omul are colţi de fier, izbucni vocea dură, impersonală. Maşina suferă în tăcere.

— Nu ştiţi nimic de Epsilon, marca 42 G^+, generaţia…

— Omul are colţi de fier. Maşina suferă în tăcere, repeta glasul, mestecând cu ură cuvintele.

”E nebun – o maladie cibernetică”, îşi spuse şi spaima o înfioră. „Pe unde să trec?” Cibernofrenul se postase în mijlocul drumului. La fiecare nouă clătinare, era pe punctul de a se prăbuşi, dar se redresa mereu, în ultima clipă. Reuşi să se strecoare pe sub un braţ al lui, luând-o la fugă; mănunchiuri de conductori nichelaţi îi barau calea, îi înlănţuiau gleznele.

— Omul are colţi de fier! Maşina suferă în tăcere! Urlă cibernofrenul în urmă, atât cât îi permitea volumul cutiei de rezonanţă.

Se opri din goană abia între movilele de resturi metalice acoperite de tufişuri filamentoase, ce ecranau reverberaţiile vocii din depărtare; obosită, se aşeză pe una din trepte (treptele urcau în spirală, într-o babilonie de forme, spre nicăieri). Îşi privi orologiul biologic, pe cate pulsau şi ora, și data în ritmul bătăilor inimii. Îşi acoperi cu palma încheietura braţului, înăbuşind bătăile orologiului şi, concentrându-se cu greu, încercă să-şi regleze fluxul vital.

Închise ochii şi umbra lui se aşternu peste avalanşa detaliilor risipite în memorie: un calculator hidos, din care se chinuiau, aplecaţi asupra pupitrului, să scoată împreună câteva mesaje

inteligibile, cardiogramele acelea ciudate, le comparau între ele, semănau izbitor, era o unda emoţională care deregla circuitele; optaseră în cele din urmă, în hoinărelile lor pe dimensiunile timpului, pentru facultatea de istorie descoperită în secolul al XX-lea – se plictisiseră de noţiunile arbitrare de fonetică interstelară – era în spatele facultăţii un parc, un morman de frunze în cădere troienind vechile frunze uscate, toamnă reavănă printre şuviţele de soare, banca lor, ascunsa într-un colţ uitat… La cursurile de iniţiere în arheologia timpului se hazardau să descifreze împreună în casetele de reproduceri spaţiale *(kibioshi* – cărţi galbene).

Însemnele uitate ale şcolii *ukio-e,* „a lumii trecătoare, care pluteşte”.

Aştrii gemeni ai zilei se înălţaseră, poleind în argintiu-roşcat faţetele şi muchiile metalizate ale reliefului – un schelet cu o platoşă de solzi şi aripi cenuşii, lamelare.

Se ridică şi o porni din nou, şchiopătând. Încercă să nu se desprindă de drumul subţire trasat printre stâlpii cromaţi, trotuarul rulant era defect, fâşiile benzilor, şerpuind până departe, înţepeniseră suspendate într-un alt timp, timpul care încetase să se târască peste întreaga planetă, gândaci cu picioare sârmoase foşgăiau prin unghere, îşi făcu loc prin reţeaua de fibre arămii dar, deodată, braţul drept i se prinse în încâlceala filamentelor, lumina aştrilor se infiltra pieziş atunci îl zări prin jungla de sârme şi fiare, sesiză şi zgomotul sacadat al paşilor pe carapacea trotuarului, robotul scârţâia jalnic, împiedicându-se ori lovindu-se de muchiile tăioase, reuşi să se desprindă din reţeaua de fibre şi să se apropie de el, se repezi să-l susţină când îl văzu căzând, se zgârie într-o sârmă care trasă pe faţa ei un semn, robotul căzuse grămadă, câteva piese din scutul de la piept i se desprinseră şi se rostogoliră cu un clinchet, se aplecă spre el, robotul gemea lent şi egal, un semnalizator îi pâlpâia pe piept.

— Numele Epsilon… îi şopti ea, însă un fior de groaza o îngheţă: robotul nu mai reacţiona – un *morman de* materie *metalizată.* O convulsie a braţelor, o ultimă zvâcnire a trupului anunţaseră moartea a încă unui robot reformat.

Porni din nou. Fâşia îngustă a trotuarului era, din când în când, întreruptă de obstacole. Oboseala îi difuza în întreg trupul un dizolvant. „Te rog să nu râzi”, îi spusese cândva lui Epsilon,

mergeau împreună pe fâşia trotuarului, făcuseră cunoştinţă întâmplător, el îşi spusese numele, ea ezita, „numele meu nu este semnificativ, îl poţi afla, dar te rog să nu râzi”, endomobilele fulgerau pe autostrada suspendată, „mă numesc Bonifaciu al II-lea”, „a, desigur, foarte interesant”, îi răspunse el încurcat, „de pe vremea când erau în vogă numele de personaje istorice”, continuă ea, metropola era inundată de o lumina ceţoasă în care se împleteau şerpii fosforescenţi ai reclamelor, „m-au conceput ca femeie, dar au înscris în osatura biocibernetică numele ăsta oribil, ştii însă că numele e un parametru esenţial, era prea riscant ca ei să mai schimbe ceva, şi-au cerut şi scuze, după ce mi-au explicat greşeala; oamenii ăştia sunt alcătuiţi dintr-o substanţă foarte curioasă, trebuie să recunoşti, iar lumea lor e inepuizabilă”.

„Nu – i-o tăiase el, sec – Pământul e mic şi urât”.

Prima pală de vânt scrâşni în jungla metalică, şuierul se înteţi (vârtejul întunecase aştrii), norii se îngrămădiră deasupra, ploaia acidă se stârni ca din senin, tamburinând pe carcase în rafale prelungi, se îndesi – metalul sfârâia, parcă în suprafeţele lucioase se înfipseseră colţii unor rozătoare.

Se adăposti sub platoşa unui computer stricat. Picăturile, prelingându-se în măruntaiele înţesate de circuite, scoteau mii de sunete, pe fundalul unui foşnet care îi reamintea de trecerea roboţilor prin sala de comanda – roboţii de plexiglas, tip al III-lea mileniu, demodat de prietenoşi, se perindau prin salonul alb (iar ea stătea nemişcată la pupitru, în faţa tabloului de comandă strălucitor şi anost) – ploaia scăzu deodată, furia de moment a naturii parcă se mai potolise; cu o ultimă tresărire, vântul ridică în aer câteva cioburi sclipitoare, ploaia se auzea gâlgâind, încercând să se insinueze prin orificiile imensei maşinării, umplând concavităţile sau prelingându-se prin jgheaburile subţiri.

În careul D-2 al Orionidelor nu se întâmplă nimic de milioane de ani tereştri, un spaţiu sordid, lipsit de vegetaţie, iar cele câteva staţii menite să capteze undele ionice sunt dezolant de automatizate. Aurora artificială încercuieşte cabana elipsoidului central, temperatura devine insuportabilă *prima* reacţie după injectarea fiolelor antiemotive, acţionând mai ales asupra anxietăţii. Prea multă linişte. Nisipul picură (Epsilon a pus în cabină o clepsidra medievală), prea multa linişte, un nou fir de

nisip, numai ei singuri, în această parte a universului pe o rază de mii de ani-lumină (abia în timpul de generare a Galaxiei a III-a sunt implantate grupuri de androizi cu caractere umanoide); fiecare nouă plecare în misiune o hărţuia: oare va reuşi vreodată să înregistreze prin videofonul spaţial impenetrabilii lui ochi albaştri?

Acolo, însă, doi ochi răi pândeau din spatele unei ruine de circuite şi elemente integrate. „O planetă a epavelor”, îşi spuse. „Dar tu, Bonifaciu al II-lea, încâlcind *Robotica interdicţiilor,* deci trecând în rândul damnaţilor, ai avut un scop pentru care merita să rişti”. Prinse curaj – curajul celui care nu mai avea nimic de pierdut. Reperă ochii sticloşi, ascunşi în pata de umbră, un ţipăt prelung sfredeli aerul şi o încrâncenă, se aplecă şi culese de jos o lamă lucioasă de oţel, ca o sabie, o repezi spre movila de fiare, o felină ieşi la iveală cu paşii elastici, gata să se repeadă (o foarte sofisticată jucărie electronică), felina se opri şi mieună iarăşi, pisica miorlăia în timp ce pleoapele îi pâlpâiau peste ochii fosforescenţi. „O ultimă descărcare energetică?”, se întrebă, în timp ce felina se strecura spre un culcuş mai primitor.

— Zzzzzt! O alungă clovnul, furios.

Felina îi tăiase calea. Bonifaciu al II-lea îl văzu pe clovn apropiindu-se, remarcând că partea din stânga se mişca mai lent decât cea din dreapta, ca un ecou al gestului iniţial. Clovnul rostise ceva, buzele îi erau desfăcute, însă abia atunci se auzi întrebarea:

— Cine eşti?

— Bonifaciu al II-lea.

— Nesemnificativ. O epavă oarecare pentru Gensuym.

— Nu. Caut o epavă: Epsilon, marca 42 G^+, generaţia a treia, răspunse ea, tresărind de încordare.

Clovnul o ascultă cu atenţie, apoi se clătină. „Oare toţi sunt nebuni?” – se întrebă ea. Răspunsul lui se lăsă îndelung aşteptat:

— Pe Gensuym nu mai există alt nume decât Gensuym. Cimitirul acesta îngroapă totul. Nimeni nu există pentru nimeni. Totul este o inexistenţă unică. Dacă…

— Vă rog, ajutaţi mă – îl caut de mult, îi întrerupse ea peroraţia.

— Dacă îl cauţi, n-ai să-l găseşti sigur, continuă el. Dacă ai să-l găseşti, n-ai să-l recunoşti sigur. Dacă ai să-l recunoşti, n-are

să mai fie el. Sigur. Una din trei. Nu-i mai găseşti: transplant de spaţiu. Nu-l mai recunoşti: transplant de mască. Nu mai este el: transplant de memorie. Nu te uiţi la mine... rosti clovnul, măsurând-o cu singurul lui ochi viu. Nu sunt urât! Trâmbiţă el cu o voce tăioasă. Nu sunt respingător de urât! Sunt un ciber! Ca şi tine, scorpie... dărâmătură cibernetică!

Criza lui de furie nu o sperie; îl privi cu atenţie. O fiinţă ciudată – trupul îi era alcătuit din două părţi, separate de o linie şerpuitoare: o parte alburie, care se mişca şi alta verde, moartă – o mască rigidă. Ar fi putut să-l tragă brusc de mâna stângă şi atunci trupul lui s-ar fi despicat pe jumătate iar partea din dreapta ar fi rămas în picioare, secţionată vertical, cu firele multicolore curgând din locaşuri, în timp ce cauciucul părţii stângi ar fi căzut, flasc, la pământ.

— Vino, spuse Jumătate-de-ciber, cu glasul de astă dată calm; furia îi trecuse. Să-ţi arăt ceva. În laboratorul colonadelor, nu e departe.

Îi întinse mâna vie (cealaltă îi atârna moale pe lângă corp – degetele erau reci şi pumnul i se închidea ca o gheară). O porniră împreună prin hăţişuri, făcându-şi loc din ce în ce mai greu.

În laboratorul colonadelor (sau ceea ce mai rămăsese din el, o încăpere îngustă, năpădită de ierburi şi rugină) rămase îndelung în contemplarea unei vietăţi contorsionate.

— E un 42 G^{+}...?

Un archaeopterix ciudat, deformat din punct de vedere structural la nivelul carbonului, aşezat pe un soclu de faianţă.

— În orice caz, generaţia a treia, remarcă Jumătate-de-ciber, evitând să-i răspundă.

„Ar fi norocul lui” – gândi febril. Blocaj neprogramat. Scurt-circuit de memorie. Poate un efect întârziat al singurătăţii din Orionide. Apoi a intrat în acţiune subrutina de revitalizare. I s-au refăcut toate circuitele, i s-a schimbat memoria – cea veche păstra prea multe sechele. După care fusese aruncat într-o altă misiune – cu toate cârpelile astea – şi nu se mai văzuseră. Dar conştiinţa lui, de fapt, conştiinţa care o interesa pe ea, dispăruse. Nu reuşea să înţeleagă: putuse Epsilon să treacă peste limitele autoprogramării? Numai pentru o altă conştiinţă? Cea veche devenise insuportabilă?

— Nu poate fi el, răspunse hotărât, contrazicându-şi propriile

îndoieli.

— Sufletul de rezervă, şopti ca pentru sine Jumătate-de-ciber, exclamând apoi: – Sufletul de rezervă, ce superbă tentaţie! Şi zâmbetul lui răutăcios, de pe jumătatea vie a feţei, se făcu hâd. Dar ea apucase să-i spună:

— Mi-e teamă de conştiinţa ta ciuntită, nu de trupul tău înjumătăţit! — Şi să-i întoarcă spatele, luând-o la fuga. Unicul ochi al lui Jumătate-de-ciber pâlpâia, scoţând scântei, mirosind a ars. Ea încerca să alerge, împiedicându-se la fiecare pas.

— Fugi! … Fiarele astea sunt nişte strigoi… Nicio grijă, însă, ai să ajungi ca şi mine… un vagabond într-un cimitir de maşini… un şacal scociorând după hoituri metalice… Fugi! Fiarele de aici sunt nişte strigoi… care îţi sorb sufletul, încetul cu încetul… auzi cum bolborosesc pe dedesubt… ne caută… auzi cum ghiorăie măruntaiele flămânde ale lui Gensuym…

Se îndepărtă tot mai mult, tăindu-şi drum prin mozaicul de faţete lucioase, înţesat de conductori, dar glasul lui Jumătate-de-ciber îi răsună încă mult timp în auz.

Frântă de oboseală, se lăsă pe un morman de fiare, fruntea îi căzu pe genunchi, solul, sub picioare, începu să se topească unduind, apoi încremeni: suprafaţa aridă a unei planete*;* dintr-o văgăună, pe jumătate ieşit în afară, o fixa Păianjenul, modulul pentru cercetări la sol pe planetele cu suprafaţă dură. Ochii Păianjenului se multiplicaseră deodată, verzi şi sfredelitori.

Încet, încet se cufunda în somn.

Se trezi brusc, zvâcnind în picioare – aţipise – sistemul de sori gemeni plutea în înserarea roşcată, atunci auzi Păianjenul gemând din toate încheieturile, apoi punându-se în mişcare. Târându-şi labele grele. În întregu-i trup, furnicăturile se înteţiră, Păianjenul aici? Nu era un vis, Păianjenul vorbea, toate piesele i se treziseră la viaţă şi scrâşneau ca tot atâţia colţi înfometaţi, puteai să-l salvezi, acum e prea târziu, n-ai ce căuta pe Gensuym, rânji Păianjenul, era imposibil, încercă ea să se dezvinovăţească, am încercat, orice, dar transplantul de energie, dar eliminarea convergenţei parametrilor esenţiali, hârâi Păianjenul, nu au dat niciun rezultat, îngăimă ea, dar dezvoltarea structurală a neuronilor sintetici, doar e o metodă curentă în chirurgia cibernetică, scrâşni Păianjenul, n-au dat niciun rezultat, bolborosi ea, am încercat tot ce se putea, până şi intervenţia la Marele Consiliu, vrei să e cred? Scrâşni din nou

Păianjenul, apropiindu-se şi mai mult, ei nu-şi puteau permite fabulaţii energetice, mi-au spus că un ciber consumă mult iar unul defect, şi mai mult, şi în lipsa mea l-au îmbarcat cu destinaţia Gensuym, când am revenit din misiune el era de mult în cimitirul epavelor, spuse ea disperată, un miros respingător plutea în aer, dihania îşi zăngănea carcasele în apropiere, afirmau ca e un model depăşit, Epsilon, un model depăşit, deci, i-o întoarse Păianjenul, şi îmi spui că nu ştiai nimic, nu, îl iubeam, strigă ea, îl iubeam, şi de ce nu aţi rămas atunci împreună pe staţia orbitală? Nu mai puteam suporta pustiul, şi Epsilon voia sa trăim printre ceilalţi, dar monstrul nu-i mai dădu răgazul să se dezvinovăţească, fălcile lui i se înfipseră în braţ, ea se zbătu, nu, gemu, nu sunt vinovată, colţii lui se strânseră, forfecându-i braţul, nu, gemu.

Puzderie de stele răsăriseră iar cerul se ridicase ca o platoşă strălucitoare, sfâşiată de neguri la orizont. Cimitirul de roboţi respira lent şi egal, dar zgomotul se răsfrângea mai mult în adânc. „Ce coşmar”, îşi zise. Îşi privi braţul. Mutilat. Pârghiile încheieturii ieşiseră din cot, într-o vâlvătaia de fire. Dar nu simţea nimic. Lovitura sau poate spaima îi anihilaseră centrii senzitivi ai braţului. Şi totuşi, o forţă până atunci ascunsă renăştea în adâncul ei. Dori să-şi mişte palma şi în clipa aceea simţi că va fi în stare să o facă; degetele începură să se mişte încet, unul câte unul.

Se ridică. Înaintând, simţea cum prinde puteri noi, cu fiecare nou pas.

Demult, într-o noapte ca asta, Epsilon o întrebase:

„Oare ce mai fac stelele?”

„N-am idee”.

„Poate ai să afli. Măcar pentru mine”.

„Sigur am să aflu. Nu vii şi tu?”

„Nu. Sunt un sedentar. Tu, însă, eşti destinată capsulelor spaţiale. Ai să fii mereu scuipată în cosmos, la fiecare întoarcere”.

Cimitirul se ridică spre cer, cu o mişcare aproape imperceptibilă, ca o fortăreaţă sinistră.

ALEXANDRU MIRONOV

ANTIPOVESTE

Un nour negru se prelinse încet peste bolta cerului, ameninţă a ploaie, apoi se răzgândi, înghiţi stelele din calea lui şi dădu drumul Lunii. Călăreţul zâmbi mulţumit şi privi în jur, la pădurea pe care astrul nopţii o arginta cu razele-i reci, apoi îşi întoarse iar ochii spre castelul scânteietor de pe coama dealului, acolo unde, la o fereastră, jos, o năframă albă fâlfâia a chemare.

— Du-te noaptea, fătul meu, îi spusese bătrâna din vale, domniţa Cosânzeană te are drag şi tare te aşteaptă.

Şi el se tot învârtea în jurul palatului şi nu cuteza să se apropie…

„Acum”, gândi, văzând cum straja trece de cealaltă parte a povârnişului. Îşi îndemnă armăsarul roib din pinteni şi, galopând, ajunse sub ferestre.

— Ileană, şopti, am venit, iubita mea. Mă auzi? Coboară, prinţesă frumoasă, te-aştept de la-nceputul lumii.

Stătu, înfrigurat, până zări năframa mişcându-se a răspuns, îşi dezlegă atunci frânghia de pe coburi şi-o azvârli spre silueta albă. Trecu un timp, inima îi sălta în piept nebuneşte, îi era teamă că bătăile ei o să-i trezească pe cei dinăuntru, apoi văzu fata lunecând încet în jos. Parcă tot sângele îi fugi din inimă, un vârtej de fericire îl cuprinse, întinse braţele spre făptura iubită…

…Dar braţele îi rămaseră goale şi privi năuc cum domniţa se depărta încet spre vale. Stătu încremenit o clipă, apoi porni după ea galopând nebuneşte, cu pelerina fluturând, peste tăpşanul din spatele castelului, peste pârâu şi arborii doborâţi, printre copacii pădurii; simţi, deodată, că nu mai atinge pământul, că zboară ca gândul şi ca vântul, nu mai văzu nimic în jurul lui, doar părul auriu al fetei, despletit în iuţeala zborului.

*

Entitatea înscrisă în memoria ordinatorului dispecer sub numele de Mauel I era de serviciu la zona de frontieră a metagalaxiei. Nu mai avea decât vreo câteva minute galactice – după timpul galaxiei dispeceratului – şi era mulţumit ca serviciul se termina cu bine. Era dificilă munca de control la frontiere, pentru că noile hiperdispozitive de trecere nu fuseseră încă suficient rodate şi te mai puteai aştepta la unele rezultate neprevăzute. Mecanismele astea erau foarte economice şi nu ocupau decât o singură planetă mică, aflată în centrul unei

galaxii mărginaşe, trecerile dintr-un spaţiu în altul durau foarte puţin, iar reîncărcarea sistemelor cu energie se făcea aproape instantaneu.

Djin A le inventase şi totdeauna spusese că o energie atât de fină calitativ, cum era bioenergia, poate rezolva orice problemă, oricât de complicată. De fapt, adevărata invenţie o constituiau sistemele de recuperare: ceva atât de simplu nu putea fi imaginat decât de un geniu ca Djin A. Răspunzi la întrebări sau rezolvi probleme, consumi din energia proprie, radiaţiile emanate sunt captate în recuperatori, apoi, automat, nodul hiperspaţial se deschide în direcţia dorită. Până acum totul mersese perfect, se înregistrase chiar o sporire firească a traficului în ultimele ore galactice. Un rezultat neaşteptat apăruse atunci când, la propunerea unui oarecare Nvui I, o făptură dintr-o galaxie sferica, s-au oferit trecătorilor spre rezolvare unele probleme dificile ale matematicii hiperspaţiului Beta – şi toate au fost rezolvate! Nu mai departe decât acum câteva minute galactice nişte călători grăbiţi, originari dintr-un nor plasmatic, au rezolvat, de nevoie, toate cele trei probleme ale lui Kraa, vechi de trei revoluţii metagalactice!

E drept că a apărut şi un alt aspect, deocamdată trecut sub tăcere: nu toate entităţile emit cantitativ şi calitativ aceleaşi cuante de energie. Iată, octopozii de pe Iwa O, socotiţi maeştri neîntrecuţi în mnemonică şi parapsihologic, abia reuşesc să emită energia necesară funcţionării sistemului metagalactic de trecere. În schimb, sferoizii aceia plini de pretenţii din Lee a au supraîncărcat sistemele de recuperare, dar energia lor merge la altceva, puteai aprinde sori cu ea sau chiar opri parţial expansiunea Universului, dar cu greu putea fi folosita la rezolvarea practică a deschiderii nodurilor spaţiale.

Mauel I îşi opri un moment circulaţia logică a gândurilor în etajul superior, pe urmă îşi reluă ideile, apoi se opri din nou, căci intraseră în funcţiune semnalizatoarele interioare.

„Asta e, îşi zise cu năduf, ultimul Iwa O n-a dat cota de energie cerută de sistem. Ăştia or să ne dea de lucru, mereu trec prin contrabandă. Cred că dispeceratul subspaţiului III trebuie sa pună lucrurile la punct, bandiţii ăştia cosmici or să avarieze sistemul”.

Impulsul de avarie intră în funcţiune:

„Ia uite ce-mi lipsea… ce-or fi stricat… ia să văd… a, e în 1 Ka

1, asta-i o galaxie lenticulară mică, bine că-i cam pustie”.

Îi informa pe cei din serviciul Intervenţii şi ceru reprezentarea zonei avariate. I se transmise întâi o mică spirală stelară pierdută în puzderia de puncte luminoase din Universul locuit. Nu se putu opri apoi să nu admire subspaţiul III: „Ce lume ordonată, câtă disciplina în materia cosmică”, se mândri el şi-şi apropie braţul spiralei în care nodul hiperspaţial se desfăşurase peste limita admisă. Erau acolo stele rare şi reci, calculă indicele de remanenţă al energici şi localiza o planetă minusculă, a treia dintr-un sistem solar. „Cred că nu s-a întâmplat nimic”, zise şi urmări viteza planetei, revoluţiile pa axa, magnetismul şi forma ei. „Dar să nu fi făcut vreun rău unităţilor vii de pe planetă”. Controla emisia de biounde – şi acţiona imediat dispozitivul de alarmă, căci ceva, într-adevăr, se întâmplase: hiperspaţiul trăgea după el nişte obiecte sau elemente vii pe care nu le putea distinge bine. Intrară pe recepţie toate entităţile de patrulă şi cei din gărzi.

— Sunt particule însufleţite, alcătuite din protoplasmă, eu pot să-i deosebesc din zona în care mă aflu, îl informă un grănicer pe Mauel I. Şi nu seamănă una cu alta, fac parte din specii diferite, continuă el să transmită. Atenţie, au emisiune bio superioară, la nivelul primelor forme de viaţă raţională.

— Opriţi derularea hiperspaţiului, ceru indignată o fiinţă translucidă din Pao-el, iar Mauel I simţi unde de protest venind din tot mai multe părţi ale metagalaxiei.

— Nu vă amestecaţi, trecu el pe emisie generalizată. Şi ţineţi cont că trecerea prin nodul spaţial este ireversibilă. Numai încărcarea recuperatoarelor declanşează sistemul şi energia acumulată trebuie să fie compatibilă cu cea a unităţilor bio ce folosesc nodul… Vom încerca să le excităm cortexurile, să-i facem să raţioneze, să emită cuante bio…

— Aberaţii, declară un parapsiholog din Xenta, organele lor de gândire sunt abia formate, neputincioase, n-or să înţeleagă problemele noastre…

Dispecerul-şef inundă ecranul de transmisie întinzându-şi protuberanţele aurii spre Mauel I.

— Ideea e bună, ţiui el, dar trebuie restrânse funcţionalele de gândire pentru submulţimile finite ale elementelor lor cerebrale; problemele, vreau să spun, trebuie puse pe înţelesul lor. Şi atenţie la transmisie, nu trebuie acţionat direct asupra

organelor de gândire. Grănicerul Mauel I va construi o făptură asemănătoare lor şi o va pune să le comunice!

Cel din Iwa O interveni din nou:

— Dar sunt două făpturi diferite una de alta, acum pot să le detectez bine, uite, vă transmit imaginile lor…

Urmă un moment de tăcere, o supernovă pocni prin apropiere şi Mauel I reluă bombănind: „Na, acum trebuie sa fac ceva să nu-i sperii, ceva din protoplasma şi nici nu prea văd cum, că uite: una are patru membre plus unul rotund, alta şase, trei sprijinite şi două rotunde. Ce dihănii…”

— Fă ceva intermediar, aprobă şeful. Executarea!

*

Zborul continua cu o viteză fantastică, dar Cosânzeana putea să-şi vadă acum iubitul. „Ce mândru se ţine în şa şi ce frumos îi e calul, parcă ar mânca numai jeratic”, gândi ea privind aburii ce se ridicau din om şi animal, căci hainele, părul şi pielea li se înfierbântaseră de frecarea cu aerul. „Şi cât eşti de curajos, dragul meu – întinse ea braţele către băiat – ai să învingi toate farmecele vrăjitoarei, ştiu bine. Hai grăbeşte-te şi ia-mă la pieptul tău”. Dar la pieptul înzăuat al prinţului, metalul sta să se înroşească, din coama calului ieşea fum şi buzduganul la şold îl frigea cumplit. Pe Ileana abia o mai vedea, ca prin ceaţă, înţelegea că se apropie mereu de ea, dar nu putea pricepe cum de se mişcă fata cu viteza asta. „Vreo vrăjitoare? Se miră el. Ce vrăjitoare, că de mult nu mai sunt din astea… Sau, dacă sunt, nu-s în stare de nimic. Să fie vreo caretă năstruşnică, de nu pot eu s-o văd? Sau mi-o fi pus hangiul vreun praf în vin şi visez acum năzbâtii? … Da, asta-i” – îşi zise, văzând că lângă Ileana apare o făptură ciudată, neagră, cu patru picioare, doua capete, aripi şi ochi de foc. „Ia să mă trezesc”, încercă el, dându-şi o palmă, şi izbuti, dar îşi fripse amarnic obrazul. „Na că-s treaz – se miră şi aia-i Ileana şi ăla-i Zmeul din poveste… Păi, stai că-ţi arat eu!” încercă el să-şi tragă buzduganul, dar îşi arse degetele şi începu să înjure ca la uşa cortului.

— Păzea, Zmeule, răcni, că te fac fărâme, şi-şi tot muta buzduganul dintr-o mână în alta, apoi îl prăvăli în pieptul zmeului… şi se trezi spânzurat în văzduh.

— Valeu, Făt-Frumos – bubui Zmeul – stai, ca eu cu tine nu m-oi lupta, că-ţi ştiu puterea. Dar voi doi mi-aţi încălcat domeniile şi trebuie să-mi plătiţi pentru asta. Drept îi? Şi-şi tot freca oasele

lovite.

Făt-Frumos încremenise într-o poziţie caraghioasă cu braţele deasupra capului, cu buzduganul pe spate, şi-l frigea de nu mai putea, s-ar fi lăsat de luptă şi de toate, dar îl înlemnise vraja şi acum scotea doar nişte scâncete jalnice.

— Uite ce-i – continuă Zmeul – nu vreau a-ţi şti iar tăria buzduganului tău fermecat şi nici n-am de gând a-ţi lua fata, dar dacă vreţi să vă dau drumul înapoi pe tărâmurile voastre, răspundeţi-mi la trei întrebări. Atâta vă cer, trei întrebări, asta-i singura mea distracţie pe coclaurile astea. Ce zici, batem palma?

Făt-Frumos ar fi bătut orice şi pe oricine, că-l dureau toate, de-i dăduseră lacrimile, dar nu putea azvârli buzduganul din mână, îi fripsese palmele şi se blestemă ca altă dată n-o să mai ia la el nimic, nicio armă, toate frig al dracului…

— Nu te lăsa, Făt-Frumos, iubitul meu – striga Ileana. Omoară-l pe Zmeu şi salvează-mă şi-om trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

„Minte de fată”, ofta flăcăul. Îi zise Zmeului:

— Sunt gata să va răspund, mărite Zmeu, da’ dezlegaţi-mă rogu-vă, de vraja asta, ştiţi, e tare incomod…

— Da, sigur, sigur, Făt-Frumos, răspunse Zmeul şi băiatul putu să-şi mişte braţele, zvârli jos coiful şi buzduganul, înjură din nou, ceru scuze fetei şi-şi zise în gând că trebuie să renunţe la limbajul cazon…

— Şi acum, gândiţi-vă bine, iată prima întrebare – anunţă Zmeul cu un zâmbet ce-i dezveli gura ştirbă. Ce nu are sfârşit? Şi se întoarse triumfător spre Ileana.

— Nu-i Făt-Frumos, viteazul din poveste, că ţi-ar da el sfârşit, suspină fata, iar prinţul gândi: „Ia uite de ce-mi arde mie acum… Chiar, ce n-o avea sfârşit? … Bătrâna Dunăre, asta poate să fie, ba nu, că am auzit că se varsă într-o apă şi mai mare… sau domnia lui bunicu-meu, Verde împărat, că ăsta-i pe tron de-un veac, a îmbătrânit tătâne-meu, sărmanul, tot aşteptând să împărăţească… Ei, da’ pân’ la urmă tot o să moară… sau datoriile mele, astea precis n-au sfârşit, că de câţi ani îmi tot dă jupân Zarafu bani şi eu tot nu-i înapoiez. Dar poate o mierleşte jupânul? Nu, nu-i nici asta. Stai, cum zice tătuţa, «Cătinel, feciorul tatii, nu te grăbi, că vreme este, nu se termină niciodată»”.

— Asta-i, Zmeule, se bucură el – vremea!
— Hm, mormăi zmeul mulţumit de rezultat, pe asta ai ghicit-o, da' ia să te văd acum: Care este lucrul cel mai iute din cosmos… ă… vreau să zic de pe lume? Adică ce aleargă cel mai tare?
De astă dată Făt-Frumos răspunse sigur:
— Păi asta-i simplu, bidiviu' lui frate-meu, ăla mănâncă nori când fuge… Nu, că uite norii fug mai repede… Sau pâraiele de munte… Nu, mai degrabă săgeata când pleacă din arc… sau, na, că nu ştiu.
— Hai, Făt-Frumos, răpune-l şi-om fugi ca vântul şi ca gândul, plângea fata cu sughiţuri. Flăcăul nu-i dădu atenţie.
— Ca gândul şi ca vântul, bombăni el supărat, ia lasă-mă, frate, să ies eu acum basma curată, om vedea noi după aia… Stai, cum ai zis? Gândul? Da, da, Zmeule, gândul, ştiu eu de la nineaca, ştie şi Ileana din poveste! Bravo, Ilenuţă, am scăpat şi de asta… Hai, Zmeule, zi-o şi pe a treia, că văd că merge repede…
Zmeul se bucură iarăşi, dar se prefăcea că se încruntă.
— Bine, uite-o pe a treia şi puteţi pleca: Care e cel mai gras lucru de pe lume?
Flăcăul nu stătu mult pe gânduri:
— Nineaca, fratele lui tătâne-meu, că de gras ce-i nici nu poate să meargă, îl aduc slujitorii cu roaba… Şi mănâncă la masă un bou întreg, bea o butie de vin, n-are treabă cu nimeni, nineaca, altul mai gras nu găseşti…
Zmeul îl privi dezaprobator, aşa că prinţul se opri: „Oare mă înşel, îşi zise el, o avea zmeul un unchiaş şi mai gras ca nineaca? … Păi, se poate, că lumea-i largă… pământu-i mare… şi-i adăposteşte pe toţi… şi pe oameni şi pe animale şi iarba, toate cresc, pământul să fie bun. Gras şi bun. Gras şi bun?”
— Gata, am găsit, Zmeule: gras şi bun, adică vreau să zic, Pământul e gras şi bun. Ura, am scăpat, hai şi-om fugi, domniţă! Piei, monstrule din ochii noştri!
Zmeul stătu o clipă în cumpănă, traduse logic răspunsul, îl găsi satisfăcător şi… chiar pieri din ochii lor.
Băiatul îşi şterse nedumerit ochii, se întoarse şi… se trezi iar pe tăpşanul din spatele castelului. Lângă el era fata, nu stătu mult pe gânduri, o înşfăcă de mijloc, o aruncă pe cal şi porniră-n galop aiurea…

Se opriră spre dimineaţă într-o poiană scăldată de rouă şi Făt-Frumos se simţi cuprins de o bucurie fără seamăn.

— Iubita mea, că grele încercări am avut de trecut, dar s-au dus, eşti a mea de-acuma, şi vru să-i sărute roşiile-i buze. Fata se feri îmbufnată.

— Ce-i, se miră el, ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse ea botoasă, da’ cu Zmeul nu te-ai luptat vitejeşte, ca în povestea cu balaurul.

— Iacă, mă, se miră fătul, dar ce-ai fi vrut, să-l fac bucăţele pe bietul bătrân? N-ai văzut c-a fost cumsecade? Bine că suntem acum împreună, o lua el în braţe şi-şi apropie faţa de a ei. Ochii fetei zâmbiră, se lipi de el, privi Luna, bătrânii copaci dimprejur. „Sunt în braţele bărbatului iubit, gândi ea, o să avem o viaţă lunga şi-o mulţime de copii bălai pe care o să-i strâng seara la culcare şi-o să le spun basmul nostru cu Făt-Frumos, Ileana Cosânzeana şi Zmeul cel rău, pe care l-a răpus voinicul”. Oftă, îl mângâie pe plete şi rămase în aşteptare.

— Nodul hiperspaţial s-a comportat perfect sub acţiunea sistemului de trecere şi micile unităţi biologice au fost trimise înapoi pe planeta lor, la viaţa normală, raportă Mauel I.

— Iată o ultimă confirmare a valorii invenţiei lui Djin A, adăugă el, mândru de inventatorul născut într-o galaxie vecina cu a sa.

— Bine, dar energia? Cum, energia acestor vietăţi a fost suficientă pentru acţionarea sistemului? Se miră entitatea din Pao-el.

Mauel I verifică rapid sistemele de control şi rămăsese şi el stupefiat. Răspunsese celorlalţi:

— Curios, într-adevăr, dar aflaţi că energia lor a fost suficientă atât pentru ca sistemul să lucreze, cât şi pentru încărcarea tuturor bioacumulatorilor – aşa ceva nu s-a mai întâmplat în Universul locuit.

— Specie puternică, cu entropie mică şi posibilităţi uriaşe, declară parapsihologul. Nu m-aş mira să-i văd pe sălbaticii ăştia mici plecând curând în cosmos pe cont propriu.

Încheiară emisiunea generalizată; Mauel I se pregăti să-şi dea serviciul în primire, îşi drese semielementul folosit în acţiune, mai trecu o microsecundă galactică, cosmosul îşi continuă infim expansiunea, roata Galaxiei lângă care se afla Mauel I se mai răsuci puţin scârţâind în jurul axei sale, când grănicerul vru să

mai arunce o privire spre locul de origine al micilor făpturi. Mări partea aceea de galaxie mărginaşă, căuta prin braţele spiralei, găsi planeta şi rămase perplex. Micul glob de humă nu se învârtise în tot acest răstimp decât de vreo două mii de ori în jurul stelei mamă, dar jerbe de obiecte ţâşneau deja în toate părţile, înspre planetele vecine, lăsând în urma lor mici cozi de foc şi fum!

LUCIAN MERIȘCA

PERIPEŢIILE UNOR PĂMÂNTENI ÎN EXTERRIOR

„I want to ride my bycicle" (Queen)

Cap. 1 *„Când e vorba de iubire, unora nu le prieşte, mai ales crocodililor îmbuibaţi pe nume Charlie"*

Dar nu, ceea ce venea spre el, plutind fără grabă pe râu, acoperit de o crustă de mâl bej, nu era un buştean. Nu era un buştean, în primul rând pentru că mijea spre el nişte ochi aproape omeneşti, sticlind isteţ sub pleoapele cafenii. Karlenstein, deşi era pe 4/5 cufundat în apă, simţi o transpiraţie rece ţâşnindu-i prin toţi porii şi impregnându-i echipamentul de protecţie. Se smuci, dar era legat bine. Din câte îşi aducea aminte, detestase întotdeauna flora şi fauna acestei planete. Şi, mai ales, de când era mic, avea alergie la crocodili. Propriu-zis, nu era chiar un crocodil; un oarecare, nefamiliarizat cu vieţuitoarele din Exterrior, ar fi putut să-l confunde cu o oaie proaspăt tunsă, căzută de pe un mal şi purtată de apele tulburi. La o privire mai interesata, ar fi descoperit însă imediat maxilarele disproporţionate şi, asemănătoare unor antene, nările ca nişte tuburi elastice, curbându-i-se pe suprafaţa valurilor. Valuri care se spărgeau în clăbuci murdari de barba lui Karlenstein.

„Drace!" îşi zise acesta, înţelegând acum de ce-l puseseră la murat exterrii din gardă şi apoi o şterseseră. Auzi un zgomot ciudat, care-l făcu să-şi ciulească urechile: monstrul se scobea în dinţi. Cu una din nări.

Ce senzaţie ai oare atunci când eşti mâncat? De mâncărime? Îşi răsfoi mintea şi rememoră scena când unul dintre camarazii săi, în timpul unei campanii, avusese ideea nefericită de a se culca în bucătăria locuinţei unui băştinaş. Spre dimineaţă îl auziră urlând; când dădură buzna în bucătărie, le spuse că simte o mâncărime cumplită pe toată pielea. Îl dezbrăcară complet şi-l tamponară cu spirt, dar, deşi el însuşi se scărpina din răsputeri, fu în zadar. Începuseră să-l mănânce şi nu se liniştiri până nu-l mâncară de tot. Erau pyrranhaşi de bucătărie, cărora indigenii nu le dădeau nicio atenţie." Atenţie!" gândi involuntar Karlenstein, în timp ce crocodilul începuse să-l pipăie cu nările sale lungi, musculoase. Îl gâdila prin locurile cele mai sensibile; „Stai liniştit, Charlie!"; începuse să simtă deja o senzaţie teribilă de mâncărime, estompată imediat de o alta, infinit mai intensă:

mirosul gurii larg deschise, cu sute de colţi înnegriţi de murdărie. Casca o gură imensă, de parcă ar fi vrut să-l măsoare. Duhoarea era cumplită; niciodată, încă de acasă, nu suferise să i se respire în nas. Reuşi să-şi ţină suflul un minut, privindu-i fundul gâtlejului care fremăta de poftă. Dar, probabil, Charlie îl păstra pentru desert; era preocupat deocamdată cu adulmecarea de aproape a raniţei sale. Ceva îl atrăgea aici, căci muşcă mai multe sfori (eliberându-l parţial şi pe Karlenstein) şi făcu o spărtură în sac. Începu să înfulece la repezeală şi cu evidentă satisfacţie tot ce găsea, când, deodată, o bubuitură puternică îl propulsa pe Karlenstein spre mijlocul râului şi făcu să plouă 1/2 de minut cu jumări de crocodil.

Karlenstein înotă spre malul unde fusese legat; o parte din dinţii animalului mai erau încă înfipţi într-un tub contorsionat. Citi inscripţia bilingvă de pe spatele sprayului: „... Extract de pyrranhas. A se folosi numai în caz de nevoie. Nu ţineţi produsul lângă surse de căldură sau în ger! Nu găuriţi dozele goale după utilizare! Normă internă: 2135–54. Gramaj: 113 6. Made în Exterrior”. Îşi şterse cu dosul palmei transpiraţia de pe frunte, apoi, cu un bobârnac, se debarasa de crocodil, ce arăta acum ca un ciorchine de strugure fără boabe, având în partea anterioara o pereche de maxilare înţepenite la 180°.

Cap. 2. *„Unde nu dă Domnul nişte pyrranhaşi...”*

Când ieşi din balta căprui, malurile mocirloase respirau o ceaţă dezordonată, ca nişte fumuri. Soarele părea aburit, şi chiar norii erau ca nişte arhipelaguri de mlaştini răsturnate.

Aşa era Crocodilia, o ţară mică, scufundată pe jumătate în apă, terorizată de pyrranhaşi şi de fraţii lor mai mari...

Se feri să meargă pe potecile localnicilor, pentru a nu lăsa nicio urmă. În curând, auzi strigăte binecunoscute de pescăruşi, care-l anunţau că satul e aproape. Exterrii îi creşteau în coteţe, pentru guano; de altfel, se încurcă imediat între crengile unui gard viu. Dincolo de ele se zăreau straturile de lalele ale băştinaşilor. Privi precaut prin frunziş; în cazul în care garda ar fi fost încă în sat şi era văzut, n-ar mai fi făcut greşeala să-l lege de malul râului... Sprijinită de poartă, se vedea clar bicicleta săteanului. Exterrii învăţaseră mult mai repede să meargă pe bicicletă decât să creadă în Dumnezeu. Totul pornise de la îndoctrinarea publicitară pe care o propagaseră pământenii:

„Ciclismul uşurează digestia”. Astfel cererea de biciclete la Curte spori brusc, iar după câţiva ani chiar şi unii din ţăranii înstăriţi putură să-şi permită luxul de a închiria modele populare. Această bicicletă era însă exact ceea ce-i trebuia. Cu puţin noroc, ar fi ajuns în 40 de minute la palat, pentru a-i anunţa pe ai săi că „Proiectul” fusese deconspirat. Muşchii gambelor îi fremătau sub piele de dorinţa de a pedala. Cu lovituri de bocanc îşi croi drum prin gardul viu, care începuse să-şi aplice ventuzele pe picioarele sale. Un strigat de pescăruş îl făcu să transpire de emoţie. Încălecă dintr-un salt. „Nimic mai plăcut decât să mergi pe bicicleta” îşi zise; se mai uită o dată în curte, proprietarul probabil că îşi făcea siesta, apoi începu să pedaleze, din ce în ce mai grăbit.

„Hei!” auzi din urmă. „Hei!”

Era *inutil* să-şi piardă sângele rece. Îşi concentra toată energia (fizică şi psihică) doar în picioare. „Săriţi, mi-a furat bicicleta!” Simţea mânerele de gutapercă ale ghidonului ude de transpiraţie în pumnii lui mari. De o parte şi de alta a drumului, băştinaşi curioşi începuseră să se cocoţeze pe porţi. În spate auzi distinct hârâitul sirenei de pe bicicleta jandarmeriei locale. Karlenstein trecu nebuneşte pe lângă ultimele case şi ieşi din sat. Drumul devenea parcă din ce în ce mai îngust. Gâfâia. Suliţe aurii de lumina răzbăteau printre ramurile copacilor, orbindu-l; crengile ţepoase îl loveau peste faţă, iar ghimpii lor îl zgârâiau până la sânge. Sirena tandemului jandarmeriei se auzea tot mai aproape. Era orbit de praf şi de vârtejurile de frunze uscate.

Un pod! Îl urcă în viteză: de la jumătate se despărţea în două. Un pod bifurcat? … Niciodată nu se gândise la aşa ceva! … Pe unde s-o ia?! … în dezechilibrul de care fu cuprins subit, apucă doar să pună instinctiv torpedoul, apoi să îşi aducă aminte că bicicletele indigenilor n-au decât frână de mână… Totul era să nu fie capturat viu: în ultima fracţiune de secundă (în timp ce zbura peste parapet) speră din toată inima ca şanţul cu apă în care se rostogolea să fie plin cu pyrranhaşi. Nu avu noroc.

Cap. 3 *„Aş fi preferat sa pedalez eu”*

Se trezi hurducat în bicicleta blindată cu şenile cu care era dus de către garda guvernamentală. Îşi muşcă buzele privind chipurile insuportabile ale tovarăşilor săi de drum. Ultimul drum,

de data aceasta nu mai avea nicio îndoială. Îl legaseră centimetru cu centimetru; îi înnodaseră până şi barba lui roşie în jurul gâtului. Zâmbi… dacă l-ar omorî doar, ar fi bine… Exterrii, în schimb, n-ar fi reuşit niciodată să rânjească; nu puteau mima niciun sentiment. Îşi aduse aminte de şocul pe care-l avusese prima dată când pusese piciorul în Exterrior. Coloniştii au fost întâmpinaţi de reprezentanţi ai populaţiei. În garduri erau înfipte capete de iepe. Dar capetele acelea aveau o expresie… Pe când exterrii… pur şi simplu nu aveau nicio figură. Fiinţe fără feţe, fără păreri, fără sentimente… Apoi pământenii şi-au dat seama că nu au de ce să se sperie, nu asta are importanţă. „Dar ce mai are importanţă, acum? …” gândi Karlenstein. Probabil că nici măcar nu se vor obosi să scoată ceva de la el. Ştiau totul despre „Proiectul Urangutanilor de Sticlă”. Karlenstein nu se îndoia de asta; dar cine să fi trădat? Băştinaşii? Să-şi fi dat ei oare seama că, prin organizarea din umbră a acestei răzmeriţe, pământenii urmăreau să pună mâna pe putere? Era greu de crezut că printre indigeni, care în luptă erau de un eroism feroce, să se fi găsit unul care să trădeze din interese materiale sau pentru a intra în tagma nobililor. Mai degrabă revolta începuse prea devreme, undeva într-unul din colţurile Exterriorului, ceea ce alertase conducerea. Iată lucrul pe care pământenii nu-l prevăzuseră: o revoltă prematură – o bombă cu efect devansat!

Karlenstein se bucura totuşi, zâmbind pe dinăuntru, că ultimul drum îl face pe bicicletă. (… Cu toate că ar fi preferat să pedaleze singur.) Aşa cum stătea întins, la picioarele lor, nu-i fu greu să-şi dea seama că soldaţii nu se spălaseră pe picioare de foarte multă vreme. Se mai zbătu un timp, până îşi aminti că oricum nu mai are niciun deodorant la el. Apoi fu liniştit.

Cap. 4 *La carnaval*

În timpul acesta, la Palat, continuau serbările.

Platourile cu mâncare erau înţesate cu steguleţele transparente ale exterrilor. Comesenii discutau şi se delectau cu nişte gândăcei uscaţi, roşcaţi-translucizi, dulci ca stafidele şi serviţi direct din farfurii de marmură neagră. Din când în când, se aplecau şi ajutau vreun balerin să se ridice de pe jos; în încercarea lor disperată de a-i obişnui pe pământeni cu estropocoregrafia, dansatorii Curţii îşi scăpau mereu cârjele sau îşi rupeau picioarele de lemn, împiedicându-se de mese. Exterrii

aceştia erau dotaţi cu proteze cu roțile, asemănătoare trotinetelor noastre, dar mult mai periculoase. Se ajunsese la o adevărată modă, mai ales după ce fiul mai mare al Împăratului îşi amputase un picior. Niciun curtean nu scăpa prilejul de a-l imita şi chiar pământenilor li se făcuseră anumite aluzii în acest sens. De altfel, nici Împăratul, deşi îi tolera, nu se obişnuise întru totul cu aceşti balerini; Gheorghe, numit de intimi Jenică, şi poreclit de popor Mkono-wadamu, adică „omul cu mâinile însângerate” (poreclă pentru care se dădeau pe puţin 15 ani), lâncezea în tronul său de plastic, emanând un aer oarecum retro. Indiscutabil, era de modă veche – purta părul cu cărare, mai precis spus, cu cărări: trei până la unsprezece cărări. Desigur, nu era decât o perucă, un surogat. La fel ca şi figura sa de cauciuc, cu ochii de fildeş, (fabricată pe Terra) pe care şi-o abţiguia întruna. Pentru a le face plăcere oaspeţilor pământeni, exterrii conveniseră să poarte la Curte măşti omeneşti de gumă, trase peste capurile lor ca nişte becuri. Practic, asemenea întâlniri se transformau în adevărate baluri mascate, pământenii profitând de prilej pentru a se deghiza şi ei în vreunul din animalele Exterriorului sau în exterri.

Şi pantalonii lui Jenică erau călcaţi impecabil, după o modă europeană originală, la cel puţin opt dungi.

Exterrii învăţaseră multe lucruri de la pământeni, dar nu se dezbăraseră de vechiul lor obicei de a pune fermoare pe talpa încălţămintei şi pe calota şepcilor lor de paie. În fapt, era adevărat că descoperiseră fermoarul cu mult înaintea noastră şi de aceea el căpătase o asemenea extindere. Chiar lângă tron, era prins în perete un crucifix; dar exterrii nu uitau niciodată de această prioritate a lor în ce privea fermoarele, astfel că Isus Cristos avea, practic, un mic fermoar disimulat în regiunea posterioară.

Pe ringul de dans capitonat cu pluş mov, musafirii dansau bosanove interminabile, ferindu-se de balerinii în cârje care se prăbuşeau dezarticulat. Din când în când, sorbeau paharele cu suc dulce şi sărat sau mai serveau, la insistenţele gazdelor, câte un mentosan.

Împăratul se sculă de vreo câteva ori şi trecu cu paşi mari, diagonali, printre dansatori, lăsând în urmă-i un nor fin de mătreaţă (artificială). Ajungea la buda imperială, unde uşieri îmbrăcaţi în verde şi maro îi deschideau calea, urându-i toate

cele plăcute. Înăuntru îl aşteptau clismaci entuziaşti şi îndemânatici.

Profitând de aluzia imperială, tinere îmbrăcate foarte sumar invitau cu gesturi delicate pe convivi să uzeze cu încredere toaletele luxoase. Pământenii nu se puteau abţine să nu le soarbă din priviri, deşi ştiau prea bine că sunt doar exterri mascaţi. Sau exterre – căci locuitorii planetei erau unisexuaţi.

La intrarea în privată, lacheii urau respectuos comesenilor, cu zâmbetul standard pe buze: „...!” ori numai: „Succes, Messire” sau „Domnul fie cu dumneavoastră!” La ieşire, erau întâmpinaţi de fiecare dată cu: „Felicitări, Maestre. Congratulations!”

Cap. 5 *„Muzică, dans, surprize”*

Deodată, exterrii împinseră câteva tunuri în sala de bal. Pământenii se aruncară ca la comandă pe podea sau pe sub mese, în timp ce curtenii aplaudau entuziasmaţi. Răsună comanda FOC! Şi, când-colo, din ţevi irupseră nori coloraţi de confetti.

În mijlocul acestei lumi pestriţe, Generalul, kaki şi demn, dansa cu un exterr costumat într-o blondă superbă. Partenera avea la gât o bandă lată de platină şi era înveşmântată în zeci de voaluri, volane şi volănaşe irizate. Tocmai intenţiona s-o cuprindă mai jos de talie, când o nouă ploaie de confetti îi înăbuşi pornirile. Grindina încetă; câteva confetti rămăseseră agăţate de ochii ca nişte melci ai partenerei. Generalul dădu să le scuture, dar constată că, de fapt, erau mici păianjeni multicolori. Imediat remarcă în stânga lui pe cineva care purta o mască foarte reuşită de lepros cosmic şi care se chinuia să-şi scoată păienjenaşii din şvaiţerul feţei.

— Foarte frumoasă mască, remarcă Generalul, ca să spună ceva.

— Dar nu e mască, îi răspunse suav blonda.

Apoi îşi propuse să treacă cu ea alături, unde în timpul zilei se vernisase o expoziţie de artă plastica şi elastică, dar văzu pe cineva apropiindu-se repede şi nesigur. Abia îl recunoscu pe Ciprian, deghizat în nascracon.

— HIBDA HIBDA HIBDARORUM, îi zise acesta în treacăt, mascându-şi crisparea printr-un zâmbet fals.

Generalul continuă să danseze câteva secunde, apoi privi uşor în jos. *Într-adevăr,* dacă erai atent, puteai să observi sub

rochia lungă, spumoasă, roz, ieşind din când în când la iveala bombeurile unor bocanci soldăţeşti. Aşadar, o cursă de toată frumuseţea… Toate surprizele la timpul lor! Peste cel mult jumătate de oră balul se va sfârşi, iar Karlenstein nu se ară tase. Karlenstein a fost prins, atunci. Înseamnă că au aflat. Deci ne suspectau. Faptul că le-am construit nenumărate gări (deşi nu aveau încă linii ferate) şi că i-am salvat de la o epidemie de scrofuloză nu a însemnat nimic pentru ei. Exportându-le bicicleta şi pe Dumnezeu nu le-am câştigat încrederea. Conspiraţia a fost dejucată. Dar de ce nu-i arestaseră de la începutul balului, sub acuzaţia de instigatori ai poporului? I-au lăsat să se scălâmbăie trei ore degeaba – abia acum observă că uşile erau păzite de schelete mecanice – nu va trece mult şi va începe adevăratul bal…

Cap. 6 *Paraşuta*

„Mă scuzaţi un moment? …” zâmbi Generalul spre partenera sa, satisfăcut de pretextul găsit. „Da, desigur”. „Mulţumesc!” şi-şi pocni călcâiele, încovoindu-se, deşi era inutil: şi aşa partenera era mult mai înaltă. Apoi se îndreptă spre toaleta rezervata oaspeţilor, rânjind încă şi frecându-şi mâinile. „Ha! Gândi el, într-adevăr, înălţimea e invers proporţională cu inteligenţa”.

Closetele imperiale erau aşezate în sala tronului, chiar vizavi. Nobilii, ieşind dinăuntru, schiţau un zâmbet obosit, şi-şi tamponau uşor fruntea cu batistele lor de iuta, ce aveau în colţ monograma aurită a Împărătesei.

Ce-i drept, nu era de lepădat un asemenea closet. Nu numai că pentru nobilime aceasta încăpere devenise un obiect de mândrie şi fandoseală, fiecare ţinând să-i adauge amănuntele cele mai luxoase şi baroce, dar ea ajunsese, în primul rând, un mijloc de diferenţiere socială.

Nu mai vorbim de blănuri şi tapiserii, dar înăuntru puteai găsi tăvi întregi pline cu ciocolată amăruie, amară sau acră, sucuri purgative, albume de artă, robinete muzicale cu apă rece, caldă sau parfumată, candelabre roz, sprayuri scumpe şi lanţuri cu clopoţei. Chiar autovehiculele curtenilor erau, de fapt, nişte umblători portabile, pe roţi, în care intrau până la jumătate. Existau şi asemenea vehicule-private publice, cu taxatori, pentru demnitarii sosiţi din provincie.

Prin contrast cu toate acestea, veceurile comunale de care

dispuneau exterrii de rând erau săli întinse, prost luminate, cu mai multe găuri. Pentru a economisi materialele de construcţie necesare pereţilor despărţitori, la intrarea în stabiliment li se împărţeau cetăţenilor ochelari grosolani din tablă. Iar pământenii împrăştiaseră manifeste clandestine, însoţite de planşe şi schiţe, prin care arătau populaţiei (negru pe alb) că tuburile de canalizare de la Palatul Imperial nu se uneau cu cele din canalizarea comunală, ci se deversau separat. Aceasta fusese picătura care umpluse paharul. Şi care a dat în foc, alertând conducerea…

Astfel gândeau Generalul, auzind tot mai clar muzica de orgă liniştitoare, laxativă, ce emana prin uşile capitonate ale budei.

„Ieşirea din impas, ieşirea din anonimat – prin ieşirea din minţi sau prin ieşirea pe geam de la ultimul etaj”. Generalul, personal, prefera a doua variantă a dictonului, mai ales că avea la el un *elastic pentru paraşutişti.* Era vorba de un patent exterr; ei avuseseră ingenioasa şi, totodată, economica idee de a înlocui paraşutele (importate de pe Pământ) prin elastice lungi, legate cu un capăt de centură şi cu celalalt de avion. Când atingea solul, atât paraşutistul, cât şi cei din avion se grăbeau să taie primii elasticul. Dacă acesta ar fi lovit avionul, i-ar fi îndoit fuselajul şi l-ar fi dezechilibrat fără îndoială. Ca echipajul de la bord să nu taie totuşi prematur elasticul, ajuns jos paraşutistul obişnuia să fluiere, sincronizând astfel acţiunile. Săritorii erau foarte iuţi, încât, mai întotdeauna, reuşeau – în câteva fracţiuni de secundă – să se ferească din calea elasticului, care, în acest caz, scobea în pământ un orificiu de 40–50 cm.

Aşadar îşi va da drumul pe fereastră şi apoi se va face nevăzut; îi va învinge cu propriile lor trucuri.

„Mulţumesc, nu vreau!” îi spuse el maseurului-scărpinier, dezbrăcat pe trei sferturi, cu nişte muşchi de dirijor la mână, care intenţiona să între după el.

Se mai întoarse o dată spre ringul de dans să vadă dacă totul e-n ordine, apoi apăsă pe clanţă. „Inteligenţa e capacitatea de a forţa norocul” gândi Generalul şi intră fredonând „Imnul paraşutiştilor”.

Cap. 7 O *noapte la castel*

Toată noaptea, ca din întâmplare, Ciprian se apropie din cinci

în cinci minute de fereastră, uitându-se jos, în curte. O dată văzu gărzile schimbându-se, apoi dublându-se. Apoi quadriplându-se. O dată văzu cum dădeau drumul la pyrranhascraconi, să patruleze prin curte. Atunci îi veni să plângă, gândindu-se că el însuşi era deghizat în nascracon, dar aspectul său, spre deosebire de al acelora de jos, n-ar fi speriat niciun exterr de ţâţă. O dată văzu luna lor ca o coasa înconjurată de un halou ce nu prevestea nimic bun; prin dreptul ei se zăreau trecând imense pânze de păianjen sferoidale, înăuntrul cărora se agitau colonii de milioane de indivizi. Era încă prea agitat ca să-şi facă vreun plan sau ca să fie realmente îngrozit de viitorul apropiat. Ndongo, în schimb, nu pierdea timpul; mâncase şi băuse şi continua să mănânce şi să bea. Şi dansa – nu mai erau mulţi exterri în sală pe care să nu-i fi invitat la dans. Şi fără să fie refuzat niciodată, ci din contră.

Ciprian le explicase pe scurt şi celorlalţi pământeni cam ce era de bănuit că ar putea urma; dar aceştia nu aveau nici cea mai mică iniţiativă, aşteptând ca Generalul – creierul lor – să iasă din W.C. De altfel, uşa prin care intrase nici nu se mai vedea: câţiva exterri, printre care şi blonda Generalului, trăseseră din întâmplare un paravan mare în dreptul ei şi se dezechipau.

— Ce coincidenţă… remarcă Ciprian.

— Coincidenţă coincidenţă, dar de ce chiar atunci când Generalul nostru are treabă la W.C.? … îi răspunse Ndongo în *zendji,* limba lui natală, ca să nu înţeleagă exterrrii, cu toate că nici Ciprian nu pricepea o iotă.

O altă dată, privind pe fereastră, Ciprian văzu soarele lor răsărind cu zgomot de după deal, ca un dop de şampanie. Şi – chiar când voia să-l anunţe pe Ndongo că noaptea trecuse, Karlenstein nu venise, Generalul nu mai ieşea din W.C. Şi exterrii nu luaseră paravanul din dreptul uşii – poarta mare a cetăţii se deschise şi intră garda imperială escortând sau, mai bine-zis, purtând în cea mai mare viteză un ostatic. Era desigur Karlenstein, legat ca o păstramă, care nu se zbătea. „Nu se mai zbătea” gândi Ciprian, apoi le făcu semn celorlalţi că balul s-a terminat. „Balul dansant”, se corectă el.

Într-adevăr, speakerul exterr anunţă într-un esperanto exasperant de calm că, întrucât a venit dimineaţa, domnii pământeni sunt poftiţi să meargă la culcare. Şi, adăugă el, cum

primejdiile vieţii în Exterrior le sunt bine cunoscute, sunt sfătuiţi să nu părăsească sub niciun motiv dormitorul.

Pământenii se uitară unul la altul, apoi îşi luară politicos rămas-bun de la partenerele lor ocazionale şi se grăbiră spre dormitor.

Cap. 8 *„Ras, tuns şi frezat”*

Înainte de a intra însă, fură chemaţi câte unul în camera portarului. Fiecare nou adus era îmbrăcat în verde şi bătut cu atenţie, ca să nu rămână urme. După bătăile de rigoare, preventive, erau conduşi de braţ la paturile lor.

În dormitorul cu paturi suprapuse şi cearşafuri ude, nu prea curate dar întinse să sară banu’, plutea un miros de untură prăjită. Nu-şi dădură seama de la început care e cauza, deoarece încăperea era foarte lungă, cuprinzând circa 150 paturi etajate. Abia după un timp, unul zări ceva negru în fund. Se apropiară şi atunci Ciprian, care avea imaginaţia cea mai bogată, îl recunoscu pe Karlenstein. Fusese tocmai bărbierit, probabil… Spun „probabil”, deoarece, cum exterrii habar n-aveau de îndeletnicirea asta şi se mai şi grăbeau, se folosiseră de un aruncător de flăcări. Bietul Karlenstein cu barba lui splendidă şi cu aspectul său leonin! …

Se vede că soldaţii nu mai suportaseră pilozităţile excesive şi pentru pământeni, darămite pentru ei, ale roşcatului. Şi apoi, trebuia respectat Regulamentul militar, care era acelaşi, cu toate că exterrii erau complet spâni. Karlenstein avusese un anumit hirsutism congenital, dar, pe lângă aceasta, făcuse greşeala de a începe să se bărbierească de la 7–8 ani, astfel încât, la vârsta maturităţii, practic, era nevoit să se radă din două în două ore. După 6 ore, deja, mersul i-ar fi fost mult îngreuiat.

Ciprian şi Ndongo nu-şi puteau destipări din minte penultimele cuvinte ale lui Karlenstein, dinaintea plecării: „Viaţa e ca o bicicletă…” (De *ultimele* le era jenă să-şi amintească.) Ceilalţi plângeau fără lacrimi.

Dar, brusc, cineva strigă „Atenţiune!” şi, când se întoarseră, simţiră junghiuri, crampe şi colici. Se apropiau doi exterri, *nemascaţi* şi ascunzând ceva la spate. Ciprian şi Ndongo îşi aduseră aminte de ustensilele şi metodele neomeneşti de execuţie ale exterrilor şi scoaseră simultan, ca la comandă, din

raniţă creioanele de oprit sângele. Deoarece, dacă nu se grăbeau, orice clipă pierdută putea face ca situaţia lor să se agraveze, fură nevoiţi să le înghită preventiv, dându-şi reciproc dupaci după ceafă. Se consolară că, medicamentele, ca cât sunt mai greu de suportat de către pacient, cu atât sunt mai eficiente. Ceilalţi le urmară de îndată exemplul…

Acela dintre extern care purta grade de ofiţer superior păru că are intenţia să zâmbească, apoi comandă „Alinierea!” şi „Drepţi!” îi aşeză în ordinea gradelor şi a înălţimii, civilii ultimii, şi le ordonă să treacă pe rând pe la aşa-zisul „bărbier”. Acesta scoase de la spate ceea ce considera el a fi o sculă mai fină şi care nu era altceva decât o banală lampă de pârlit porcii. Unii deţinuţi începură să murmure, dar ofiţerul le aminti paragraful comun „Ordinul se execută, nu se discută”, ridicându-i cu aceeaşi ocazie la gradul de soldat pe toţi civilii din încăpere. Le explică apoi cu răbdare şi tact că e mai bine aşa, decât cu aruncătorul de flăcări.

Zis şi făcut. Dar pământenii se dovediră a avea mai multă bunăvoinţă decât voinţă propriu-zisă, astfel încât trebuiră să se ajute unul pe altul, pentru ca treaba să meargă mai repede cel care stătea pe scaun era ţinut de mâini de doi camarazi, iar un altul îi ţinea strâns picioarele.

Treaba odată terminată, ofiţerul le dădea „Alinierea”, „Drepţi”, „La interval adunarea”, „Culcarea”, „La loc comanda”, „Descălţarea”, „Culcarea”, „Noapte bună”, „Şi nu uitaţi copcile!”

După ce stinse lumina, bărbierul – care, desigur, nu căpătase niciun bacşiş – ieşind ultimul pe uşă, le strecură printre dinţi: „Acum, că v-am făcut frumoşi, o să vă pregătim şi un sicriu colectiv”. Pe urmă se auzi cheia învârtindu-se de trei ori în broască.

Cap. 9 *Un telefon în viitor*

Cum intră, Generalul îşi aruncă privirile spre fereastră şi avu o senzaţie ca atunci când doreşti cu tot dinadinsul să strănuţi şi, chiar când s-o faci, cineva îţi dă prin surprindere un ghiont între coaste. Geamul avea gratii groase de aur – prevăzusem totul.

„Ei, ce vrei… de fapt, fiecare e inteligent în măsura posibilităţilor”.

Se apropie şi privi pe fereastră. Ţevi de tun viu colorate îşi făcuseră deja apariţia pe zidurile cetăţii şi îi auzea pe

manipulanţi reglând poziţia. De data aceasta, nu mai erau tunuri pentru confetti. Împăratul îşi apăra cetatea; desigur, până dimineaţa va primi ajutoare şi atunci nu va mai fi nicio şansă ca exterrii de la ţară să intervină, salvându-i.

Se întoarse şi se uită pe vizor – văzu pământeni şi exterri dansând cu dezinvoltură; ieşirile erau păzite. Dacă ar fi încercat să părăsească sala, scheletele mecanice ce aşteptau după uşi i-ar fi decerebrat fără îndoială.

Se răsuci şi se împiedica de măsuţa telefonului, care zdrăngăni un minut sub ochii lui. Un telefon în W.C.! Puse mâna pe receptor şi se gândi unde să sune.

Unde? … Acest telefon era o provocare a exterrilor; desigur, aceştia îşi ciuleau acum urechile la un receptor colateral.

Generalul îşi frecă bărbia, zgârâindu-şi buricele degetelor în firele proaspăt răsărite. Şi atunci, îi veni ideea.

Exterrii puteau să-şi ciulească urechile până la loc comanda! … Nu cu Exterriorul va vorbi. Formă prefixul Pământului, urmat de 2–1–3–5–5–4. Familia Karlenstein. Karlenstein nu apăruse la bal, aşa cum promisese. Desigur, ceva i se întâmplase. Datorită vitezei relativiste cu care călătoriseră şi datorită timpului special din Exterrior, precum şi datorită întârzierilor inerente ale centralei, pe Terra se scurseseră acum câteva decenii. Telefonul lui va suna în viitor. Dacă receptorul va fi ridicat de Karlenstein în persoană, totul e în ordine. Înseamnă că a ajuns sau că va ajunge acasă. Şi, o dată cu el, toţi ceilalţi. Dacă nu…

Obţinerea legăturii dura. Dar dacă nu va răspunde nimeni? … Dacă *atunci* nu va mai fi nici Karlenstein, nici telefonul cu măsuţa sa, nici casa Karlenstein, nici vecinii săi, nici cartierul, nici oraşul, nimic pe Pământ decât imense crăpături negre? …

Sună. Sună. Generalul are emoţii. Declic.

— Alo? …

— Alo, Pământul?

— Da.

— 2–1–3–5–5–4?

— Da.

— Karlenstein e acasă?

— Cine? …

„Cine? …” Vocea piţigăiată de exterr. Accentul.

„Cine? …” Accentul.

Accentul de exterr. Scăpă receptorul din mână.

— *Alo? Alo!* Receptorul se bălăngănea la marginea măsuţei. *Accentul." Ei! Alo!!"*

Îl trânti în furcă şi se sprijini de perete. Exterrii pe Pământ. Peste câteva zeci de ani. Aşadar ei erau ultimii pământeni? …

Se privi în oglindă să vadă cum arată.

Cap. 10 *În care se vede că nu întotdeauna reuşeşti să te sinucizi*

Era o oglindă foarte frumoasă, de aur. Şi extraordinar de clară, de o sinceritate deprimantă. Se uită drept în ochii lui. În ochi se oglindeau gratiile ferestrei.

Printre gratii se vedea cerul tulbure al zorilor, inexpresiv ca un peşte. De obicei, se considera blazat; dar acum îşi dădu seama că nu se simte atât de plictisit de viaţă. Avea în clipa aceasta o dorinţă meschin de sinceră de a fi o vrabie, o muscă, pentru a putea trece printre zăbrele.

Recapitula. A trăit zilnic, între orele 5,30–21,30 (plus alarmele), timp de cincizeci şi doi de ani. Primind ordine de la alţii, apoi dând ordine altora. Fără să ceară nicio permisie. Ce-ar fi avut nevoie acum de o scurtă permisie! …

Afară, cineva hârşia ceva pe parchet. Aşa cum stătea, cu ochii pironiţi în oglindă, nu putea să vadă ce se întâmplă în sala de dans; dar putea să-şi imagineze.

Păcat. Ar fi dorit să moară într-un an bisect.

E clar. Acum ştia precis ce avea de făcut. Cel puţin, va scăpa execuţiei. Numele său va sta scris pe Monumentul Eroilor Căzuţi în Colonizarea Exterriorului. Căci, până la urmă, Exterriorul va fi al nostru! Dar Pământul? …

Cineva zgâria uşor la uşă. Nu putu întoarce capul. Exterrii aveau nişte oglinzi atât de teribile, că doar cu o voinţă generală, cazonă, reuşi să se desprindă din fixaţia narcisică.

Îşi scoase şapca cu însemnele albastru-verde-roşu şi o puse pe măsuţă. Îşi lărgi cravata. Băgă un cartuş, ascuns până atunci în ciorap, în încărcătorul pistoletului. Unul singur.

„Nu-i nimic, să ne imaginam că am murit altfel". Apoi realiză că această idee nu-l consolează prea mult. „Am exact tipul de inteligenţă care aduce nefericirea" descoperi el.

Îşi băgă ţeava în gură. Un zgomot puternic. Dar Generalul avea oroare de zgomotele bruşte şi puternice. Îşi puse întâi antifoanele în urechi.

Băgă ţeava în gură. Nu. Va cânta Imnul Terestru. Îl cântă, fără să-şi scoată antifoanele; apoi băgă din nou ţeava pistoletului.

Îşi dădu seama că va cădea pe mozaic, se va lovi. Vru să se aşeze pe colac, dar zvâcni scurt în sus. O pioneză pentru cai! Prevăzuseră într-adevăr totul.

Auzi iarăşi zgomote la uşa. Ce-i drept, ocupa cam de mult timp toaleta. Poate şi alţii aşteptau. Îl aşteptau. I se păru că proptesc un obiect metalic în uşă, care vibră.

Ca să nu fie văzut umblând la vizor, se apropie şi se uită pe gaura cheii. Zări doar ceva negru. *Îi trecu prin cap că ar putea fi gaura ţevii unei mitraliere de calibru greu, însă îi trecu prin cap numai într-o fracţiune de secundă…*

Cap. 11 *Aşteptând*

Pământenii, obosiţi, nu reuşiră să se menţină treji.

Fură însă treziţi peste câteva ore de gălăgia unor lucrători care demontau geamurile şi scoteau paturile din încăpere. Aceştia îi rugară, de altfel, să-i ajute. Gradaţii, tereştri, sensibili la rugăminţile gazdelor lor, ordonară civililor proaspăt recrutaţi să pună mâna şi ei. În scurt timp, căraseră toate paturile din dormitor, măturaseră şi înlocuiseră geamurile cu nişte panouri compacte, metalice.

După ce terminară, exterrii le dădură bună ziua şi plecară, încuind uşa după ei.

Pe urmă, linişte. Pământenii stăteau în picioare, grupaţi, fără să discute nimic.

— Generalul nostru a murit, încărcat de ani glorioşi şi de gloanţe… A fost executat, în zori, spuse cu glas tare Ciprian Popa.

— De unde ştii? Întrebară ceilalţi.

— Mi-a spus un lucrător, mai înainte.

„Atunci…” gândi fiecare.

Ndongo Nkumbi-a-Mpundi luă cuvântul:

— Nu vă faceţi speranţe, dar nici nu vă temeţi, fraţilor! Adaptabilitatea ne măsoară inteligenţa; omul, într-o situaţie limită, poate suporta orice.

— Inclusiv moartea, completă Ciprian.

Abia acum observară că excrescenţe roz, cărnoase, crescuseră pe pereţii camerei.

Se apropiară şi le studiară; Ciprian fu primul care înţelese:

— Atenţie! Ne vor gaza ca pe nişte şobolani!

Se grăbiră să-şi bage pastile de cărbune activ în nări, ca să reziste atacului cu gaze. Nu peste mult timp însă, aveau să-şi dea seama ca era inutil.

Trecură zece minute şi nimic nu se întâmplă. Unii se aşezaseră pe jos. Un pământean se îndreptă spre negii roz ai pereţilor şi îi pipăi fără teamă. Aceştia îl pipăiră şi ei.

— Sunt un fel de ciuperci, le zise. Băştinaşii spun că răsar în ajunul marilor primejdii.

— Oare ce-or să ne facă? Întrebă cineva.

— Ne vor omorî.

— Da, dar cum?

— Nimic mai neplăcut dar şi mai nesigur decât moartea! Exclamă Ndongo.

— Nu ne vor lăsa în viaţă cum nu sunt eu popă, replică Ciprian Popa.

— Am vrut doar să ajutăm băştinaşii… Cel puţin, o fi izbucnit revoluţia?

— Moartea e cea mai straşnică revoluţie! … jubilă Ndongo.

— Cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva?! Trebuie să admitem că indigenii ne-au trădat.

— Trebuia să ne aşteptăm la acţiuni neaşteptate din partea populaţiei, obiecta Ndongo.

— Neaşteptate-neaşteptate, dar nici chiar aşa! … făcu Ciprian.

„Acum ne vor căsăpi. Dar dacă ne vor schingiui în prealabil?” gândi el. „Şi ei pot face greşeli oribile, din necunoştinţă a anatomiei omeneşti. De exemplu, ne pot bate cuie în călcâie. Sau ne pot spânzura de…”

Firul gândirii îi fu întrerupt de un ropot de paşi. Deţinuţii fugeau după doi şoareci exterri, ieşiţi dintr-o gaură. Îi prinseră sub tălpi şi le suciră, extaziaţi, gâtul. Se ştiau condamnaţi la oprirea timpului.

Apoi nu se mai întâmplă nimic.

Cap. 12 *Ba da*

Neliniştea plictiselii începea să-i apese. Unul fredona o frumoasă melodie de înmormântare.

Stăteau toţi pe betonul rece şi priveau în jos. Cei doi prieteni se retrăseseră într-un colţ.

— Să nu-ţi pară rău, Cipriane. Să *trăieşti,* nu înseamnă să trăieşti mult. În fond, ce înseamnă viaţa? Lungă şi diluată sau scurtă şi bogată în evenimente? …

— Tot aia e. Dar de ce nu ne execută, de ce ne lasă să ne chinuim? …

— Ai răbdare, dragul meu. Dar ce este mai frumos, mai nobil, mai înălţător decât suferinţa umană? … înseşi închisorile sunt nişte turnuri de ivoriu pentru purificarea prin suferinţă. Moartea – să sperăm – purifică.

— Da, dar ăştia n-au inventat încă euthanasia, obiectă Ciprian, în timp ce ceilalţi strigau” *VIN PEREŢII!! …”*

Peretele din faţă şi cel din fund se apropiau hârşâind şi pământenii începuseră deja să zbiere, uitând de toate grijile lor, uitând că acasă îi aşteptau nevasta şi copiii, uitând că părinţii lor bătrâni erau acum pe moarte, uitând că ar fi vrut să rămână şi ei cumva în posteritate sau măcar să rămână cât mai mult, uitând de ce veniseră în Exterrior şi din ce cauză vor muri aici, pur şi simplu zbierau.

— Niciodată nu-ţi dai seama de adevărata importanţă a faptelor contemporane ţie, îi strigă Ndongo în ureche. Cipriane, *facem istorie!* Mai urlă el, bătându-l cu mândrie pe spate.

— Da, aşa e, recunoscu acesta cu disperare, privind *pereţii care se contractau, apropiindu-se implacabil.*

Cap. 14 *Epilog*

Undeva, nu departe de castel, călare pe bicicleta sa tahionică cu semnalizatoare albastru-verde-roşu şi cu număr de înmatriculare 2–1–3–5–5–4, singur dar plin de speranţe, *adevăratul* Karlenstein zâmbea.

DAN MERIȘCA

PRIETENUL

Se auzi” cling” şi ecranul se stinse. Din subsolul clădirii de peste drum tocmai ieşea un grup gălăgios. Se întoarse să-i privească. Reuşesc să se distreze băieţii, îşi zise. Ciudate aceste *cluburi de divertisment.*

— Salut, prietene! Auzi din spate. Numele meu este Jolly. Al tău?

Glasurile şi râsetele celor din grup se îndepărtau de a lungul străzii, în întuneric.

— George, îi răspunse el pe jumătate mirat. George de pe Luhan.

— Ah, îmi pare bine. N-am avut niciun prieten de pe Luhan. Îi întinse mâna. Şi…? Cum e, îţi place la noi, pe Faberia?

— Cred că da; n-am prea avut timp să-mi dau seama.

— Prietene, ăsta-i abia începutul. Şi reţine: doar eu te pot ajuta să cunoşti planeta cu adevărat. Cât despre oraş, îl ştiu ca pe propriile-mi buzunare… Şi cum a fost călătoria?

— Plăcută. Serviciile interplanetare sunt întotdeauna bine dotate… Spune, ai idee unde putem bea o cafea?

— Cafea? Există atâtea alte energizante mai eficiente.

— Ştiu, ştiu, eu însă am gusturi mai învechite.

— Da, sigur, cum doreşti… E chiar aici, după colţ, un mic bar artizanal. Ştii, nu le pot suferi pe cele automate.

„Norocosul” se numea barul. Intrară şi George comandă câte o cafea.

— Mulţumesc, spuse Jolly. Sper să nu te superi, dar eu nu beau treburi din astea.

Mirosul fierbinte al cafelei îi învălui. Barmanul şterse tejgheaua în faţa lor şi aduse ceştile. Apoi se îndepărtă, făcându-şi de lucru în colţul celălalt.

— Deci ţi-a plăcut călătoria, reluă Jolly discuţia. De stewardese ce zici? Ai cunoscut-o pe una Ann?

— Care Ann?

— Una blondă, de două persoane! Ha, ha!

— Nu, n-am cunoscut-o.

— Nici nu merită! … Bună glumă, ce zici? Dar, de fapt – sper că nu sunt indiscret – cu ce treburi pe Faberia?

— Fac fotografii. Este o pasiune şi, din când în când, o meserie, căci uneori public, alteori realizez transmisii, iar

câteodată organizez expoziţii.

— I-auzi. Nemaipomenit! Nu credeam că mai există tipi care să se ocupe de aşa ceva. Sunt o mulţime de mijloace mai rafinate, mai complexe…

— Da, dar, în realitate, niciunul nu a reuşit să o înlocuiască. Fotografia e cu totul altceva, este însăşi imaginea timpului. O secţiune prin timp. Înţelegi, e ca şi cum ai surprinde punctul de interferenţă mereu schimbător al trecutului cu viitorul. Este imaginea germenului, sâmburelui evenimentelor, dacă ăsta nu ţi se pare un mod prea pretenţios de a vorbi.

— Da, înţeleg. Trebuie să fie grozav.

— Îmi place să caut adevărata faţă a lumii şi cred că fotografia poate face cel mai bine acest lucru.

— Te cred, prietene. E o profesiune palpitantă!

— Să nu exagerăm…

— De ce, de ce? Abia acum înţeleg cât de multă dreptate ai. Îmi arăţi şi mie dispozitivul?

— Aparatul de fotografiat? George îl desprinse de pe umăr şi i-l arătă: Ăsta-i. Dar nu-ţi pot face demonstraţii cu el, pentru că developarea, vreau să spun, procesul chimic de fixare a imaginii, durează. Şi-apoi mi-am lăsat la hotel sculele. Adevărul este că-s cam conservator în privinţa asta… Ştii ce, cât termin şi cafeaua ta, aranjează-mă puţin. Sunt pe drum de aproape o săptămână.

Jolly scoase din buzunarul de la spate o perie – îi plăceau într-adevăr lucrurile artizanale. Îi curăţă cu rapiditate hainele, apoi se aplecă şi-i făcu pantofii.

— Acum arăţi excelent. Vrei să mergi într-un club de divertisment?

— A, nu. Abia am fost în unul. Mai bine, să facem o plimbare.

Plăti, îşi luă aparatul şi ieşiră.

— Cum a fost în club?

— Drăguţ, îi răspunse George. Lumini, muzică, agitaţie. Practic, mai mult întuneric decât lumini.

— Şi fete? Sunt o mulţime de tipe sexy care vin să se distreze în cluburi.

— Da, sigur. Era chiar lângă mine una bună de tot. Dansa singură, şi când m-am uitat mai atent la ea, m-am speriat: era dezbrăcată! Cel puţin de la jumătate în sus, pentru că i-am văzut sânii.

— Da...?

— În clipa următoare se şi repezise la mine. Am încercat să-i demonstrez că eu nu ştiu să dansez, că sunt străin. Era o gălăgie... Dar nu voia să înţeleagă, spunea că asta nu are nicio importanţă. M-am ridicat şi m-a şi îmbrăţişat, explicându-mi la ureche că muzica aia aşa trebuia dansată. Atunci mi-am dat seama că nu era dezbrăcată. Pur şi simplu avea sânii desenaţi pe tricou.

— Înţeleg...

— Dar la următorul dans s-a depărtat puţin de mine şi am crezut că e un miraj; desenul se mişca prea natural pentru. Un desen. Am întrebat-o ce era asta. Mi-a zis că e un obicei pe Faberia, o modă. E destul să-ţi dai pielea cu o chestie specială, ceva fluorescent parcă, şi desenul se vede prin tricou. Abia atunci am observat că ea era cât se poate de decentă. Majoritatea aveau întreg corpul luminos vizibil prin haine.

— Da, se poartă aşa ceva în ultimul timp. E la modă.

— Şi cum reuşesc s-o facă?

— Mda, cred că... De fapt, ca să fiu sincer, habar n-am. Eu sunt dintr-o generaţie mai veche. Însă mă pot interesa. Sigur că da, o voi face în cel mai scurt timp. Dar fata?

— Care fată?

Fata de care vorbeai. Aia *bună de tot...*

— A, nimic. Ne întâlnim mâine. Am s-o pun să-mi explice din nou.

— Excelent, prietene! Îmi place cum ai lucrat la faza asta. Ai luat-o tare de prima dată, te cred...

George îşi aminti că făcuse şi câteva fotografii. Se aşezaseră într-un colţ, pe nişte scaune foarte joase şi moi. „Ce-i ăsta?” îl întrebase Estella. Încercase să-i descrie şi ei cum stă treaba cu fotografiile... „Ştii, îi spuse ea mai apoi, în realitate sânii mei sunt mai urâţi, dar i-am schimbat puţin când le-am desenat conturul, i-am trucat, înţelegi? Sunt mai mici şi mai urâţi...”

Îşi dădu seama că e prea linişte şi că era singur. O dată cu întunericul se făcuse parcă şi ceva mai frig.

— Hei, unde ai dispărut? Strigă mirat. Dar nimeni nu-i răspunse. Privi în jur. Nimic. O luă înapoi pe trotuar. După câteva zeci de paşi îl găsi, însă, în umbra unei clădiri.

— Ce ai? Ce s-a-ntâmplat?

Tăcea. Rămăsese înţepenit, cu un picior în aer, cu o mână

ridicată şi cu cealaltă în buzunar, cu faţa sa alungită împietrită într-un zâmbet perpetuu.

„A şi trecut atâta timp de când vorbim? Nici nu mi-am dat seama”. Îl ocoli curios. Îl privi zâmbind. Îi aranja o cută a hainei şi, prin surprindere, îi arse cu sete un picior în fund. Nimic. Nici nu se clintise. Îi mai dădu unul. Nu vroia să-l dea cu nasul de trotuar, ci doar să-l împingă puţin. Ar fi putut şi el să se balanseze, aşa, cât de cât, măcar din politeţe, dacă nu din *prietenie.* Avea un echilibru nemaipomenit. Nici măcar o avalanşă nu l-ar fi urnit din loc pe Jolly ăsta. În schimb, îl durea pe el piciorul. Dăduse cam tare.

Se apleca peste ecran. Era din nou aprins. «Dragi prieteni, spunea textul scris cu litere aurii, atunci când sunteţi trişti, atunci când sunteţi veseli, atunci când vă plictisiţi sau atunci când aveţi nevoie de ajutor, atunci când prietenii vă trădează, într-un cuvânt, atunci când sunteţi singuri, când simţiţi nevoia să vorbiţi cu cineva, indiferent care ar fi subiectul discuţiei, serviciile noastre vă stau la dispoziţie...» îşi băgă mâna în buzunarul pantalonilor, căutând. Până la urmă, tot apelezi la *serviciile lor.* Unde naiba pusese banii? Oare îi terminase? Trebuia să treacă iarăşi pe la un oficiu de schimb... Căută şi în buzunarele bluzei. Pur şi simplu, nu mai avea nimic. „Urâtă treabă. Până mâine dimineaţă va trebui să rămân singur. E un materialist prietenul ăsta al meu. Nu-l interesez decât atâta timp cât am bani”.

În clipa aceea îşi aminti. Cum de putuse uita? Banii erau în sacul de piele al aparatului de fotografiat. Îl deschise şi căută. Luă cu două degete o fisă verde:

— Gata, s-a făcut!

Introduse fisa în fantă. Se auzi „cling”. Jolly clipi, zâmbi fericit şi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, continuă:

— ...Aha, mi-am amintit, este un banc cu roboţi. Vrei să ţi-l spun?

— Dă-i drumul. Se simţi deodată bine, şi-i fu puţin ciudă că se simţea bine pentru atâta lucru. Ce naiba îl apucase veselia asta. Parcă era un copil, căci, iată, descoperea pe Faberia jocuri şi jucării noi, tulburătoare.

Ecranul verde de pe pieptul celuilalt se stinsese. Doar literele aurii ale ultimelor cuvinte îi mai jucau încă în ochi lui George: «... La orice ora, în orice moment, contra unei singure fise verzi,

vă stă la dispoziţie prietenul automat!»

Şi o luară din nou prin noapte, de-a lungul trotuarului, unul vorbind mereu, celălalt cufundat în gânduri.

VICTOR MARTIN

RONDUL

Aron numără încă o dată puii galbeni ţi pufoşi ce se mişcau cu repeziciune prin iarbă, în jurul unei găini roşcate.

„Cu un minut în urmă erau 27, acum sunt numai 20”, îşi spuse.

Se ridică de pe bancă şi se apropie uitând de întâlnirea pe care o avea cu una dintre colegele sale de serviciu.

Văzu cum cinci pui intrară alergând unul după altul într-unul din rondurile de flori din faţa blocului şi cum, de acolo, se întorceau numai doi, piuind speriaţi.

Se apropie şi mai mult, privind cu atenţie printre tulpinile înalte, sperând să-i găsească şi pe ceilalţi trei. Cercetă fiecare floare, fără niciun rezultat însă; puii parcă intraseră în pământ.

„Nu se poate, îşi zise cu glas tare, din 27 au rămas numai 17”.

— Total 50 de lei.

Aron tresări şi se întoarse. Sectoristul îl privea zâmbind din dosul unei mustăţi exagerat de stufoase, ciocănind cu creionul într-un carnet.

Aron se ridică în picioare căutând să ia o poziţie cât mai demnă:

— Nu înţeleg.

— Aveţi de plătit 50 de lei, amendă pentru că aţi călcat florile. Ce e de neînţeles?

— Daţi-mi voie. În rond au intrat 10 pui de găină şi nu au mai ieşit. Au dispărut pur şi simplu…

— Erau puii dumneavoastră?

— Nu.

— Păi atunci?! Când voi avea o reclamaţie din partea *stăpânului puilor, voi lua* masuri. Banii!

— Ceva nu este în regulă.

— Neplăcut lucru, spuse sectoristul în timp ce lua banii şi tăia chitanţa. Dacă nu v-aş cunoaşte, aş spune că aţi băut…

Aron privi către găină şi văzu că în jurul ei nu se mai găsea niciun pui.

— Nu mai e niciunul.

Afirmaţia sa, ce suna mai mult a constatare, nu avu darul să-l impresioneze pe miliţian.

— Nu mă interesează, spuse acesta. Datoria mea este să veghez la păstrarea liniştii locuitorilor din acest cartier şi la

preîntâmpinarea oricăror acte de vandalism.

Băgă chitanţierul în buzunar şi se depărtă, aşezându-se pe una din băncile părculeţului. Îşi scoase pipa, o umplu tacticos cu tutun, o aprinse şi începu să pufăie, privindu-l atent pe Aron.

Enervat, Aron urcă la el, la etajul IV, îşi făcu o cafea, îşi aprinse o ţigară şi începu să privească pe fereastră în aşteptarea serii şi momentului când sectoristul se urnea de pe bancă.

Chinuit de întrebări la care nu putea în ruptul capului să dea un răspuns logic, fuma ţigară de la ţigară.

Când, în sfârşit, întunericul începu să învăluie totul, estompând contururile, miliţianul se depărtă discutând aprins ceva cu una din clevetitoarele blocului. Plecară şi copiii care băteau mingea pe o stradă mărginaşă, plecară şi cei ce stăteau la coadă la aprozarul alăturat şi circulaţia se reduse aproape la zero. Rarii trecători nu-l puteau deranja cu nimic.

Luă, la întâmplare, câteva obiecte din casă şi coborî apropiindu-se cu precauţie de rond.

Încercă, la început, cu obiecte mai mici, apoi, cuprins de o bucurie de neînţeles, altele şi altele. Rondul le topea imediat. Aruncă de-a valma lăzi, găleţi, pietre. Rondul le înghiţea pe toate cu o lăcomie aproape omenească.

„Aş putea să dispar şi eu, îşi spuse Aron râzând. M-ar căuta şeful cu lumânarea să-i dau situaţiile şi notele de recepţie. Şi apoi, mâine e ziua când trebuie să plătesc pensia alimentară…”

Pătrunse în rond, dar nu se întâmplă nimic. Începu să calce cu furie florile rotindu-se cu paşi apăsaţi.

„Nu se poate, trebuie să dispar şi eu ca toate celelalte lucruri, îşi spuse înciudat”.

Îl cuprinse o ameţeală plăcută şi închise ochii. După un timp, îi deschise şi constată cu uimire că era ziuă. Picioarele îl dureau îngrozitor, ca după un drum lung, îi era foame, sete şi îl durea capul, pe el care nu avusese niciodată dureri de cap şi care se ferise de ele ca de foc.

Privi mirat trecătorii, dar nu recunoscu pe nimeni.

„Cu toţii merg la serviciu, îşi spuse. Înseamnă că este dimineaţă. Numai dimineaţa e o aşa mare îmbulzeală la autobuze…”

— Ce faci dumneata aici? Auzi Aron din spate.

Se întoarse. Un miliţian tânăr se proţăpise cu un carnet într-o

mână şi cu creionul în cealaltă.

— Aveţi 50 de lei de plată. Aţi călcat florile.

— Dumneavoastră sunteţi sectoristul de aseară, dar mult mai tânăr şi fără mustaţă.

— Inexact. Eu sunt nou în acest cartier şi mustaţă nu-mi voi lăsa niciodată, că nu-mi place. Încep serviciul aici chiar de azi şi, se pare, am călcat cu dreptul…

— Nu ţi se pare curios că mă vezi aici, în mijlocul unui rond de flori, în timp ce toată lumea aleargă la serviciu? Întrebă Aron.

— Nu mi se pare deloc curios. Te cunosc eu pe dumneata. Eşti un delincvent banal. Ai fugit de trei ori din spitalul de nebuni, nu ai serviciu, ţi-ai părăsit nevasta şi cei trei copii, dar pe mine nu mă interesează asta; nu am primit nicio reclamaţie. Eu te-am prins călcând florile şi te amendez. În loc să le uzi şi să le îngrijeşti, dumneata le calci. Să-ţi fie ruşine! Dar cu găleţile astea, lăzile astea, pietroaiele astea, ce e?!

Aron privi în jurul său şi zâmbi enervându-l şi mai rău pe miliţian. Îşi aminti de seara trecută şi privi mirat, puţin speriat, blocul, locul unde ar fi trebuit să fie aprozarul, staţia de autobuz, gropile de pe strada unde copiii bătuseră mingea.

— În ce an suntem? Veni întrebarea.

— 1956, răspunse sectoristul neştiind ce să creadă.

— Nu suntem în 1976?!

— Ce-ai, domnule?! Parcă eşti căzut din Lună. De fapt, nu e de mirare; ai fugit de atâtea ori din spital…

— 1956, secolul XX?

— Neplăcut lucru, se enervă sectoristul ciocănind cu creionul în carneţelul de amenzi. Am glumit destul. Banii!

GABRIEL MANOLESCU

FOTOGRAFIA

Pe noptieră, sprijinită de veioză, stătea fotografia aceea care devenise celebră în toată lumea: prima imagine a unui om alături de o fiinţă extraterestră – fotografia lui, de braţ cu Mix, falurvianul.

Ştia că nu va mai putea face niciodată nimic care să-l aducă pe aceleaşi culmi de celebritate ca cea procurată de această fotografie. Apogeul gloriei lui fusese în ziua în care toate ziarele, revistele, chiar şi acelea cu profil sportiv, au publicat imaginea pe care singur o obţinuse pe Falurvia, cu un aparat Rasflex. Ideea i-o dăduse Mix, care nu era doar o simplă fiinţă inteligentă, ci şi un tip cu mult umor. Se distrase cu adevărat grozav în prezenţa falurvianului. Făcuse cunoştinţă cu soţia extraterestrului, băuseră din cupe mari vin roşu şi se amuzaseră nemaipomenit când şi-au dat seama că nu se pot îmbrăţişa prieteneşte din cauza diferenţelor anatomice.

Apoi s-a urcat în navă şi a pornit mai departe, vesel şi într-o formă mai bună decât după odihna obligatorie, prevăzută la început, în boxa de somnoterapie.

Privea acum cu melancolie fotografia mare, înrămată. Corpul lui Mix strălucea mai puternic decât costumul său spaţial şi apărea ca o încurcătura de ţevi cărnoase, scânteietoare, pe fundalul zidurilor de topaz ce înconjurau grădinile din spatele casei situată în cea mai frumoasă regiune falurviană.

Şi înţelese că nimeni nu va afla vreodată ca totul fusese o glumă a farsorului extraterestru. Pentru că Mix stătea, de fapt… cu spatele.

RADU HONGA

AUTOMATUL DE ÎNGHEŢATA

Bert se simţea mulţumit; riscase foarte mult, dar reuşise, îşi şterse mâinile transpirate din cauza emoţiei, trase aer adânc în piept, apoi privi prin geamul murdar al podului, de unde nu putea vedea decât clădirea de alături, o agenţie de publicitate pentru săpunuri. Închise geamul, ascunse resturile într-o gaură făcută cu burghiul într-una din bârnele podului, puse dopul la loc, se dădu doi paşi în spate şi privi: nu se vedea nimic. Coborî apoi scara şubredă ce scârţâia întruna, ameninţând să se prăbuşească, închise geamul şi intră în bucătărie. Acolo îşi făcu un sandviş cu şuncă şi brânză, bău o limonada cu un gust dubios, ceva între zeamă de varză pusă de curând la murat şi apă clocită, aşa ceva se găsea în toate cofetăriile din cartier – şi dădu drumul la aparatul de radio. Ascultă două-trei cuvinte dintr-un şlagăr ce făcea reclamă unor păşuni din împrejurimi, apoi îl închise. Se uită la ceas. Era trecut de şase jumătate. „Gata – îşi spuse – trebuie să ne mişcăm mai repede”. Îşi îmbrăcă haina, îşi potrivi cravata în geamul de la bufet, închise uşa de la intrare şi coborî cele patru trepte care-l duceau în stradă. Porni spre metrou. În apropierea casei, cei de la deservirea populaţiei instalaseră un nou automat de îngheţată. Bert îl observase de cum ieşise pe uşă, dar nu-l tenta. În primul rând că era prea răcoare pentru a mânca îngheţată, în al doilea pentru ca dantura sa, în faţa căreia se închinaseră toţi dentiştii din oraş, nu-i permite un asemenea gest necugetat, în al treilea rând fiindcă automatul era nou, de curând instalat şi, cum se întâmplă de obicei cu astfel de aparate noi, mai mult ca sigur nu funcţiona. Abia după ce înghiţea un anumit număr de monezi, sosea un lucrător a cărui sarcină era să-l repare; acesta ridica suma încasată pe gratis de aparat, apoi îl făcea să funcţioneze, mai bine spus, îl făcea să umple cometele doritorilor de îngheţată cu un lichid colorat în verde sau galben, care, dacă nu erai atent să-l sorbi atunci când începea să curgă, îţi păta imediat pantalonii şi pantofii. Bert cunoştea de ani de zile aceste „cutii ale indulgenţei”, cum le numea el, fiindcă băgai în ele bani de pomană. Cu toate acestea, când trecu pe lângă automat îi introduse o monedă, doar aşa, ca să vadă ce se întâmplă. Nimic, nici măcar o hârtie pe care să scrie „mulţumesc”. Bert înjură şi trecu mai departe.

Se opri în faţa vitrinei unei patiserii cu gândul să între să-şi cumpere două pateuri cu brânza, când observă doi indivizi ce se apropiară de el. Până să se dezmeticească, se pomeni luat simultan de braţe. Nu apucă să-i întrebe ce se întâmplă şi ce au de gând. Cel din stânga îl împinse din direcţia de unde venise şi-i zise: „Hai!” Bert se supuse calculându-şi în acelaşi timp şansele de scăpare. Curioşii începuseră deja să se apropie şi să-l privească, neştiind ce se întâmplă. Transpirase, dar încerca să-şi păstreze calmul, cel puţin în aparenţă.

— La ce număr, întrebi cel din stânga.

— La 52, răspunse Bert, căutând ca glasul să-i sune cât mai natural.

Intrară în casă. Mark, omul din dreapta închise uşa cu cheia, apoi scoase pistoletul şi-i făcu un semn lui Bert. Acesta se aşeză.

— Carl, tu începi cu bucătăria, eu cu dormitorul. Dă-i drumul!

Carl plecă la bucătărie şi după puţin timp se auziră de acolo zgomote ce demonstrau încă o dată că bărbaţii nu se pricep să umble cu vasele, mai ales cu cele de sticlă. Bert nu mişca, îl privea doar pe Mark cum îi răscoleşte prin şifonier.

— Ce dracu căutaţi? Izbucni totuşi, când văzu că îi răstoarnă patul. Şi, de fapt, cine sunteţi?

— Cine suntem? Se miră Mark de întrebarea pusă. Asta-i bună! Ia auzi Carl, individul ne întreabă cine suntem. Să-i spunem?

— Nu acum, se auzi glasul lui Carl. O să facă pe el dacă află. Mai târziu, după ce se linişteşte!

Bert înjură tare, să-l audă amândoi. I se răspunse la fel.

— Tot n-aţi spus ce căutaţi la mine în casă, zise Bert.

— Un elefant, îi răspunse Mark rânjind. Zău, un elefant căutăm! A scăpat acum câteva ore de la grădina zoologică şi ne-am gândit că poate s-a rătăcit pe aici. Ha, ha!

Bert începuse să se ridice, pregătindu-se să-i sară în spate, dar parcă presimţind primejdia, Mark se întoarse fulgerător şi ţeava neagră a pistolului îl linişti pe Bert.

— Stai cuminte că s-ar putea să mori înainte de a afla cine suntem!

Bert se linişti. N-avea prea multe şanse să scape de ei curând. Rămase în aşteptare. Mark observă chepengul de la pod şi-l strigă şi pe Carl. Găsiră scara lângă bucătărie şi urcară, mai întâi

Mark apoi Bert şi la urmă Carl. În pod trebuiră să stea aplecaţi, altfel se loveau cu capul de bârnele prea joase. Scormoniră podeaua şi colţurile. Nimic. Bert era în culmea încordării, simţea că nervii nu-i mai rezistă multă vreme. „Am şanse” gândi, dar nu îndrăzni să răsufle uşurat. Tocmai atunci Carl, uitând unde se află, se ridică brusc şi se lovi cu capul de o bârnă, atât de puternic că zgudui tot podul. Căzu în genunchi înjurând şi ţinându-se cu mâna de cucuiul ce începuse să-i crească. Dopul ascunzătorii căzuse lângă el. Mark îl ridică zâmbind mulţumit.

— La barza chioară îi face Dumnezeu cuib, zise el, uitându-se cu subînţeles la Carl. Acesta îşi freca cucuiul şi privea bucata de lemn.

— Ce zici şefule?

— Spuneam că imediat ce ajungem la secţie îţi încasezi prima! OK?

Carl zâmbi satisfăcut. Bert se făcuse alb la faţă. De acum, nu mai avea nicio scăpare. Mark scoase din ascunzătoare o foiţă şi o cutiuţă în care se mai găsea tutun pentru o singură ţigară. I le arătă şi lui Carl care le privi prosteşte, încă nevenindu-i să creadă că el le descoperise, apoi le puse în buzunare.

— Este pentru prima dată de când te cunosc şi lucrez cu tine, îi spuse Mark, când foloseşti şi tu capul într-o acţiune. Şi cu folos chiar.

Carl înghiţi în sec. Coborâră în aceeaşi ordine în bucătărie. Bert se prăbuşi pe un scaun, cu mâinile pe genunchi, privind în gol.

— După câte îmi amintesc, zise Mark, ne-ai întrebat cine suntem şi ce căutăm. La ultima întrebare ţi-am dat răspunsul, să-ţi spunem şi cine suntem. Scoase o legitimaţie şi i-o vârî sub nas. Pe ea era desenat un cap de mort cu o ţigară în gură iar dedesubt patru litere: C.P.P F.

— Suntem din Comitetul Pentru Prinderea şi Pedepsirea Fumătorilor.

Bert dădu din cap că a înţeles.

— Să nu încerci să faci vreo prostie, continuă Mark, băgând la loc legitimaţia. Vino să-ţi arăt ceva, mai spuse şi îi făcu semn să vină la fereastră. Dădu perdeaua la o parte şi îi arătă un grup de oameni, bărbaţi şi femei, care stăteau în faţa casei, discutând aprins şi aşteptându-i să iasă.

— Îi vezi? Întrebă Mark. De mult n-au mai „aranjat” un

fumător. Cred că abia aşteaptă. Ai văzut vreodată vreun fumător omorât de mulţime?

Bert simţi că-l lasă picioarele.

— Alege: vii cu noi şi îţi primeşti pedeapsa conform legilor sau te lăsăm în seama lor!

Bert n-avea de ales. Înghiţi cu greu şi spuse cu voce înceată:

— Merg cu voi. Dar, vă rog, spuneţi-mi totuşi cum m-aţi descoperit. E tot ce vreau să ştiu!

Carl se apropie şi el de fereastră.

— Ai văzut automatul de îngheţată? Îl întrebă. Bert făcu semn că da.

Ei, află că nu este un aparat de îngheţată. De fapt l-ai încercat şi te-ai convins că nu funcţionează. Ceea ce scrie pe el este pentru derularea trecătorilor. Este un aparat de detectat fumătorii, ultima noutate!! De fiecare dată când trece pe lângă el unul care a fumat, ni-l semnalizează. Apoi totul este simplu. Ai înţeles?

Bert nu răspunse. Se gândeau că el tot ar fi trecut pe lângă automat, chiar şi fără să introducă o monedă. Privi apoi spre mulţimea ce-l aştepta.

— Cum ieşim de aici? Începuse să-i fie frică de cei de afară.

Mark ieşi primul şi le spuse oamenilor să se împrăştie, nu se întâmplase nimic, fusese doar o confuzie. Făcu semn unei maşini să tragă la scară şi abia atunci Bert şi Carl ieşiră şi ei şi se urcară în spate.

Bert se mai linişti după ce maşina demară spre sediul Comitetului. Oricum, legea este mai puţin aspră cu un fumător…

RĂZVAN HARITONOVICI

CIRCUIT ÎNCHIS

Păşea de mult timp singur printre pereţii paraleli, iar imaginea sa, reverberată de miile de oglinzi, era mereu aceeaşi. Retrăi mintal, pentru o clipă, momentul pătrunderii în zona noesienilor. Îşi aminti grămezile de praf alb-cenuşiu, a cărui natură organică o sesizase imediat, care blocau aproape Uşa de Cristal, singura intrare în labirintul quasiinterzis, spre unica posibilitate de supravieţuire. Resortul, uzat de scurgerea vremii, scosese un sunet bizar, împingând automat Uşa în spatele său.

Simţise de la început stranietatea atmosferei, dar nu era neliniştit. Trecuse prin multe situaţii periculoase, iar un Luptător, unul adevărat, nu trebuia să cunoască nici măcar umbra spaimei. De altfel, nefirească i se părea doar liniştea, o linişte aproape asurzitoare, care-i însoţea continuu paşii. Urechile sale fuseseră obişnuite cu zgomotul. Zgomotul bătăliilor, al rachetelor Gamma, al pistoalelor tanatice, al celorlalte maşini şi maşinării de război, sau, pur şi simplu, zgomotul vântului rece ce sufla mereu acolo, afară şi care îi acoperise întregul costum cu praful organic şi lipicios de la intrare. Se privi în oglindă. Acum uniforma-i era curată. Nu mai păstrase nimic din ceea ce l-ar fi putut lega de universul său. Doar mintea reţinea mesajul semenilor săi, oamenii, adresat noesienilor pentru clipa primului contact, care, din păcate, întârzia să se producă.

Cu toţii auziseră de noesieni dar nimeni nu ştia cum arată vreunul. Singura dovadă a prezenţei lor pe Terra era labirintul, apărut peste noapte, cu sute de ani în urmă şi în care se pierduseră cu desăvârşire toţi mesagerii trimişi înaintea sa. Privise cu atenţie în jur, dar nu găsise nicio urmă a trecerii lor prin aceste locuri. Poate aleseseră drumul greşit. În faţă, la fiecare pas, se deschideau mii de posibilităţi, singurul reper fiind simbolurile, clare în lumina difuză emanată de tavan, care îl însoţeau pe oricare cale aleasă, într-o trecere continuă, de-a lungul pereţilor îmbrăcaţi în oglinzi. La început semne matematice simple, apoi reprezentările unor teoreme tot mai complicate. Le recunoscuse cu uşurinţă.

Acesta era şi trebuia să fie drumul. Nu putea exista un altul. Logica pură şi raţiunea realistă, calităţile oricărei civilizaţii demne de acest nume, îl ghidaseră. Iar noesienii reprezentau

Civilizaţia. Toţi cei care îl precedaseră se rătăciseră. Era singura explicaţie. De altfel nici nu era greu să încurci căile atunci când acestea se deschideau instantaneu în mii de ramificaţii, iar desenele luminoase, ce clipeau aproape şters deasupra oglinzilor erau uneori indescifrabile.

El nu putea greşi. Nimic nu era aleator în mişcările sale coordonate în care se ghicea, alături de antrenamentul sever, experienţa ridicată la rang de obişnuinţă. La urma urmei era o misiune ca oricare alta. Poate puţin mai deosebită. Poate mai lungă, dar în universul acesta timpul avea cu totul alte dimensiuni. Nici nu-şi dădea seama de câtă vreme merge. În buzunarele combinezonului negru avea rezerve de pastile nutritiv-convenţionale pentru zeci de ani. Oricum – gândi în timpul unuia dintre popasurile reglementare pentru revitalizare – aceasta nu prezenta importanţă. La nevoie putea răbda de foame sau sete. Nu ar fi fost pentru prima dată.

Simţea cum din memorie se scurgea încet, pe rând, orice amintire despre lumea din care venea. Viu rămânea doar mesajul şi ţelul propus – CONTACTUL. Vie rămânea şi iuţeala reflexelor pe care se bazase întotdeauna precum şi obişnuinţa de vechi războinic de a-şi ţine mâna dreaptă pe pistolul tanatic, poziţie ce nu se schimba nici pe timpul scurtelor perioade de odihnă. Era un Luptător înnăscut.

Uitase în rest totul şi îi părea aproape bine. Se încadra tot mai mult în atmosfera ce-i fusese la început străină. Nu i se mai părea ciudat când drumul se deschidea brusc în locul unde, cu o clipă mai înainte, era o oglinda, bifurcându-se. Nu i se păru ciudat nici măcar faptul că rezerva de hrană era aproape sfârşită iar Uşa nu apăruse încă. Simţea că este aproape şi asta era tot. Îşi aminti, într-o străfulgerare, că videogramele ce prezentau labirintul nu indicau delii cât o intrare, cea prin care păşise cu mult timp în urmă. Dar asta nu însemna nimic. Trupul sau spiritul său avea să găsească punctul de transcendere în universul noesian. Era convins.

Ciudată, în schimb, i se păru muzica pe care urechea sa sensibilă o sesiza insinuându-se de pretutindeni şi de nicăieri în acelaşi timp. Apelă cu mâna stângă la memoria suplimentară, dar analiza sunetelor nu-i spuse nimic. Nu era un marş de război.

Era însă plăcut… da, plăcut.

Atenţia îi fu atrasă de o nouă schimbare de decor. În faţa sa, încadrată de rama unei oglinzi, apăru o siluetă ale cărei mişcări pentru prima dată nu mai concordau cu ale sale şi în mâna căreia desluşi un obiect cu alură ameninţătoare. „Un nou test!” – gândi, în vreme ce reflexele de vechi Luptător acţionau sigure. Pistolul tanatic transforma adversarul potenţial în miliarde de fărâme invizibile în mai puţin de o secundă. Şi atunci obiectul ce-l intrigase i se rostogoli la picioare. Îl privi fără a-l recunoaşte, fiind nevoit să apeleze din nou la memoria suplimentară: „Trandafir – Specie de plantă perenă, familia rozaceelor, genul Rosa, cu flori mari, parfumate, de culori variate”. Nu mai auzise de aşa ceva. Oricum, nu era o armă. Privirea, apoi piciorul îl ocoliră şi trecu mai departe.

Drumul se împărţea iarăşi în două. În stânga clipea simbolul acestui... da, reţinuse – TRANDAFIR, iar în dreapta vechiul simbol al atomului.

Păşi hotărât pe calea din dreapta şi în acel moment muzica încetă. Începea să-şi schimbe părerea despre noesieni. Nu se dovedeau la înălţime propunându-i asemenea absurdităţi.

Acum se afla în zona nucleară. Recunoştea fără probleme schemele bombei cu hidrogen, apoi cu neutroni, apoi cu antiparticule, apoi... Găsise calea cea bună. Alta nu putea fi. O simţea în întreaga sa construcţie logică.

Oglinzile se înceţoşaseră. Nu-i mai reflectau chipul, ci imagini, la început distorsionate, apoi tot mai clare, ale supercivilizaţiei atomice umane. Îşi amintea acum. Sub ochi i se desfăşurau scene din copilărie, din adolescenţă, din tranşeele şi adăposturile cunoscute mai târziu, din bătăliile fulger, din... Pe urmă norii cenuşei radioactive acoperiră în întregime oglinzile. *Aceea* era lumea lui, o lume care trebuia salvată dacă mai era când. Simţea din plin suflul vântului rece, iar în nări mirosul de pustiu.

Cu mâna stângă îşi strânse combinezonul la gât în vreme ce dreapta se sprijinea, în continuare, pe armă. Îi era frig, deşi un Luptător nu are voie să încerce o asemenea senzaţie.

Amintirile, trezite dureros, îl făceau să simtă, ca niciodată, lipsa unui tovarăş. Chipuri cunoscute îi asaltau de pretutindeni memoria. Misiunea sa se apropia de sfârşit. Era convins de asta ca şi de faptul că, apoi, îi va regăsi pe toţi.

Văzu Uşa de Cristal. Paşii îi deveniră mai grei, mai rari.

Contactul, în sfârşit, Contactul! O împinse uşor, iar sunetul bizar al resortului slăbit îi dădu o vagă senzaţie de repetare.

Timpul căpăta acum dimensiuni reale. Trecuse atâta vreme de când labirintul îi concentrase întreaga atenţie, dar era mulţumii. Ştia că nu făcuse nicio greşeală.

Şuierul vântului provocat de dezechilibrele atmosferei greu încercate era singurul zgomot ce-l întâmpină. Restul era linişte, deşi parcă o altă linişte decât cea a labirintului. Privirea îi întâlni grămezile de praf alb cenuşiu, lipicios, de pe care zecile de ani scurse şterseseră urmele paşilor săi, ale predecesorilor şi ale urmaşilor săi mesageri, de existenţa cărora nici nu bănuise şi nici nu avea să afle vreodată.

Faţa sa, brusc acoperită de cutele bătrâneţii, schiţă o grimasă de uimire înainte de a se prăbuşi. Trebui o fracţiune de secundă pentru ca întregul trup să se transforme în acelaşi praf organic, fân, îngroşând mormanul. Singura notă discordantă o făceau circuitele logice ale memoriei craniene şi ale celei suplimentare, precum şi articulaţia mecanică a piciorului stâng.

Dar o pală de vânt le acoperi înainte ca soarele sângeriu să dispară după linia nesfârşită a orizontului, lăsând planeta pustie în întuneric.

MIHAIL GRĂMESCU

CÂNTECUL LIBELUNGILOR

1. — Ce vară secetoasă! Oftă băiatul privind către cerul roşu, senin ca o cupolă de sticlă.

— Da, aproba şi bătrânul. Este îngrozitor de cald.

Stăteau la marginea Câmpiei crăpate de arşiţă. Afurisitele de muşuroaie duhneau ca dracu. În afara lor, nicio vietate nu anima nesfârşirea de cenuşă radioactivă. Până şi costumele lor de protecţie argintii sclipeau anorganic sub soarele însângerat. Undeva, în zare, se profila ca decupat conturul Oraşului. Paralelipipedele surpate expuneau vederii hăuri negre ce se holbau orb spre lumea colorată vesel a Câmpiei. Monoliţii cenuşii erau, de altfel, singurul lucru monocrom pe câmpul multicolor de pulbere.

— De mic mi-a plăcut să vin să stau în preajma Pustiei, zice băiatul. Fugeam de acasă şi veneam aici. Toţi ceilalţi copii preferau să rămână în Hrubă şi să asculte trăncăneala bătrânilor, poveşti cu popoare de demult, cu Eroi şi Libelungi.

— Nu pomeni de ei aici. Ăsta-i anul lor.

— Da. Şi? Doar nu ai început să crezi şi tu în superstiţia cu invocarea…

— Nu cred în nimic. Dar tu nu ai văzut niciodată Libelungi şi de aceea îţi vine uşor să vorbeşti aşa.

— Asta aşa e. Mă învârt pe aici de peste 20 de ani şi, sincer să fiu, nu am văzut încă nici picior de Libelung. Cred că, în atâţia ani, nu? Dacă ar exista, era imposibil să nu dau şi eu nas în nas măcar cu unul din ei. Dar nu. Sa ştii că nu, bătrâne.

— Ascultă… cum ziceai că te cheamă?

— Swan.

— Bine. Ascultă, Swan, cu i-am văzut o singură dată, dar sincer să fiu, nu aş mai vrea să-i mai văd niciodată.

— De ce?

— E greu să înţelegi. După Marele Dezastru, când a trecut peste lume Primul Val, oamenii mai erau încă solidari şi au putut să-i întâmpine, să-i oprească…

— Dar de ce e nevoie să fie opriţi? Lăsând la o parte că un om cu o fucilă este invincibil…

— Taci, taci că mi se face lehamite când te aud! Mă băiete, tu nu ai văzut în viaţa ta Libelungi, şi de-aia eşti tare la sfat.

— Ei şi, ia zi, cum arată? Hai, mai explică-mi o dată.

— Sunt niţel mai scunzi ca noi. Crusta metalică…

— Dar eşti sigur că e metalică?

— Tu ce crezi? Cenuşa asta e peste 90 metaliferă. 90, pricepi? Şi apoi, Gândeşte-te numai ce înfăţişare au! Sunt mutanţi. Pricepi?

— Nu, nu pricep. Şi până când nu voi întâlni şi eu unul nici nu am cum să pricep. Asta, dacă există. Dar dacă ar fi fost cu adevărat, în 25 de ani… Şi apoi, ce s-ar întâmpla aşa de nemaipomenit dacă ar ajunge la Ocean. Presupunând chiar că există şi sunt aşa cum umblă vorba şi aşa cum spui şi tu, de ce atâta trudă ca să nu-i lăsăm să ajungi la Ocean?

— Nu ştiu, recunoaşte bătrânul. Aşa ne-a rămas din vechime, ca să nu-i lăsăm. Şi pe atunci, mai erau încă Oameni de Ştiinţă, Savanţi de seamă…

— Poah! Făcu băiatul, dând din mână a pagubă.

2. Cei doi merg prin cenuşă, spulberând-o în curcubee feerice. La numai un sfert de unitate geometrică cresc Plantaţiile, deşi, din cauza pantei, nu se zăreşte nimic. Acolo rodesc arborii umbroşi cu frunze liliachii şi albe. Acolo, când calci, lutul umed scârţâie sub paşi. Acolo sunt oameni. Oameni ca mine, ca tine, oameni vii, care se drăgostesc, care vorbesc, mănâncă şi dorm. Oameni, unii în spatele celorlalţi, semnalând cu fumurile focurilor, din deal în deal, seară de seară, că n-au fost îngropaţi în cenuşă, că populează Planeta, puternici, liberi, până la Orizontul de dincolo de care se ridică Sorii, şi până dincolo de el. Şi doar la un sfert de unitate geometrică: Pustia, scrumul multicolor, muşuroaiele, solul crăpat, Necropola.

Cei doi străbat Pustia, sondând ici şi colo praful cu lăncile.

— Fii atent! Spune bătrânul, arătându-i norul din zare.

— Da, va ploua, în sfârşit, aprobă tânărul.

Merg mai departe, discutând despre fantomele pe care, cu excepţia bătrânului, care minte probabil, nu le-a văzut nimeni de pe Plantaţie.

3. Ploaia a fost mult mai puternică decât lăsa să se creadă anotimpul secetos. Mai fusese şi un an torid! Doar cu câteva luni în urmă, chiar la începutul sezonului, din soare se desprinsese o limbă de foc şi, zile şi nopţi la rând, se văzuse pe cer şfichiuirea ei lentă prin Univers.

4. Ploaia ropotea peste cenuşa irizând la suprafaţa apei în pete de culoare stridentă: pielea în mii de nuanţe a Pământului

Pustiei. Cei doi se adăpostiseră sub pledul argintiu şi admirau bulbăcăiala stropilor bătând ca într-o tobă, necontenit.

— Ce o fi aia? Întrebă tânărul.

La poalele unui muşuroi, în apă, se agita ceva, ca o zbatere necurmată.

— Şi eu mă tot uit de la o vreme şi nu pricep ce poate fi, zice bătrânul. Hai să mergem să vedem.

Fiindcă noaptea s-a pogorât, singura lumină se înălţa de jos, din praful radioactiv. Folfăiala din băltoaca de lângă muşuroi clipeşte spre ei colorat, de parcă le-ar face semne.

Se apleacă pe vine şi urmăresc atenţi ceva nemaivăzut. În băltoacă, praful pare să prindă viaţă, absorbind apa dospind în culori vii. Şi din mâlul fertil prind să se tragă un soi de viermi mici, metalici. Către ziuă, sub ochii lor, din viermii aceia, care se umflaseră însă bine de tot, răsăreau deja un fel de mânuţe suave şi rozalii de copil.

— Dumnezeule! Ei sunt! Şopti bătrânul.

Privind împrejur, sub razele palide ale zorilor, tot colbul fremăta multicolor. Pustia se transformase în întregime într-o nesfârşire de larve metalice folfăind energic, trăgându-şi mânuţele rozalii din plămada grea de praf luminescent.

— Ar trebui sa facem ceva, spuse tânărul scrutând zarea de sânge a răsăritului. Mai avem timp.

— Sst! Murmură bătrânul. Taci! Te rog, taci! Fă ce vrei, dar nu mai vorbi, nu mă mai bate pe mine la cap cu tâmpeniile tale. Priveşte-i numai! Ce vrei să le faci? Uită-te! De data asta vor ajunge! Noi nu mai însemnăm nimic! Pricepi? Noi nu mai suntem.

Tânărul strivi cu călcâiul câteva larve. Era iritat de pesimismul indiferent al bătrânului, de fatalismul ce răzbătea din vorbele şi atitudinea lui. Strivea cu piciorul larve şi, când crusta metalică plesnea, în aer se răspândea pentru o clipa damful cel puturos.

Când obosi şi privi în jur, să-şi constate opera, fiindcă i se părea că va fi făcut o pârtie vizibilă în marea de viaţă colcăind, descoperi că habar n-avea pe unde călcase şi pe unde nu. Locul celor striviţi fusese îndată luat de alţii, năvălind din praf. Praful însuşi se umfla şi fiecare particulă era o larvă. Dacă le dădeai deoparte pe cele de deasupra, cele de dedesubt, care-şi aşteptau rândul răbdătoare, prindeau să se dezvolte vertiginos, ajungând din urmă plutonul în câteva minute, scoţându-şi din

carapacea metalică mânuţele roze şi fragile de sugari pofticioşi.

5. Cei doi pătrunseseră pe Plantaţie venind dinspre semiluna plajei Câmpiei ce se întindea în urma lor în toate direcţiile, gigantică, până la Oceanul despre care pomeneau legendele. Murdari, treceau din om în om, din bordei în bordei, ridicând norodul. Atunci, panica puse stăpânire pe inimile vulgului mizerabil şi toată suflarea se mişcă, înnebunită de spaimă. Ce mai poate stârni oare spaima în sufletele unor sărmane leşuri vii? De ce mai au a se teme sărmanii cei flămânzi şi acoperiţi de plăgi, urmaşi ai celor ce au văzut ciupercile de praf deschizându-şi umbrelele deasupra Oraşului? Şi totuşi... şi totuşi, iată, exista ceva, un spectru teribil smulgând din toate piepturile un strigăt de groază cu care se avertizau unii pe alţii: „Vin Libelungii”!

Dumnezeule mare, dar chiar Moartea ar fi primit-o cu plăcere aceste fiinţe ale adâncului, ca pe o curmare a patimilor! Vin Libelungii? Foarte bine. Treaba lor, să vină!

Există însă, pare-se, ceva cumplit în venirea acestor Libelungi. Ceva care o face pe femeia stearpă să-şi strângă hotărâtă gluga sub bărbie, adunându-şi la pieptul mâncat de ftizie muşamaua pelerinei argintii, să-şi înşface cârja de lângă prag şi, lăsându-şi căminul jilav, să o ia grăbită peste câmpia multicoloră într-acolo. Ţâncii jerpeliţi, cu mâini şi picioare uscate din naştere de soarele nefiresc zărit cândva de părinţii lor înflorind peste zarea însângerată, îşi târăsc şi ei schilodenia peste câmp, stârnind cenuşa cu paşii târşiţi, dând buzna cu urlete de fiare hămesite asupra fiinţelor acelora stranii ce-şi trag trupurile încă firave şi neprimejdioase din cenuşa Văii Morţii.

6. Libelungii au fost atacaţi înverşunat, încă din prima clipă, cu tot ceea ce omul putea folosi în scopul distrugerii.

Când primele cete de localnici au ajuns, pe înserat, larvele se ridicaseră de-a binelea şi acum semănau cu nişte tineri dormind. Se plimbau de colo-colo, viermuind cu ochii închişi, strecurându-se unii printre alţii într-un popor compact. Ce visau oare frumoşii ăia, cu feţele lor zâmbitoare, cu straiele lor frumos colorate? Ce vise puteau nutri capetele lor rudimentare, minţile lor ceţoase germinând din spori direct turnaţi în strai de nuntă lucrat în fir – cămaşă de za şi costum de gală funerar? Nu se mai potoleau salutându-se cu emfază atunci când se întâlneau unul cu altul, şi pe înghesuiala aia deliranta mereu se întâlneau cu

câte cineva, şi de aceea o ţineau numa-ntr-o plecăciune servilă, în dreapta şi-n stânga.

Cum s-or fi percepând ei unii pe alţii când ritualul dansului lor somnambul îl executau într-o transă oarbă de pase magice? Să fi fost un algoritm programat ce-i ordona? O lege a jocului, cu piese abstracte, în care Noima subzistă altundeva, deasupra sau dedesubtul figurilor cioplite, în joc sau de joc? Jocul să fi fost stăpânul tainic al fantomaticelor caricaturi, prefăcând ipocrit o farsă de lume? Care lume?

Şi oamenii, schilozii şi mizerabilii oameni de pe margine, se repezeau cu bâte, ori cu arme vechi rămase prin cine ştie ce miracol intacte de pe vremea Marelui Dezastru ori cu uneltele câmpului aduse special în acest scop, şi, cu lovituri furioase, distrugeau fenomenalele Apariţii. Şi cât de straniu putea să arate acest asasinat colectiv! Cât de curios lucru era legitima extirpare în care victimele erau reproduse mecanic, rânduri-rânduri, de o ştanţă trăgându-le fidel după un arhetip adânc şi PERFECT, obrajii lor curaţi, carnaţia suavă, contrastând până la fantastic cu jalnica stare a călăilor în legitimă apărare de specie. Principiul Binelui îmbrăca o haină atât de derutantă în acest conflict încât cineva străin, din afara problemei, ar fi putut rămâne cu impresia profund eronată şi contrariantă ca masacrul este al PERFECŢIUNII şi ar fi fost extrem de greu să convingi pe cineva că brutele cele hidoase erau, de astă dată, cauza justă. Dar justă din care punct de vedere?

7. Libelungii şi-au urmat pe parcursul întregii zile metamorfoza. Cu tot măcelul, când zorii îşi prăbuşiră însângerarea peste Pustia fără sfârşit, bordura de cadavre nu reprezenta mai mult decât un insignifiant chenar tabloului grandios al Forţei neţărmurite. Era de parcă Oraşul din zare, mort de nici nu se mai ştia când, ar fi ridicat din morminte populaţiile de locuitori ce se vor fi perindat pe sub boitele reci de-a lungul Istoriei, să se reverse din catacombele leproase ale zidurilor, în puhoaie de miriade aglomerate, direct de pe străzile pe care trecea jalnica procesiune a Paraginii, de-a dreptul peste câmpul devastat dimprejur, unde se desfăşura un preacuvios şi vesel carnaval străluminat pestriţ.

Swan lucra şi el cot la cot cu ceilalţi, rotind lama grea cu care hârbuia trupurile ce se metamorfozaseră teribil sub ochii lui, de la făpturile plăpânde care fuseseră cu o seară mai înainte la

stadiul de lunatici salutând frenetic şi servil într-o parte şi-n alta, până la înfăţişarea de acum, impunătoare, puternică, degajând o impresie zdrobitoare de perfecţiune şi ideal. Desigur, Swan nu era conştient, aşa cum nu erau nici cei din jurul lui, de impresionantul contrast ce-i diferenţia pe cei ce măcelăreau de măcelăriţi în fantastica încleştare a Morţii, a Vieţii. El doar îşi rotea sabia numită Galantdourh, creând pârtii largi în mulţimea trupurilor zvelte ce se înălţau acum sub soare, tot mai drepte, mai pure, mai suave. Nu, Swan nu ar fi putut afirma că resimte vreo repulsie faţă de semenii lui, cu care hăcuia fără întrerupere, zi şi noapte, în damful tot mai cumplit al cadavrelor ce intraseră deja în descompunere pe când alte larve li se strecurau printre coaste, grăbite să refacă handicapul, spre a-şi plimba cât mai curând ţinuta mândră peste Câmpie. Nu! Şi nu simţea niciun fel de înţelegere sau admiraţie în faţa Perfecţiunii formelor acelora adormite pe care le hăcuia, nici milă pentru zbaterea lor în urmă-i, atunci când tăişul armei, trecând prin ele, le deştepta pentru o clipă, pentru o singură clipă de zbor: în Moarte. Swan nu simţea decât bucuria acţiunii, alături de oamenii cărora le mirosea răsuflarea fierbinte atunci când îşi apropiau feţele roşii, mâncate de şancre şi lepră, ca să-şi mai strige câte o îmbărbătare în hărmălaia de nedescris.

Le sosiseră deja întăriri substanţiale. Mii şi mii de braţe puternice vânturau uneltele tăioase, răspândind pe câmpul fără margini infinită moarte, dar pe o fâşiuţă atât de îngustă, atât de îngustă!

— Ei, acum ce părere ai? Îl întrebă cel în vârstă atunci când se opriră unul lângă altul să-şi şteargă sudoarea care le şiroia pe feţele crispate în măşti fioroase de ură dezlănţuită.

Swan tăcea, privind zarea de somnambuli ce renunţaseră a se mai saluta trecând acum unii pe lângă alţii fără a mai da semne că s-ar percepe în vreun fel sau altul. Nici pe ei nu lăsau să se vadă că i-ar remarca, nici pe ei, sclavi mărunţi ai unor tradiţii obscure, ucigând fără întrerupere, dar pricinuind pagube atât de mărunte şi de nesemnificative.

— Nu trebuie lăsaţi să se înalţe în zbor! Strânse bătrânul pumnul cu îndârjire. Dacă se înalţă, de data asta sunt atât de mulţi încât n-o să-i mai putem opri să ajungă la Ocean.

— Vrei să mă laşi, bătrâne?! Nu te mai suport! Se oţărî Swan.

Dar deşi se răstea la el, nu resimţea niciun fel de repulsie nici

împotriva feţei creponate a celuilalt, nici împotriva mâinilor lui duhnind de zeama tulbure ce se scurgea din trupurile Libelungilor atunci când împlânta în ei tăişul rece, nici împotriva celorlalte amănunte ce-l caracterizau. Nu simţea decât că-l iubeşte pe omul mărunt şi pisălog, aşa cum îi iubea şi pe ceilalţi doi, cu coase, care tăiau fără întrerupere de-a dreapta şi de-a stânga, ca într-o zi de muncă la ogor, împrăştiind de jur-împrejur capete cu ochi sticloşi.

— Trebuie împiedicaţi cu orice chip să se ridice! Repetau vorba prinsă din zbor voci dintre ei, avertizând.

„Şi, în fond, ce mare lucru ar putea să facă dacă or să ajungă la Ocean? Se minuna Swan, deşi, când îşi amintea de cum dospiseră din apă şi cum praful multicolor devenise în atât de scurt timp Libelungii aproape maturi de azi, parcă-parcă se lăsa antrenat şi el de valul de suspiciune presupunând că teama era, se vede treaba, ca nu cumva, putând profita de atâta apă, praful fantomelor să nu cuprindă întreaga Planetă, sau chiar Universul.

8. Până la urmă au fost aduşi chiar şi sclavii proveniţi din progenitura prizonierilor de la Marele Dezastru.

— Pe ei, băieţi! Le strigau vătafii care lucrau alături de cei pe care-i loveau cu biciul până la sânge. Nu trebuie să se ridice! Acesta e cuvântul de ordine!

Şi sclavii, întărâtaţi de groază, puneau tot sufletul în încercarea disperată de a-şi salva cruzii tirani. Pentru ce se mai poate sacrifica un condamnat la a fi mort de viu?

Dar şi Libelungii se modificară esenţial. Înalţi, strălucind multicolor, îşi expuneau piepturile cu mândrie. E drept, ochii tot închişi îi ţineau, dar procedau cu o precizie care te făcea să te întrebi dacă nu cumva au ajuns să vadă prin pleoape. Asexuali, terni, se ridicau din mocirlă ca o sfidare adusă Eternităţii.

— Nu mai pot fi împiedicaţi, îi suflă bătrânul la ureche lui Swan. Hai să căutăm cai şi să le-o luăm celorlalţi înainte, că după aceea va fi prăpăd.

— Eşti sigur, bătrâne? Îl caută Swan drept în lumina ochilor.

— Da. În noaptea asta. Eu am mai văzut o dată.

— Şi aşa sunt întotdeauna? Mai întrebă tânărul.

— Nu, aşa nu au mai fost niciodată.

Masa compactă fusese antrenata de un turbillon central al cărui ritm se accelera continuu. Fiinţele cu ochii închişi, care nu

păruseră a avea vreun scop precis în rătăcirea lor oarbă, se adunaseră într-o mişcare unică şi uniformă, modelându-i în rânduri regulate. Nici acum nu luau în consideraţie mulţimea braţelor ce-i secerau pe margini, fiindcă erau mulţi, nenumăraţi, şi braţele secerau până la epuizare fără ca urmări sesizabile să poată fi percepute.

Swan şi bătrânul îşi încărcaseră câteva traiste păduchioase pe doi cai şi aşteptau ceva mai încolo de teatrul evenimentelor. Se urcaseră pe un tumul ca să vadă mai bine şi după atâtea zile de nemâncare ronţăiau de zor rezervele din tainul cuvenit ce-i aşteptase intact la popotă până se ofilise de tot. Nimeni nu se atinsese de ceea ce li se cuvenea, fiindcă în aşezare nu mai rămăsese nimeni, toţi fiind aici.

Dominând harta împrejurimilor, la început nu fuseseră decât ei doi, ridicaţi în scări să scruteze orizontul forfotitor. Apoi, treptat, în jur se mai strânseseră şi alţii, tot mai mulţi, călări, aşteptând. Barba colilie a bătrânului flutura în vântul aprig al înserării, impunând cunoaşterea unei taine la care ceilalţi nu aveau acces. Din vreme în vreme, toate privirile se întorceau spre el. Dar bătrânul rămânea neclintit, privind departe în zare. Când noaptea s-a întins, pe toate colinele s-au aprins focuri cât cuprindeai cu ochii, demarcând limitele Pustiei de limitele Plantaţiei oamenilor stratificaţi în valuri concentrice de impact: întâi mii, apoi milioane, apoi miliarde, unii în spatele celorlalţi: focuri până în zarea fără fund strălucind din gorgan în gorgan până acolo de unde se ridică sorii din Oceanul pe care pluteşte Planeta ca o carapace de broasca ţestoasă, rătăcind prin Cosmos. Şi fiecare colină era ca un far în noapte, călăuzind calea de praf a unor corăbii nevăzute ce porniseră domol, în mare taină, împotriva Timpului, pe cursul unui Fluviu cu ape tulburi şi leneşe. Prin întuneric nu răzbăteau decât foşnete ciudate şi vuiet adânc precum al mării, stârnit de talazurile celeilalte armii, nenumărate, ce pregătea ceva, acolo, la câţiva paşi de ei. Ceva neprevăzut şi de o colosală importanţă, ceva care te făcea să te înfiori şi să strângi la piept cu mâna tremurând pelerina argintie antiradiantă. Sfâşiate pe alocuri, pelerinele vechi lăsau să se întrezărească sânii războinicilor cu cărnurile atârnând roase de o incurabilă descompunere. Ici şi colo, ţipătul sau hohotele deplasate de femeie în junghiul plăcerilor sfida parcă solemnitatea momentului, iar scâncetele

de copil păreau smulse cu brutalitate trupurilor fragede aduse de curând jertfă la altarul unei vieţi mult mai aproape de moarte decât de eroare sau adevăr. Era noaptea unei nunţi colosale, la care neantul se împreuna cu cenuşa, pentru a făta bastarzii monstruoşi ai incestului. Mirele era înveşmântat în Pulbere, mireasa în rochii de întuneric de ev, cu steluţe mii sticlind în urzeală. Iar oaspeţii purtau semn de noapte, de parcă Banchetul la care primiseră invitaţia ar fi fost un botez funerar.

— Şi, mai ales, ţineţi minte: când se vor ridica nu trebuie lăsaţi sa se mai aşeze nicăieri! Rosti sentenţios bătrânul. Asta ne mai e speranţa! Ăsta este acum cuvântul de ordine!

Şi ceilalţi dădeau din cap, aprobându-l în tăcere.

9. Femeia trimisese copilul mai departe, să nu o vadă chinuindu-se aşa. Icnea din greu, înecându-se în răsuflarea horcăitoare, când, glasul firav o făcu să-şi înghită sângele amar ce-i umpluse gura.

— Mămico, uite un înger!

— Ţi-am zis să nu mai stai aici şi să te joci niţel mai încolo în iarba înaltă... şopti femeia, străduindu-se să-şi stăpânească tusea insuportabilă. Dar fiindcă ridicase totuşi privirea, tusea i se transformă într-un râgâit jalnic. Stătea cu gura căscată, şi fiindcă nu mâncase nimic de mai multe zile, iar apa sterilizată şi fără niciun gust nu era asimilată de organism, răspândea împrejur un damf de putred din măruntaiele ce se macerau pe sine. Se holba timp în sus, în vreme ce copilul o trăgea de pelerina desfăcuta, dezvăluind obscen pântecul supt şi năpădit de un păr nefiresc, negru, şi creţ până între sânii tumefiaţi.

— Mamă, mamă, ce e, ce s-a întâmplat?

Femeia îşi coborî în sfârşit privirea spre tigva cheală a micuţului şi într-un gest necontrolat întinse mâna să-l mângâie pe plăgile deschise în craniu.

— Doamne-Dumnezeule! Repeta ea. Dă Doamne să treacă mai departe! Dă Doamne să nu se oprească din zbor tocmai aici! Du-l Doamne la vecinul de peste deal, du-l pe pustii.

Ochii ieşiţi din orbite urmăreau evoluţia suavei creaturi pe sub cerul înalt parcă picurând de sânge.

Nu era decât un pui, cu figura deschisă, cu ochii întunecaţi şi goi, cu ţeasta rotundă de metal sticlind rubiniu în soare: un Libelung care abia deschisese ochii spre lume după un somn lung şi fără vise în care nu făcuse nimic altceva decât să repete

programul automat al unor gesturi de neînţeles, pe care specia i le sădise în trup mai dinainte de a se naşte, urma o traiectorie, un sens care-l anima, confuz, lansându-l pe drumul acesta ca pe o cale anume. Aripile fluorescente, cu striaţiuni de holografie geometrică, băteau cu sute de mii de pulsaţii pe secundă, ţinându-l suspendat în aer deasupra imaginii inedite ce i se reflecta feeric în căutătura-i spectroscopică. Astfel, jalnicul gard de nuiele împrejmuind ogorul străin, lui îi apărea de acolo de sus ca o miraculoasă deschidere de iradiaţie, ca un mirific curcubeu de viaţă, iar femeia îi făcea semne lui, lui în mod special, arătându-i forma spectrală mică de alături. Şi Libelungul se apropie să se pogoare alături de ei, să-i aline. Simţea o milă fără sfârşit pentru zbuciumarea tragică a măruntelor creaturi, a acelor viermi ce nu cunoşteau zborul, târându-se atât de aproape de pulberea tirană.

Dar când întinse mâna să-i mângâie, încercând să le ofere măcar un strop din tandreţea nespus de dureroasă şi amară ce-i umplea golul de sub armura metalică, fiinţele pulberii se repeziră doborându-l cu lovituri feroce.

Fusese un Libelung foarte tânăr. Cuirasa îi cedă scrâşnind sub izbiturile lemnelor apucate la nimereală de muribundă şi de fiul ei.

— De ce nu a schiţat niciun gest să se apere? Constată uimit copilul, scărpinându-şi grijuliu ulceraţiile scrofuloase dintre picioare.

— Libelungii nu se apără niciodată, îi explicase femeia.

— Bine, dar atunci de ce-i omorâm? Mai întrebă copilul, tâmp.

— Ca să nu se aşeze, răspunse femeia neatentă, trăgând cu urechea la tropotul ce se apropia. Ăsta este cuvântul de ordine.

Apoi tropotul s-a revărsat. Călăreţii treceau chiuind sălbatic, agitându-şi armele ascuţite. Zărindu-i singuri, câţiva se avântară cu caii lor iuţi peste brazde, îi ajunseră, despicară copilul cu o lovitură şi cei ce nu se strânseră să roadă carnea puţină de pe oasele strâmbe tăvăliră femeia sau se distrară pe seama spasmelor ei.

Erau primul val.

10. Înaintea Libelungilor se rostogolea hoarda hăulind şi devastând teritoriile străine, profitând din plin de nesperata incursiune, căsăpind tot în cale, să nu se aşeze, să nu se oprească din zbor. Era formidabil de plăcut să poţi izbi între

ochii fiinţelor coborându-ţi din cer în cale! Să ai o spadă în mână, udă de sperma lăptoasă ce se scurge prin trupurile mai uşoare ca fulgul ale Libelungilor tineri!

În urma primului val nu mai rămâneau decât norocoşii care izbutiseră să se ascundă în vizuinile de sub pământ, fiindcă primul val era format din cei mai temerari, porniţi năvalnic să prade, să sfâşie şi să ucidă.

Al doilea val venea cu preşuri colorate desfăşurate-n vânt. Se cântau colinde, se cotrobăiau cotloanele, se răpeau femeile cu arcanul, se ucideau pruncii. Bărbaţii care nu suiau de îndată-n şa să se amestece cu hoarda erau spânzuraţi cu capu-n jos de crengile de mărgean de la poalele arborilor vitrificaţi ce străjuiau partea dinspre Câmpie a Culturilor luate în copite de caii iuţi ai Pustiei.

Suntem oamenii! Miliarde! Şi după noi vin Libelungii, care nu au voie să se aşeze, care nu trebuie să se aşeze!

Şi într-adevăr, după al doilea val, urmau Libelungii. Când poposea câte unul din zbor, era legat cu aripile de stâlpi şi transformat în rug viu. Cei din al treilea val, călărind tot timpul dedesubtul stolului, îi loveau din fuga calului, săgetându-i din zbor, doborându-i cu pietre, frângându-le gleznele. În urma stolului, Culturile rămâneau acoperite de cuirasele metalice sfâşiate.

Dar nici Libelungii nu mai erau aceleaşi fiinţe suave care se trăseseră cândva din colbul Pustiei de lângă Necropolă. Se făcuseră înalţi, strălucitori şi lucioşi, cu chip săpat adânc în metal, cu trup de carapace solidă din titan şi aluminium. Aripile sclipeau neîntrerupt şi când veneau, orizontul se întuneca de un crepuscul de ev. Miliarde rămâneau în urmă să se descompună sub soarele roşu al Planetei. Miliarde îşi continuau zborul înalt, triumfător. Din clipa în care veniseră pe lume nu se hrăniseră cu nimic. Crescuseră şi se dezvoltaseră din sine, germeni de nestăpânită energie, ridicându-se să treacă peste supliciul lumii acesteia şi să ajungă acolo unde erau destinaţi să pogoare. Nimic nu îi putea opri. De data asta nimic nu avea să îi mai împiedice să-şi atingă ţelul tainic spre care se urniseră de fiecare dată în entelehii sublime, către o victorie de neînlăturat.

11. Swan călărea alături de bătrân. Hrana se isprăvise şi ajunseseră să se devoreze între ei. Dormeau în şaua calului, cu sabia în mână, gonind neîntrerupt pe sub stolul îndreptându-se,

în linie perfect dreaptă, spre ţelul nebulos.

— Nu trebuie să-i lăsăm să se aşeze! Striga bătrânul.

Dar lui, în şoaptă, îi dezvăluise demult că nu îi vor mai putea opri ca-n alte daţi.

Şi Swan privea acum cu interes şi stimă spre fiinţele din norul compact sul) care călăreau zi şi noapte, aducând întunericul pe locurile pe unde treceau.

— Oare de ce or fi trecând peste ogoare? Dacă ar fi luat-o de-a dreptul, pe calea mai scurtă către Ocean, de mult ar fi ajuns, şi noi nu le-am mai fi putut face nimic, se minună Swan.

— Poate că nu Oceanul le este ținta. Cine ştie, vreun loc anume…

Se roteau neîncetat, stârnind vârtejuri şi curenţi tari ce le fluturau panaşele, lăsând să cadă de deasupra o fulguială eternă de îngeri sfâşiaţi. Cu toate astea, norul continua sa existe, plutind apăsător sub cer şi indicând ca o săgeată *Sensul.*

9. Ajungând la limitele cele mai avansate ale Zonei Locuite, cea mai mare parte a cavalerilor descălecară, renunţând. El şi bătrânul însă, îşi continuară drumul, călărind în

Tăcere, şold lângă şold, steguleţ de lance lângă steguleţ de lance, cu spadele bătând ritmic peste crupă caii violeţi. Şi Swan realiză pentru prima dată că, deşi stătuse lângă bătrân ani şi ani în şir, o viaţă de om, nici măcar nu ştia cum îi cheamă, nu avusese niciodată curiozitatea să-l întrebe ce nume poartă, dar îşi zise, în fond, ce importanţă ar putea avea numele?

Ce adânc întipărită în memorie purta imaginea Libelungului ăluia căzut din înalt, care îi privise liniştit cum vin, ridicându-se respectuos în picioare, cu aripile frânte! Se apropiaseră în galop şi, când ajunsese, se scrutaseră unul pe altul o vreme, cu curiozitate. Şi Swan întinsese mâna, cuprins de un tremur de emoţie, să pipăie anvelopa lucioasă şi rigida a cărei înfăţişare se schimbase din nou. La atingere, îi stârnise o senzaţie străină, şi pielea i se încreţise de un frig lăuntric. Privind, se aşteptase la complet altceva.

Atunci bătrânul îi întinsese spada, şi Swan, apucând-o cu amândouă mâinile, o ridicase deasupra capului, cu ochii în ochii de gheaţă ai Libelungului. Când tăişul a căzut, şfichiuind aerul, din trupul distrus nu a scăpat niciun geamăt. Un om, până şi o femeie, lovit de moarte, geme, rosteşte ceva, blesteamă, mulţumeşte sau plânge măcar. Dar zvârcolirile Libelungului erau

mute.

— Poate că n-au limbă, îşi dăduse cu părerea, dar bătrânul clătină dezaprobator din cap.

Cavalcada continua pe Pământul de la Capătul Lumii. Au pătruns într-un oraş gigantic, mult mai puţin afectat decât Necropola lor din Câmpie, semnalând o zonă în care se folosiseră *arme curate.* Copitele cailor sunau prelung pe caldarâmul străzilor dintre blocurile care rămăseseră, tot aşa cum vor fi fost şi odinioară: fără uşi, fără ferestre: simple paralelipipede intacte urmărite indiferent din trapul cailor, legănat, cum defilează pe lângă ei, în veşnicul crepuscul ce domnea sub norul Libelungilor.

— Păşeşti prin Cetatea Eternă, îi spuse bătrânul.

— Prin cetatea ce? Întrebase el, crezând că nu a auzit bine.

Au mers neîntrerupt prin Oraşul bântuit de hoituri bine conservate. Apoi, brusc, Oraşul se cufunda în Ocean. Din larg se mai înălţau până deasupra apei construcţii scufundate, dar la locul unde valurile izbeau uscatul se formase o plaja îngustă. Înaintea plajei se deschidea o piaţă vastă, înconjurată de coloane până la cer.

Acolo au pogorât Libelungii. Deşi nu mai rămăseseră din cei plecaţi cândva din Pustie decât a milioana parte, probabil, erau totuşi mulţi, zdrobitor de mulţi.

— S-a sfârşit, murmură bătrânul.

Într-adevăr, nu mai era nimic de făcut. Vârtejul se lăsa, deşteptând un vânt puternic în timp ce soarele îşi făcu apariţia din nou pe cerul senin şi roşu. Talazurile verzi-plumburii se izbeau de stânci, răspândind în aer irizaţii de curcubee. Mortăciunile de pe mal, curate şi frumoase ca noi, îşi mişcau alene, duse de curenţi, membrele.

Libelungii se strânseseră în semicercuri concentrice. Pâlcurile de călări dădură iureş cu lăncile în cumpănă. Vârfurile oţelite au răpăit ca grindina pe carcasele de za, dar preaînalţii nici nu luau în seamă atacul furibund al cavalerilor din şeile cailor cu capete de os alb. Oţelul izbit de cuirasele diamantate de călirea în stratosferă, scotea doar scântei, nemaipricinuind nicio pagubă. Swan şi bătrânul descălecară şi se strecurară prin împletitura omogenă de înaripate trupuri metalice către punctul central ce focaliza adunarea circulară. De jur-împrejur se înălţau chipurile înalte şi neclintite, modelate în cel mai dur metal din Univers.

Înaintea primului rând cu picioarele afundate în apă până mai sus de genunchi, un Libelung ca un far ridică spre cer tăişul sclipitor al braţului, despicând cu vaiet aerul, într-un gest măreţ, sacru. Soarele însângera aripile străvezii prin care se refracta în nenumărate nuanţe necunoscute, dezvăluind jocuri de imagini abstracte, în relief. Cel ce părea a fi regele Cârdului îşi înălţă iar mâinile peste mulţimile nenumărate şi atunci, din piepturile puternice şi goale irupse un muget gutural, dar armonic, vibrând asemeni unei orgi ale cărei tuburi ar fi Istoria.

— Doamne-Dumnezeule! Şopti bătrânul. Deci asta era! Deci asta e!

Părea că o tristeţe fără de margini le alina, acum şi pururea, sufletele răvăşite. Swan căzu în genunchi, cu faţa în nisip, smulgându-şi părul din cap cu amândouă mâinile şi izbindu-şi fruntea de o dală de mozaic şlefuit ca un cristal.

Şi din ochii bătrânului se rostogoleau lacrimi mari, picurându-i de pe barba-i încâlcită în sân.

Şi cântecul Libelungilor creştea tot mai pătrunzător, luând o alură măreaţă şi dramatică, urcând sfâşietor, fără egal, deasupra Oceanului mort, deasupra Lumii pustiite. Grav, fără intonaţii, metalic, direct, zdrobitor, elevând spiritul către cele mai înalte culmi ale Abisului şi Dezolării. Cântecul Libelungilor de pe plaja unde Oceanul bate în zidurile Cetăţii Eterne.

MIRCEA LIVIU GOGA

MUŞUROIUL DE FURNICI

Leonard l-a întâlnit lângă casă. Crescuse acolo peste noapte, dintre frunzele veştede ale toamnei, ca un vulcan în miniatură, care aruncă o fluidă şi vie lavă neagră sau roşie. Neagră sau roşie – Leonard nu-şi dădea seama ce culoare puteau avea fiinţele care ar trăi în adâncurile trunchiului de con, căci nu zărea nici măcar una. Totuşi, convins fiind că e vorba de un furnicar, reteză cu un cuţit mare, de bucătărie, vârful micului vulcan. Aşteptă să se întâmple ceva, ceva deosebit, dar din canalul care urca până la suprafaţă nu se arătă nicio furnică. Atunci Leonard începu să reteze în feliuţe subţiri, ca pe un cartof, întregul muşuroi. Dar fie că lucrătoarele se retrăseseră deocamdată mai în adânc, fie că adevăratul muşuroi se afla el însuşi mult în profunzimea soiului, Leonard nu reuşi decât să scurme ţărâna, împrăştiind-o până departe. Până la urmă joaca asta îl plictisi. „Probabil canalele se întind, enorme, poate până-n mijlocul pământului, până-n miezul lui arzător. N-am să reuşesc niciodată să le dau de capăt. Şi, la urma urmei, ce rost are?” Leonard privi în sus, către norii plumburii ce se alungeau pe deasupra capului său. „Da, ce rost are? Sunt rău, avea dreptate Alice. Nu trebuie decât să te îndepărtezi o clipă de tine însuţi pentru a înţelege o mulţime de lucruri. Să simţi că eşti o existenţă ratată, un muşuroi de furnici părăsit, că în locul sufletului prin trupul tău se întind doar coridoare lungi, îngrozitor de goale, îngrozitor… Şi nu ştiu cu ce suflet o mai iubesc pe Alice – dacă acest lucru pe care-l simt se poate numi iubire. Dacă se poate numi într-un fel oarecare”. Leonard intră în încăperea cu tavanul jos, din grinzi de stejar. „La ce bun m-aş înşela? — Se întrebă. E mai bine să aflu. Să privesc în oglindă”. Leonard atinse încet cristalul rece. Ştia că dincolo de luciul oglinzii se întindea aceeaşi lume. „Şi totuşi vreau să mă înşel. Să mi se pară că dincolo e altfel, că individul care mă priveşte şi-mi seamănă atât de mult nu sunt eu; că exista o infinitate de lumi a căror proprietate comună e că mă reflectă – şi că datorită lor, adică interferenţei acestor lumi, eu exist – materia, spiritul, totul datorat unor interferenţe irepetabile”.

Leonard ieşi afară şi merse în grădină. Aici avea încă mult de lucru. Munci până când se făcu amiază şi ar mai fi muncit poate şi după aceea dacă n-ar fi început să ploua. Leonard privi apoi

multă vreme pe geam cum muşuroiul de furnici îşi dizolvă treptat versanţii în lichidul murdar ce cădea cu nemiluita.

„Probabil că revederile sunt esenţiale” – îşi spuse el în după-amiaza aceleiaşi zile. După ploaie cerul se mai lumină. Leonard plecă cu puşca prin pădure. Nu ţinea neapărat să vâneze. Lua puşca mai mult pentru a avea motiv de hoinăreală. Trăgea rar şi aproape întotdeauna în vreun animai dăunător. „Fiecare fiinţă e unică. Fiecare lucru. Dar ne place ideea repetabilităţii. Repetabilitatea este secretul tuturor fericirilor şi totodată motivul pentru care trăim atât de puţine clipe fericite. Căci timpul ne poartă drept înainte, lui nu-i pasă de reamintirile noastre. Nici de reamintiri, nici de revederi. Mâine o voi putea revedea pe Alice. Voi fi fericit, mai fericit decât sunt astăzi mergând prin pădurea asta tăcută, pe sub cerul de plumb”.

În seara aceea Leonard s-a întors foarte târziu acasă. A încercat să citească o revistă, dar literele îi jucau înaintea ochilor. Oboseala acumulată în pădure îşi făcea efectul. Atunci Leonard hotărî că e mai bine să adoarmă. Adormi şi visă. Că dormea în fotoliu, cu revista prăbuşită alături. Lumina electrică rămăsese aprinsă, aşa că-şi putea observa bine obrazul slab şi argăsit de soare. Pe când se contempla astfel, simţi deodată nevoia să deschidă gura. O fojgăială insuportabilă îi urca din stomac şi din adâncul plămânilor în gâtlej, apoi strania ţesătură usturătoare se năpusti în cavitatea sa bucală şi în fosele nazale şi, în sfârşit, obrazul şi barba îi fură invadate de cohorte imense de furnici roşii sângerii, ce se năpusteau în valuri din nas şi din gura coborând în gheme viermuitoare pe piept, pe haine, rostogolindu-se în sfârşit pe covor şi umplând odaia ai cărei pereţi deveniră în curând roşii şi plini de neliniştea vieţii. Leonard începuse să audă şi un fel de marş straniu, un cântec oribil şi înălţător totodată, ce se revărsa parcă din adâncul plămânilor lui acoperiţi cu milioane de insecte, abia mai putând să respire, şi înţelese că nu era cântat de el, ci de micile vietăţi ce-i umpleau plămânii şi stomacul, căci prea era victorios acel cântec – ori el toată viaţa fusese un învins, un învins iremediabil. Deveni apoi din nou atent la furnicile care umpluseră camera. Oglinda cea mare fusese năpădită de insecte. Leonard observă că fiecare furnica încearcă să muşte din spatele oglinzii şi că în câteva locuri emailul fusese distrus, insectele ajungând până la stratul de argint din care jupuiau

infime fâşii. Şi auzi deodată glasul acela, format parcă din milioane de alte glasuri, ca şi când mii de popoare s-ar fi adunat să-i arate un uriaş adevăr pe care, în mod ciudat, nu reuşea să-l desluşească aşa cum adesea, din cauza ecourilor, într-o gară, nu reuşeşti să înţelegi ce tren se anunţă că va sosi. Apoi multele popoare tăcură, iar furnicile se retraseră din nou în el, lăsând camera tot aşa cum fusese. Doar oglinda devenise o bucata simplă de geam. Şi a trecut destulă vreme până când Leonard a înţeles că nu mai dormea şi că privea îngrozit geamul transparent în care se transformase oglinda.

„Toate lucrurile au o explicaţie – se surprinse gândind Leonard. Poate că furnicile acelea există, dar mult mai posibil e că am visat”. Tuşi. „Nu simt nimic. Am visat. Nu pot trăi în mine miliarde de furnici; da, am visat. Omul – un muşuroi de furnici! Ce caraghios! Azi vine Alice şi o voi iubi. Şi nu va şti niciodată că a fost iubită de un muşuroi de furnici. Doamne, ce gânduri groteşti! Teama de cele ce s-au întâmplat, sau teama de cele ce nu se pot întâmpla? Fantome, suntem plini de fantome – în fond, simple restructurări ale propriilor noastre fiinţe. Ca într-o uriaşă sală cu oglinzi, ca un castel, ca o lume de oglinzi. Nespus de grotesc şi de caraghios. Şi tocmai azi când trebuie să vină Alice”.

Femeia sosi pe la amiază. O întâmpină sărutând-o pătimaş, frământându-i umerii cu o fervoare ce-l surprinse în primul rând pe el.

— Am venit – spuse Alice, apoi nu mai spuse nimic până seara. A fost o vreme nemaipomenită în care Leonard a simţit cum i se risipesc una câte una temerile. A culcat o pe Alice lângă el şi au făcut dragoste, lăsând ca aerul rece al serii să-l înconjoare ca o platoşă, apărându-i pentru totdeauna de nevoia de a se privi în oglindă. Apoi şi ea şi Leonard au adormit, iar Leonard a visat că dormea alături de Alice. Şi deodată şi-a simţit plămânii şi gâtul năpădite de o fojgăială greţoasă. A trebuit să deschidă iar gura. Pe acolo ţâşniră primele valuri de insecte, apoi şi nasul i se lărgi sub presiunea insectelor ce năvăleau din adâncurile lui. Furnicile rubinii umplură camera, acoperiră patul şi, în sfârşit, o descoperiră şi pe Alice, iar Leonard observă îngrozit cum femeia se mişcă, deschide ochii şi începe să ţipe, iar el nu poate să se trezească, nu poate să oprească insectele

care o târăsc implacabile spre el, spre gura lui deschisă, în care Alice pătrunde – dar cum! Cum? — Pătrunde din ce în ce mai adânc, ţipând şi împotrivindu-se zadarnic. Şi, o dată cu Alice, tot imperiul furnicilor se retrage din cameră, intra din nou în plămâni, în stomac, dizolvându-se apoi în sânge – altfel cum se explică faptul că, iată, el urlă, în sfârşit treaz, şi ţine o furnică roşie între degete, o striveşte şi urlă, încercând să cheme un *ceva* care deja nu mai există, în timp ce aşternutul gol mai păstrează imprimat conturul trupului, atât de drag, al Alicei?

„Pentru că – gândi Leonard – aceste furnici nu sunt simple furnici. Ele şi-au construit în mine o lume deosebita, un castel Da, asta au construit: un castel de oglinzi. Pentru ca ele să trăiască dincolo, în celălalt univers, dincolo de apele oglinzilor, iar noaptea să irupă în universul meu distrugând lucrurile dragi fiinţei mele, luându-le de cealaltă parte a oglinzii, undeva, în mine. În mine sau la ani lumină distanţă: totuna. Vin dintr-o altă dimensiune a spaţiului? Dintr-o lume paralelă? Ei bine, ce-mi pasă? Nu trebuie sa le mai ofer nimic. Poate aşa, crezând că în afara oglinzii şi a Alicei nu mai există nimic important în această lume, vor pleca, se vor retrage definitiv din mine. Dar vai, oare n-am spus un adevăr prea mare? Pentru că m-aş putea întreba: ce-mi mai rămâne acum, când Alice nu mai este? Nu mai este? — Reveni Leonard. Asta nu se poate. Ea a rămas intactă, acolo, în mine. Trăieşte – e absolut sigur!” Leonard se izbi cu palma peste piept. „Aici. Sau poate aici. Unde-o fi intrarea în lumea lor blestemată? Ei, cei de dincolo de oglindă… sună pompos. Mai bine: ei, cei din noi. Sună adevărat”.

Leonard fugi. Plecă spre est, ajungând repede la graniţa deşertului. Şi-a ridicat apoi cortul într-un loc complet pustiu. Pe o rază de câţiva kilometri, singura ridicătură mai acătării era prea plinul său trup şi, singura plantă, floarea pe care o purta la butonieră.

„Ştiu ce să le cer – îşi zise Leonard. Să mi-o redea. Şi să plece – să dispară definitiv. Nu le vreau; m-am blestemat”. Ceva vibră în el când gândi asta.

Seara, Leonard se întinse pe nisipul cald. Adormi şi visă că dormea pe nisipul cald al deşertului. Apoi gura îi fu năpădită de furnici, care se repeziră afară, spre lumina lunii, înecându-l aproape. Valul sângeriu şi usturător îi năvăli din nas şi din gura. Umplu împrejurimile. Leonard vru să vorbească, să încerce să

ceară ceea ce-şi propusese, dar faringele îi era blocat de torentul de insecte. Şi furnicile colindară mult timp nisipurile, în timp ce Leonard le urmărea surâzător şi din ce în ce mai convins de faptul că, începând din acea noapte, va scăpa într-adevăr de ele. Dar micile fiinţe îl înconjurară, iar Leonard le simţi deodată cum îl apucă şi îl împing către propria-i gură, nepăsătoare la zvârcolirile lui şi la mormăiturile ce se doreau a fi strigăte. Şi Leonard înţelese brusc că, într-adevăr, aceasta e ultima lui noapte pe Pământ, că va fi întors pe dos împreună cu întreg spaţiul dimprejurul lui, aidoma unei mănuşi, pe coordonatele unei dimensiuni străine şi fantastice, iar dacă în cele din urmă nu mai încercă să se opună, o făcu doar pentru că-i trecu prin minte gândul acela ciudat, acelaşi care-l mai încercase în ultimele zile: reîntâlnirea te poate face fericit.

Şi Leonard se prăbuşi în el însuşi, aşteptând să-şi reîntâlnească femeia.

SILVIU GENESCU

PESCĂRUŞII

Leonard mergea acum chiar lângă mine. Îi atingeam umerii simţindu-i muşchii bine formaţi. Am scos pachetul de ţigări din buzunarul şorţului, dar înainte de a i le întinde mi-am dat seama că erau umede. Una mi se rupse între degete.

— Ar trebui să le pui la uscat, observă. Hidroavionul vine de-abia joi.

Furtuna fusese îngrozitoare. Mărturii ale furiei sale întâlneam la tot pasul. Ancoraje rupte zăceau mai peste tot, lucitoare şi răsucite ca nişte şerpi cuprinşi de amorţeală. Cablurile metalice erau încă umede şi lunecoase, cu sârme ieşind ascuţite pe la capetele rupte. Leonard se zgâriase cu un asemenea cablu. Pe gleznă, sângele-i picura din tăieturi paralele, care-l usturau teribil, după cum îmi spusese. Semănau cu urme de gheare făcute de un animal mic de la care nu te aşteptai la agresivitate. Îmi păreau nişte răni perfide.

— S-a zis cu staţia.

Pe cealaltă parte a atolului era echipa „Oscar”, la care voiam să ajungem. Simţeam Soarele ca pe un foc apropiat. Stânci mari se împotriveau privirilor noastre, înaintând întunecoase în ocean. Valurile se fărâmiţau pe lângă ele cu un plesnet sec. De după stânci ceva lucea, o suprafaţă metalică pe care Soarele şi apa şiroiau. Ne-am apropiat în fuga. Părea un avion care amerizase şi se zdrobise de stâncile de pe mal. Avea două trape coborâte şi oceanul năvălea în interior cu un zgomot de apă turnată într-o găleată. Printr-un fel de parbriz – spart – se vedea înăuntru. Tabloul de bord avea o organizare stranie, care nu semăna cu nimic văzut de mine anterior. Leonard nu se osteni să privească prin parbriz sau să între prin trape.

— Au abandonat-o repede, rosti privind de la mal. Azi-noapte s-a întâmplat blestemăţia asta.

— De unde crezi că vine? I-am spus, evitând câteva bucăţi de, metal ce se vedeau sub valuri.

— Nu-mi amintesc să fi lansat ai noştri aşa ceva… Se pare că echipajul se află pe atol. Poate chiar acum suntem priviţi. Se uită înspre cocotieri, încercând să surprindă vreo mişcare, dar întâlni doar încremenirea neagră a junglei. Trebuie să fi fost un fel de şalupă, sau cam aşa ceva, adăugă întorcându-se spre mine. Dădeam ocol carcasei joase descoperind spărturi de

metal boţit de impactul cu stâncile. Am privit apoi oceanul şi toată întinderea aceea de apă mi s-a părut o pereche de ochi albaştri care mă priveau fix. Rece. Leonard îmi făcu semn cu mâna.

— Hai să mergem spre „Oscar”! Şi apoi izbucni: Doamne, pe tine nu te-a ars Soarele?

Pe cei din echipa „Oscar” i-am găsit în casă, adunaţi în aceeaşi cameră, fumând. Afară erau împrăştiate lăzi de lemn sparte şi fragmente de obiecte. I-am întrebat ce s-a întâmplat, nu-mi explicam delăsarea lor, afară erau o mie şi unu de lucruri care trebuiau adunate şi reparate. Leonard ceru o ţigară. I se întinse un pachet. Marc se aplecă spre mine.

— Am pierdut orice contact radio.

— De ce n-aţi reparat antena până acum…

— Nu-i vorba de antenă. Ceilalţi priveau tăcuţi înspre ocean. Aparatura funcţionează perfect, dar nu auzim decât zgomotul de fond al Soarelui. Pe banda de 21 cm.

Mă simţeam ca şi cum urma să mi se comunice că sufăr de o maladie incurabilă şi medicului îi venea greu să-şi aleagă cuvintele.

— Şi mai e ceva. Soarele ăsta nu pulsează din douăzeci în douăzeci de minute. S-ar zice că e o alta stea, din aceeaşi clasă cu Soarele…

M-am dus la fereastră, apăsat de greutatea unui adevăr care începuse să mi se contureze în minte. Priveam oceanul, fiecare val care-mi năvălea în priviri, fără să-mi mai pot imagina Europa sau Asia dincolo de el. Marc veni lângă mine şi i-am auzit vorbele aproape:

— Nu ne mai bălăcim în Pacific, bătrâne… Trebuie să accepţi asta.

Nu spusese cuvintele ezitând. Parcă le-ar fi citit de undeva.

— Păsările alea au ştiut, am rostit. Pescăruşii au plecat de ieri de pe atol. Îi văzusem în cârduri mari, zbătându-se în văzduh ca nişte foi albe aruncate din avion. Plecaseră spre larg.

Ne-am întors spre ceilalţi. Leonard le povestise despre epava abandonată între stânci. Aduseseră câteva carabine din magazie, iar buzunarele urmau conturul unor cutii cu cartuşe.

— Probabil că vom avea musafiri, îngăimă Leonard înfruntând privirea lui Marc. Îşi luase o carabină şi o ştergea cu mişcări largi. Marc era la un pas de el, acoperindu-l cu umbra.

— Nu te grăbi, rosti, şi mai ales nu te grăbi să pui mâna pe armă.

VALENTIN CIOCȘAN

LINIŞTE

I.

Rătăceau. Nenumărate zile şi nopţi se scurseseră peste ei. Îl răpise pe lunganul cel blond de pe absurda scena a unui ultim război. De-atunci se-nvălmaşise totul: imagini, cuvinte şi chipuri în necontenita lor rătăcire. În necontrolata, discontinua lor fugă spre lumile stinse de mult.

…Uitate, moarte lumi. Civilizaţii coborâte în sicrie de aur, sub efemere chipuri de zei.

Îşi aminti deodată imensul efort al sclavilor goi ridicând piatră cu piatră geometricul trup al piramidei – ultim lăcaş al faraonului, nou cuib al lui Ka.

Imense temple. Învălmăşeala salahorilor potrivind chipurile de piatră. Pestriţe, stranii ritualuri, sacre sabaturi şi oameni tot mai vechi într-o tot mai crudă lumină.

II.

Departe, pe recif, valurile se spărgeau cu zgomot. Înfloreau alb, în proaspătă spumă. Poetul ieşi încet din apă, pe când soarele cobora grăbit în depărtatul adânc al oceanului. Blondul se întinsese pe nisipul încă fierbinte.

— Ai simţit miresmele ce sălăşluiesc aici, soldatule?

Lunganul cel blond nu răspunse. Insistent, dar fără curiozitate, cerceta puzderia de stele de deasupra.

„Sunt florile de noapte, îşi spuse Poetul. Ascunsul lor chip, tulburătoarea lor mireasmă. Parfumul şi freamătul unui atol pierdut în spaţiu şi-n timp. Am coborât tot mai adânc; abia acum, aici, am găsit acea unică, amplă linişte, pacea tăcută. Iată, soldatul meu e gol de cuvinte… Atâtea stele deodată şi aceste fremătătoare, nocturne miresme…”

Blondul se ridică încet şi o porni, gol, pe plajă.

„Un trup de marmură, îşi zise Poetul. Doar urâţenia e ceva rău aici, unde nimeni nu se întreabă cât de aproape sau cât de departe sunt stelele; pământul, cerul se cheamă, se împletesc în valurile oceanului alcătuind o lume în care totul moare şi se naşte tăcut, etern – niciun ritual nu s-a născut aici încă – stelele sunt deodată necunoscute flori, iar oceanul un imens animal adormit, cu răsuflare de spumă”.

Soldatul culese arma automată de jos şi apoi, dintr-o înrădăcinată obişnuinţă, stând turceşte, porni meticulos să şi-o

cureţe. Din sânul junglei urcau vibraţiile moi ale vieţii de noapte, strigătul liber, de nuntă, al animalelor, freamătul calm al fascinantei, irealei nopţi.

— De când n-ai mai avut o noapte atât de senină, soldatule?

— …mai spune-mi de Ariadna. Spune-mi din nou, Poetule, de fata blonda şi de castelul ei de sticlă de pe fundul mării…

III.

Sunt speriaţi şi goi în satul cu ciudate bordeie.

„O lume în care totul porneşte şi se termină sub ochiul mereu egal şi blând al soarelui, sub veghea stelelor şi-a lunii. Liniştea, pacea. Lumina calmă a zilelor şi freamătul cu mireasmă al nopţilor. Triumful unei vânători îmbelşugate. Femeia ce va zămisli, bărbatul cu lancea ce stă lângă foc. Sub deasa cupolă a junglei de pe acest minuscul atol, ce poate însemna – ce-a însemnat de fapt, cândva – un unic, atemporal hotar, o frontieră ruptă de spaţiu. Femeia bronzată ce-şi alăptează pruncul, cu micul trup în soare, sub curata lumină ce coboară aici printre ramuri – coloane într-un amplu templu vegetal. Va trebui să rămânem cu ei, să pot înţelege cum, aici, setea” …

IV.

Săgeata porni dintr-un pâlc de arbuşti şi se înfipse adânc în gâtul Poetului. Se prăbuşi în aceeaşi clipă, cu faţa în sus. Blondul, lipit lângă el de pământ, auzea clar gâlgâitul sângelui. Scoase pistolul automat şi slobozi câteva gloanţe în aer. Doi bărbaţi goi o luară la goană spre bordeie, cu arcurile în mâna. Deşi nu era pentru prima oară când cineva murea lângă el, deodată soldatului îi veni sa vomeze. Arma îi alunecă la pământ; apoi, mânat de un necunoscut instinct, se smulse din ameţeală alergând, fugind demenţial, fără ţintă. Deodată îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi, istovit, sfâşiat, de obstacolele pe care le frânsese în goana. Atunci i se făcu deodată frică: era singur acum. O maimuţă ţipă şi reuşi să-şi ridice capul: deasupra, un boa constrictor uriaş îşi ondula leneş inelele. Miros de putregai; se îneca în aerul încins şi umed. În cuget i se făcu deodată un gol şi-o clipă se ridică în locul lui imaginea Poetului prăbuşindu-se.

Din frunzişul întunecat al junglei, de la rădăcinile timpului simţea privindu-l milioane de ochi străini.

GEORGE CEAUȘU

OCHIUL DE STICLĂ

1

— Ca să fiu sincer, Erwin, eu am fost un *nimeni* până când ne-am întâlnit şi tu mi-ai dat un nume.

Mutantul vorbea în timp ce terestrul îl urmărea de parcă ar fi vrut să-i înregistreze fiecare mişcare. Cosmosul îi apăsa ca un clopot sub care vibrau aparatele – o mulţime de ochi întredeschişi.

— ...Deşi mutanţii nu au dreptul totdeauna la un nume. Mă asculţi, Robert? Şi, fără să aştepte răspunsul, mutantul continuă să examineze rând pe rând indicatoarele de bord. Ar fi vrut să adauge ceva, dar gândurile i se zbăteau în adânc şi nu puteau să iasă la lumină.

— Îţi dai seama, Francis? Sunt o fiinţă inferioară. Ar fi fost prea mult să mi se dea un suflet.

Francis-Robert-Erwin îi spusese cândva că sufletul e un ochi pe care ei, oamenii, îl au pe dinăuntru şi îl ţin numai pentru ei. El vorbea şi terestrul îl privea în tăcere.

— Înţelegi tu, Zwigli? La început a fost un singur ciob. Şi totuşi, ochiul meu a crescut, aşa, făcut din cioburi, cum era.

Cioburile se numiseră Eridanus, Renalga, LS-11. Se numiseră *suferinţa, cruzime, prietenie.* Cunoscuseră tot felul de oameni şi monştri. Văzuseră fiinţele-amfibie şi imensele omizi policrome. Văzuseră trupuri retezate în care viaţa încă se mai zbătea cu încăpăţânare. *Biounzii* le fuseseră camarazi, învăluindu-i cu halourile lor energetice. Ar fi putut să moară de mii de ori până acum, dar miracolul nu îi ocolise niciodată; un nou tăvălug de uitare şi moarte, însă ei se trezeau nevătămaţi, singurii rămaşi din lungul şir de martori.

Nava ieşi din zona difuză, înscriindu-se pe un culoar de trecere. La o noua comandă, se văzură plutind în spaţiu: pereţii metalici deveniseră „transparenţi”, datorită *efectului de planetariu,* iar Olhyddia apăru supradimensionată în întunericul punctat de stele cu o strălucire slabă.

— De ce nu-mi răspunzi, pământeanule? Eşti Virge, nu-i aşa? Uite, eu sunt prietenul tău cel mai bun, tu spuneai asta, îţi aminteşti?

Numai un ciob şi sufletul, ochiul ascuns al acestei fiinţe, ar avea din nou parte de strălucire. Dacă terestrul și-ar aminti

măcar numele. Pentru că lui nu i-l spusese niciodată. Mutantul încercă să-i scruteze figura impasibilă:

— De ce n-ai vrut să-mi spui cum te numeşti, pământeanule?

— Da?! Tresări terestrul. Apoi tăcu.

— Cum te numeşti? Erwin? Robert? Care e numele tău, pământeanule? Insistă mutantul; simţea din nou *singurătatea,* era un sentiment pe care nu-l cunoştea prea bine, dar îşi închipuia că e ceva apăsător, ca şi tăcerea.

Terestrul îşi îndreptase faţa spre un punct nedefinit, Iar timpul şerpuia încet înspre Olhyddia.

2

Proprietarul unuia dintre cele mai mari bazare ale planetei îi evalua cu un ochi critic pe cei doi clienţi: un terestru cu faţa pe jumătate acoperită de borul pălăriei, într-un costum negru, cu revere lucioase, ce fusese purtat peste măsură într-o mulţime de ocazii; celălalt, un mutant cu o frumoasă mască plastică, pigmentată cu un lac portocaliu – un mutant care avea pe umeri o mantie lungă, purpurie. Simţul aprecierii i se ascuţi: aparenţele erau înşelătoare, putea fi vorba de o pradă grasă.

— Cu ce vă putem servi, domnilor? Găsiţi la noi capodopere ale artelor practice şi comerţului universal, se adresă el terestrului. (Vorbea într-un esperanto galactic nu prea curat.) Minutul de vizită nu este decât şapte unităţi de schimb, cu o creştere neînsemnată pentru fiecare nou minut, în progresie geometrică.

„Pungaşilor, nu de mult era aritmetica”, ar fi vrut să spună mutantul. Parcă ghicindu-i gândurile, olhyddianul continuă:

— Dacă vi se pare prea mult, atunci vă recomand Galaxia a treia, unde preţul creşte exponenţial în timp.

— Da?! Izbucni terestrul, nelămurit, aşteptând parcă o explicaţie.

Olhyddianul rămase descumpănit; trupul spongios era o închisoare în care formele palpitau, gata să se reverse. Mutantul spuse arătând spre pământean:

— Stăpânul meu nu a dispus de timpul necesar ca să înveţe esperanto, fiind reţinut de treburi mai importante. O să tratăm împreună. Din câte mi-am dat seama, aveţi mai mult exponate militare.

— În exclusivitate militare, răspunse olhyddianul, iar ceea ce părea să fie pântecul lui cuprinzător (de fapt, creierul) schiţă o

volută largă de mulţumire. Deşi relicvele războiului au fost, în general, distruse, continuă el. Resturile salvate au devenit nişte rarităţi.

Le puse apoi în vedere că preţurile înscrise pe obiecte sunt irevocabile. Exponatele fuseseră colecţionate în condiţii grele, multe dintre ele fiind considerate lucruri blestemate, de aceea se mai aplica asupra preţului final un coeficient suplimentar de risc. Mutantul îl lăsă să-şi debiteze reclama prin care proprietarul încerca să atârne la valoarea obiectelor câţiva alţi coeficienţi; deodată, se întoarse brusc înspre pământean. Mantia i se desfăcu şi, în timp ce o aripă plutea acoperindu-i din nou pieptul, olhyddianul îi văzu braţul stâng, de fapt, numai o jumătate de braţ – atât cât rămăsese din el: „cred că e din setul «G», ăştia au braţele inegale”.

— Da-da! Silabisi terestru! Şi trăsăturile feţei i se înăspriră. Poate în subconştientul lui încolţise o înţelegere larvară a situaţiei. Blestemul, se pare, căzuse asupra lor.

Din cămăruţa proprietarului, năpădită până în tavan de reţeaua monitorizată (ecranele tulburi erau, de asemenea, de provenienţă organică), trecură în sălile de exponate. Dacă s-ar fi putut găsi vreun principiu de grupare a obiectelor aflate acolo, acesta n-ar fi fost decât haosul; adunate în grabă din diferite zone cosmice, obiecte de o provenienţă dubioasă erau depuse, claie paste grămadă, în sălile labirintice. Prezenţa unor cifre scrijelite pe ele (de cele mai multe ori, scrijeliturile erau succesive, reconstituind astfel evoluţia preţului) şi, pe alocuri, prezenţa containerelor criogenice erau singurele detalii care vădeau că lucrurile expuse trecuseră, totuşi, prin mâinile unei fiinţe raţionale.

În faţa celor doi clienţi ieşeau la iveală petice multicolore, cabluri, tălpi de încălţăminte, insigne, medalioane, brelocuri, acte, cătuşe, plăci matricole, proteze dintre cele mai diverse; apoi uniforme pestriţe, în general incomplete, resturi de trupuri – un sinistru inventar de capete, membre, organe, anexe organice aparţinând unor combatanţi anonimi din războaie intergalactice la fel de lipsite de nume (fiecare crâmpei de carne era însoţit de un certificat de autenticitate în care figura şi provenienţa lui). În sfârşit, arme, un adevărat arsenal, începând cu nevinovatele arme-laser şi terminând cu dezintegratoarele evoluaţilor, de o eficienţă cumplită, unele. Încă neverificate la

scară galactică.

Cei doi prieteni băteau de câtva timp culoarele; se opreau în faţa vreunui obiect, îl măsurau din ochi, treceau mai departe. Din când în când, mutantul îşi privea nemulţumit ceasul-busolă. Exponatele erau înadins aşezate cât mai încâlcit, astfel încât o simplă trecere prin sală să aibă, în final, efecte deloc trecătoare asupra buzunarelor vizitatorilor. La popasurile mai importante, proprietarul nu pierdea prilejul să-şi lăbărţeze chipul pe ecranul din perete. Imaginea era însoţită de logosul publicitar de rigoare.

Mutantul vizionase deja începuturile câtorva amulete senzocaptoare şi devenise nerăbdător. Terestrul îl studia imperturbabil, de parcă această căutare în labirint, o preocupare meschină, nu l-ar fi interesat. Mutantul ridică de pe suport o nouă amuletă şi o agăţă la gât, activând-o; imaginea înmagazinată în obiectul ca un sâmbure de piersică îl copleși. Era un integrator de simţuri, acţionând sinestezic (vizual, auditiv, olfactiv, tactil); un integrator care proiecta componentele imaginii direct pe centrii corespunzători din creier. Se cufundă în vizionare şi deodată un frison îi scutură trupul. „Şi dacă suntem noi?” murmură el, lăsându-se în genunchi. Imaginile veneau din adânc, recompunând o fascinantă lume interioară.

3

Băiatul se opri; setea creştea dinăuntrul fiinţei lui. „Am băut apă, am băut şi nu-mi mai e sete, apă...” Se urni din loc: „nu, încă, nu, apa e puţină”.

— Armatele voastre colcăia de fiinţe inferioare... cu care vă puteţi mândri, totuşi: sunt ceva mai evoluate decât moliile păianjenii.

Prizonierul. Un colonist de pe Renalga. Îl capturaseră pe drum, din pură întâmplare.

— Gelil, să ştii că eu îl omor, spuse băiatul, răguşit – gâtul i se uscase din cauza arşiţei.

Deasupra, astrul roşu, tentacular. Sub tălpi, solul fierbinte; fisurile negre împăienjeneau deşertul până spre linia orizontului. Ca după o îndelungă absenţă, mutantul îşi întoarse capul:

— Nu. Lasă-l.

Porni din nou. Păşind după el, pe solul acoperit de roci magnetice, solzoase, băiatului i se păru că îl vede clătinându-se.

Plecaseră devreme din bază (sau din ruina care se numise astfel), dar astrul zilei urcase şi îi prinsese în câmp deschis. Umbrele li se cuibăreau la picioare. Prizonierul, cu braţele legate la spate, călca ţeapăn, înaintea lor. Vocea lui tăioasă le vibră în căşti:

— Vreţi sa câştigaţi războiul cu nişte arme fosile… Arme şi fiinţe bune de muzeu…

— Gelil, ar fi mai bine să-l omor, totuşi, spuse băiatul şi ochii îi lunecară de-a lungul ţevii lucioase a dezintegratorului pe care îl purta la piept.

— Nu. Lasă-l.

Mutantul se oprise, întorcându-şi faţa spre băiat. O expresie tristă se întrevedea în spatele măştii, răzbătând prin fantele gurii şi ale ochilor; mutanţii din setul «G» aveau pielea înflorată de eczeme şi Regulamentul îi obliga să poarte măşti. Porniră mai departe; nu puteau rămâne pe loc – efectele arşiţei ar fi fost mai puternice. Băiatul îşi potrivi din nou pe umăr cureaua armei grele. Finalitatea unui astfel de marş forţat îi apărea neclară. Mutantul îl privi îndelung – se răsucise iarăşi înspre el –, parcă ghicindu-i gândurile:

— Mai avem de mers.

— Au ajuns la putere stârpiturile. Animale cu suflet bun, remarcă prizonierul. Cuvintele clocliseră îndelung înăuntrul lui.

Mâinile pământeanului se încleştară pe patul armei. Cel prins îl privi dispreţuitor. Era ca un proaspăt astronaut care aştepta să urce în navă iar uniforma lui, mulată pe trup, luase culoarea deşertului. (Uniformele renalginilor aveau proprietăţi cameleonice). Băiatul îl examină: blond, cu o statură atletică. Desigur, un ofiţer. Îşi smulsese tresele de pe mâneca uniformei, dar părea să fi fost cel puţin comandant de ordinul IV, după aroganţa cu care vorbea:

— Eşti pământean? Da, da, eşti pământean…

— Cu toate că nu m-am născut pe Pământ, i-o reteză băiatul.

— Un fiu al războiului – frumos! Cine ştie ce corcitură dintre amibă şi ciupercă! … Atâtea fiinţe ciudate mişună pe planetele Sistemului!

— Gelil, eu cred că până la urmă tot am să-l omor, rosti băiatul, de data asta mai puţin sigur de sine, ştergându-şi cu mâneca uniformei vizorul înnegrit de praf şi sudoare. Rămăsese pe sticlă doar o dungă de murdărie ce îi ciuntea cerul, o pată de

culoarea arşiţei – albastru spre gri.

Mutantul privi în urmă (buzele i se mişcau, dar băiatul îşi blocase receptoarele auditive), apoi porni din nou. Braţele inegale îi atârnau fără vlagă pe lângă corp. Uniformei prea largi, a cărei adevărată culoare se pierduse din cauza murdăriei, i se ridicau umerii, după ritmul pasului. Prizonierul tăcuse, în sfârşit.

Mergeau în neştire, aproape sufocaţi; picături de sudoare li se scurgeau pe tâmple. Deşertul îi înghiţea ca o protoplasma gălbuie.

De la o vreme, prin pâcla vizoarelor, observară petele de iarbă şi tufişurile încâlcite. În faţa lor, orizontul se îngusta. Lianele ieşeau la iveală rotindu-se într-un dans totemic; această cinetică somnolenţă băiatul nu şi-o putuse explica decât mult mai târziu, când era să fie mult prea târziu. Glasul i se auzi deodată:

— Eşti sigur, Gelil?

Drept răspuns, mutantul arătă cu degetul în zare: ceea ce căutau trebuia să fie acolo, sub un tumul.

Deşertul se stingea sub apăsarea vegetaţiei. Ierburile şi lianele de pe Renalga aveau o vitalitate extraordinară: până mai ieri fusese aici un câmp muşcat de explozii.

Un tranşeu înalt – un fel de carie a reliefului – se interpunea spre o lume care trecuse în amintire; resturi carbonizate de trupuri şi arme se rânduiau în trepte, ca după un ospăţ al giganţilor. Nu departe de marginea şanţului se înălţau nişte tumuli deasupra cărora liniile vegetaţiei închipuiau un zbor nereuşit.

Mutantul îngenunche, lipindu-şi urechea de pământ. Era linişte pe planetă. O linişte înfiorătoare. Linişte. Să stăm puţin la umbră, zise el, rămânând nemişcat; nu observase că masca îi căzuse de pe faţă, dând la iveală fruntea cu filigrane de riduri, obrazul ca un desen abstract; avea o singură buză, cealaltă fiind înlocuită de o pereche de canini strălucitori, ieşiţi în afară; o venă i se zbătea la gât, prelungind dinspre bărbie o dungă albastră…

4

— Terestrule, şopti el, terestrule…

— Da?! Ridică din umeri celălalt.

— Am găsit, e Renalga, am găsit…

Mutantul vorbea cu glasul scăzut, pentru ca proprietarul

bazarului să nu-i poată descifra cuvintele; dacă şi-ar fi dat seama că amuleta senzocaptoare avea pentru ei o valoare afectivă, atunci întreaga lor agoniseală, echivalată în unităţi de schimb, nu le-ar fi ajuns ca s-o cumpere.

Dar proiecţia nu se sfârşise.

Se strecurau prin cavităţile săpate de explozii. Băiatul se visase de mult cu o pereche de aripi, ar fi zburat, acum i se părea că reuşise să se desprindă de sol, aripile îl trăgeau în adânc, era un zbor invers, amintind de o pasăre subterană.

Aruncate de-a valma, gâtuite de vegetaţie, ţevi de armă sau resturi de oase alungite, pe jumătate îngropate în pământ. Sfărâmături acoperite de solzii deşertului, ca o za protectoare peste care izbucnea vegetaţia.

Se opriseră în faţa unuia dintre tumuli iar mutantul rosti un nume:

— Eililu.

Cel chemat nu răspunse. Pământul rămăsese la fel de tăcut. Ba nu: undeva, în adânc, se auzea, ca un hârâit gângav, un cântec vechi.

În vârful tumulului era înfiptă o armă.

Tăceau. Tăcea şi prizonierul.

Mutantul începu să vorbească rar, însă abia desluşit. Un descântec? Greu de răspuns, fiinţa aceea nereuşită trăia un fel de plâns, n-ar fi fost prima dată, plângea sau mai degrabă cânta răguşit, dar era atâta tristeţe în cântecul ei, că îţi venea să fugi de acolo, de pe planeta aceea, să nu-l mai auzi. Ai plecat, Eililu. Nu te mai vezi din iarbă, camarade. Iarba asta pe care o striveam sub şenilele tanchetelor. Te uită printre firele ei, să-ţi vezi prietenul, Eililu, puiul ăla de pământean. Ţi-am spus să rămâi cu noi, dar ţie îţi plăcea mai mult să fii singur.

„Se aude un cântec pe sub pământ”, îşi zise băiatul. „Un cântec vechi şi răguşit”.

Mutantul se aplecase, încercând să smulgă iarba. Băiatul scoase baioneta de la ţeava armei şi începu să lovească lent, pendular, urmărind parcă zvâcniturile din tâmplă. Prizonierul îşi aţintise asupra lor privirea inexpresivă. Mutantul smulgea lianele, mirosul de iarbă încinsă îi tăia respiraţia, lianele se împotriveau cu un vaier prelung, însă el nu tăcea; descântecul îl stăpânea ca un leşin. Îţi curăţim de iarbă sufletul, Eililu. Îţi lăsăm respiraţia, că erai gata să te înăbuşi. Eililu, poate astea sunt

pletele tale, sunt unghiile tale, toţi morţii ar vrea şa iasă din nou la lumină, întinzându-şi ghearele pe dedesubt.

„Şi totuşi, e un cântec vechi şi răguşit”. Băiatul nu se înşela: cântecul venea din adâncul tranşeului.

Glasul mutantului, melodios, cobora şi urca, scrâşnetul baionetei îl acoperea în răstimpuri, băiatul îşi simţea cămaşa umedă în spate, mutantul vorbea ghemuit în iarbă, se învârteau amândoi într-un cerc tot mai mic, în jurul tumulului. Ai acum un adăpost frumos, Eililu. Am venit să te vedem din nou, tu ne-ai uitat, Eililu, sau te prefaci că ne-ai uitat. Ce ne trebuia nouă ura asta fără sfârşit, Eililu? I-am lăsat pe ceilalţi să se ducă, să cucerească planete şi sori. Să ne-aştepţi, o să venim şi noi, să ne-aştepţi, nu ai decât o zi de aşteptat, Eililu, la tine e zi veşnică.

În jurul tumulului era acum curat, băiatul plecase fără nicio vorbă, cu arma pe umăr, prizonierul părea că adormise sub arşiţă, mutantul uitase de ei, băiatul se îndepărtă urmărit de un geamăt care se pierdea încet: descântecul. Prizonierul îl săgeta cu o privire necruţătoare, ura asta e fără sens, medită băiatul, ar fi trebuit să te ucid mai întâi şi după aia să mă urăşti, era atât de simplu de apăsat pe trăgaci, dat nu, războiul era deja pe alte planete – aici, pe Renalga, ar fi fost inutil să mai moară un om: această simfonie a absurdului fusese retezată de un plânset doar pe jumătate omenesc. Lângă un tumul eliberat de hidra vegetală, o fiinţă nereuşită dar cu un suflet bun plânge o altă fiinţă, din alte lumi. Nimic altceva nu se întâmplă aici.

O planetă care ascultă, în neclintirea ei, tânguirea mutantului, în timp ce deşertul tresare în aerul coclit al amiezii şi paşii băiatului se mai aud ca nişte silabe ciudate.

5

— Da?! Terestrul îl privea plin de speranţa.

Mutantul îşi desprinse de la gât amuleta senzocaptoare şi trecu pe după gâtul pământeanului şnurul de care era atârnată.

— Prizonierul, Cornelius. Colonistul de pe Renalga, pe care voiai să-l ucizi…

Terestrul mângâie rotundul sâmbure din care încolţeau imaginile; îl privea înciudat – o curiozitate de copil.

— Prizonierul. El a înregistrat totul, Daniel, îţi dai seama? Acum înţeleg, insigna lui de la piept nu era numai de frumuseţe.

Cu un astfel de aparat minuscul puteai înregistra chiar şi

întors cu spatele; nu funcţiona pe principiul vizării imaginii, ci al „învăluirii” ei în cadre succesive.

Terestrul se cufundase în vizionare. Dar parcă jucăria de la piept îl fascina mai mult decât realitatea stranie indusă de ea. Şi deodată chipul i se lumină:

— Da, îmi... îngăimă el, da, îmi...

— Nu-i aşa că-ţi aminteşti, Xavier, colonistul...

— Da, îmi... răspunse el şi puteai ghici cum mintea îi bâjbâia pentru a pune una lângă alta piesele sparte ale unui mozaic distrus cândva, demult, dintr-o cauză necunoscută.

— Ei, v-aţi hotărât, domnilor? Chipul proprietarului clipoci în ecranul organic. Această amuletă de o valoare inestimabilă nu vă costă decât...

— Să ne mai gândim – îi tăie zelul mutantul.

— Domnilor, speranţele dumneavoastră de a obţine un chilipir sunt zadarnice. Ştiu că acest senzocaptor reprezintă o parte din trecutul pe care-l căutaţi. Dacă aş fi rău, vi l-aş vinde la un preţ exorbitant.

— Da, îmi... şopti în transă terestrul.

— Au mai fost pe aici şi alţi disperaţi. Şi, chiar dacă nu au găsit decât o fărâmă din ceea ce căutau, nu s-au uitat la preţ, ba încă mi-au şi mulţumit în genunchi. Dacă nu luaţi acum amuleta, preţul ei o să crească în timp.

— La preţuri şi la suflete vă pricepeţi de minune – răspunse mutantul, ironic. Dar nu ţinem cu orice preţ să luăm amuleta şi nici nu credem că ar mai exista cineva în galaxia asta care să fie interesat să o ia.

— Voi mă sărăciţi, se văicări olhyddianul, mă ţineţi de vorba şi ceilalţi clienţi...

— Noi te-am chemat? Du-te, o să vedem mai pe urmă cum e cu preţul.

Erau din nou numai ei doi. Mutantul căuta continuarea proiecţiei pe o altă amuletă senzocaptoare.

— Da, îmi...

Terestrul avea ochii închişi, de parcă ar fi vorbit în somn.

Într-o sală alăturată dădură peste un tranşeu presărat cu trupuri rămase aşa cum le găsise moartea. „Parcă sunt vii”, gândi mutantul. Imaginea îl înfiora: era a tranşeului în care îşi petrecuse, îngropat de viu, mai mult de jumătate din viaţă; sau poate a unui alt tranşeu – toate se asemănau atât de mult între

ele. Desigur, se vor găsi destui cumpărători pentru acest decupaj autentic, cu toate dificultăţile legate de transportarea elementelor de cadru şi a trupurilor deja carbonizate. Dacă n-ar exista aceste suveniruri, întâmplările care ne-au rănit s-ar uita mult mai uşor: uitarea e o reacţie de apărare (Galaxiile mai trecuseră prin astfel de stări amnezice).

Fiecare dintre suveniruri avea ceva inuman, colecţionarii care se delectau cu ele nu puteau să fie decât nişte monştri. Dar oare ei doi nu încercau să-şi regăsească trecutul risipit într-o puzderie de suveniruri? Nu deveniseră, la rându-le, nişte colecţionari făţarnici?

O nouă amuletă, aproape identică cu prima. Cu o mână tremurândă, mutantul o ridică din cutia de efecte. Încă înainte de a o viziona, avea siguranţa că ea conţinea restul înregistrării.

6

Băiatul aruncă o privire în urmă şi se opri, uimit: în depărtare, mutantul nu mai era singur; lângă el apăruseră două siluete. Făcu cale întoarsă; arma îi era aţintită asupra prizonierului, pe care îl privi înciudat: „ne-am atârnat de gât şi pietricica asta de materie supergrea”.

— Augurii, cavaleri, îi întâmpină soldatul închinând în cinstea lor o cupă sângerie. Era unul din oamenii-şopârlă ai trupelor de uscat. Stătea înălţat la verticală pe picioarele de dinapoi, sprijinindu-se în coadă. Trăiască viaţa! Decretă el şi dintr-o singură înghiţitură *surogatul de inconştienţă* i se scurse pe gâtlej.

— Să trăiască, rosti şi femeia sau poate cântase o frântură dintr-o melodie despre care puteai jura c-ai auzit-o cândva, în treacăt şi încerci după aceea, nebun, să ţi-o reaminteşti. Soldatul îi întinse pocalul, ca să soarbă şi ea. Cupa se umplu la loc, aproape instantaneu. Băiatul cunoştea mecanismul: la golirea pocalului, un strat foarte subţire de pe faţa lui interioară, în contact cu aerul, se lichefia şi licoarea urca până la marginea de sus. Cupa se consuma cu fiecare nouă golire, dar foarte puţin.

— Sunt beţi, spuse prizonierul, sunt beţi. Noi stăm în faţa lor, dar cred că ei nu văd decât o nebuloasă galactică.

— Dacă beţi cu mine, vă iubesc pe toţi! Urlă soldatul.

— Vă iubesc pe toţi, se auzi ecoul melodios. Femeia îi privi pe rând şi fiecare din ei se simţi fericit.

De undeva, din tranşeu, răzbătea hârâitul unui înregistrator cu disc. „Cântecul”, îşi zise băiatul. „Cântecul acela vechi şi răguşit”.

Oare de unde apăruseră soldatul şi femeia? Vru să ceară explicaţii mutantului, însă renunţă. Pesemne rămăseseră în tranşeu, într-un adăpost subteran – cine ştie de când. Avuseseră la îndemână provizii şi nu duseseră lipsă de nimic: ieşiseră de acolo mai mult din întâmplare. Oare tot timpul or fi fost beţi? Băiatul zâmbi, dar nu-şi putea dezlipi ochii de fiinţa care închina acum în cinstea lor:

— Vă iubesc. Vă iubesc pe toţi.

Soldatul şi femeia se așezară pe valul de pământ care întărea un şanţ de apărare. Dăduseră deoparte sfărâmăturile şi se aşezaseră pe nişte resturi de schelete care semănau cu claviatura unei aparaturi complicate.

— Haideţi să bem, nu este minunat că suntem încă vii? Şi cupa din mâna omului-şopârlă fu golită din nou.

— Să bem, îi îndemnă şi femeia. Hârâitul din adânc urcă în intensitate, răsunând ca un croncănit de corbi. Vă iubesc pe toţi, şopti ea. Tu eşti un pământean? Te iubesc, pământeanule. Tu cine eşti?

Prizonierul nu reacţiona imediat la întrebarea ei; după câteva clipe, izbucni:

— De când sunteţi aici? — Însă femeia nu-i răspunse.

— Entitatea numai ar putea şti. Dar nu am dus-o rău. Şi soldatul spuse în delir: Să bem pentru frumuseţea acestei femei! Să bem pentru Eda, pentru frumuseţea ei!

— Să bem, repeta ea, împleticindu-se. Era mai ameţită decât soldatul. Sau poate doar simula beţia.

„Necuprinsă Entitate, cât e de frumoasa!”; băiatul se nelinişti – parcă atunci s-ar fi scuturat dintr-un somn adânc. Văzuse până atunci nenumărate femei: flăcările exotice de pe Rigel, păpuşile de cristal, meduzele din Vesperalia. Dar fiinţa asta din faţa lui, chiar de o formă îndepărtat umană, părea o întruchipare a frumuseţii. O frumuseţe închisă pentru totdeauna în ovalurile prelungi ale unui trup fierbinte. O formă din care perfecţiunea îşi scotea ghearele, trezindu-ţi din hibernare instinctele.

Soldatul îi chemă lângă el şi, pe măsură ce surogatul dispărea din cupă şi reapărea, glasul îi devenea tot mai răsunător:

— Să bem, camarazi! Vreţi ca galaxia asta să plesnească de

ură? Pântecul ei nesătul nu s-a umflat de ajuns? Să bem pentru dragoste! Pentru Eda!

Deodată, prizonierul, care până atunci îl urmărise cu calm – un calm cu greu ţinut în frâu – răcni:

— Încetează, soldat! Îţi ordon!

Abia acum îşi dădu seama băiatul că omul-şopârlă era din armata inamică. Soldatul devenise deodată atent, fixându-şi superiorul cu o privire de animal încolţit.

— Încetează, n-auzi? Unde te trezeşti? Suntem încă în luptă, soldat!

— Cap sec – îl gratifica soldatul, după o clipă de ezitare. Cu cine să te lupţi? Sau vezi în jurul tău numai duşmani? Bea şi tu din cupa asta şi nu mai fi cap sec. Vru să-i întindă pocalul, dar nu reuşi decât să schiţeze gestul: observase că ofiţerul avea braţele legate pe lângă trup.

— Ostaş, spuse prizonierul, adresându-se băiatului, ostaş, acest trădător (arătă cu capul spre omul-şopârlă) îmi e camarad, însă îţi acord permisiunea să-l ucizi. E un dezertor.

Băiatul rămase împietrit, dar mutantul izbucni:

— Drept cine ne iei? Nişte roboţi făcuţi să ucidă?

— Şi el e un robot, adăugă soldatul. Suntem cu toţii nişte roboţi, fiindcă nu am murit. Roboţii nu mor. Hai, bea şi tu, cap sec. Şi îi aruncă băutura în faţă; o pată sângerie se lăţi peste obrazul prizonierului.

— Încetează şi tu odată! Strigă mutantul.

— Roboţilor, nu ştiţi decât să urlaţi! Nu se lăsă omul-şopârlă. Femeia îi smulse cupa din mână şi se îndreptă spre prizonier. Mutantul şi pământeanul îşi întoarseră spre ea feţele uimite. Lăsă cupa şi dezlegă braţele ofiţerului. După care o luă din nou în mână şi i-o întinse, dar el îşi retrase braţul. În cădere, cupa se lovi de o carapace metalică pe jumătate îngropată în pământ, spărgându-se.

7

„Cioburile”, murmură mutantul. Totul e făcut să nu se spargă niciodată, să reziste un milion de ani, dar şi obiectele au ajuns să se urască între ele iar atingerea lor provoacă explozii. Ochiul de sticlă este înăuntrul nostru, totuşi, e ameninţat să se spargă la cea mai mică lovitură. Amuleta senzocaptoare devenise parcă mai grea, trăgându-l spre solul de pe care ar fi trebuit să strângă sfărâmăturile pocalului. Dar jos nu era decât podeaua

soioasa a unui bazar de pe o planetă obscură a Sistemului.

— Te iubesc, Eda, şopti soldatul.

Femeia, care până atunci îl privise pe prizonier, intra parcă în transă, întorcându-i spatele şi apropiindu-se de soldat cu braţele întinse. Trupul ei căpătase o strălucire aparte. Îl trase după ea, cufundându-se între liane. Lianele alcătuiau însă o plasă cu ochiuri prea largi prin care se puteau zări cei doi, lipiţi unul de altul – sau poate efectul de perspectivă contracta imaginea. Până când în depărtare nu rămase decât o singură fiinţă, la început nemişcată, după aceea răsucindu-se în imensul orologiu vegetal. Lianele unduiau, căţărându-se lent în spirală, apoi căzând şi reluându-şi mersul zadarnic înspre înalt.

„Oribil”, spuse prizonierul. „Animalele numai…”

Femeia şi soldatul se reîntoarseră. El se retrase în tranşeu ca să aducă o nouă cupă consumabilă – atât de doritul *surogat de inconştienţă.*

— Te iubesc, Eda.

Băiatul şi mutantul se priviră surprinşi: prizonierul rostise nişte cuvinte de care nimeni nu-l credea în stare.

Femeia se întoarse spre el, parcă fascinată de un gând ascuns. Chipul destins, mersul ei lent aminteau de un ritual. Se apropie de prizonier. Îl îmbrăţişă.

Rămaseră îmbrăţişaţi un răstimp de-a lungul căruia ceilalţi doi, muţi de încordare, nu schiţară niciun gest Ea îi cerea s-o urmeze, să se ascundă împreună printre liane, însă prizonierul nu îndrăznea sau nu voia să se mişte.

— Du-te! Strigă mutantul.

Prizonierul nu se clinti din loc. Femeia se ofilea văzând cu ochii. Strălucirea trupului pălea; pielea feţei i se făcuse cenuşie.

— Du-te! Strigă mutantul. Du-te, altfel o ucizi!

Dar prizonierul nu se mişcă. Pe neaşteptate, femeia se prăbuşi. Cei doi prieteni se repeziră spre ea şi feţele lor aplecate se oglindiră în ochii imenşi, imobili. Băiatul întinse mâna încet, atingându-i pielea obrazului. Atunci se petrecu un lucru îngrozitor: pielea se zbârci la atingere. O porţiune a feţei devenise flască.

— Tu ai omorât-o… scrâşni băiatul şi îndreptă hotărât arma spre pieptul prizonierului.

— Nu, pământeanule, nu!

Mutantul încercă să-l oprească. Dar băiatul proptise ţeava

armei în pieptul colonistului.

— Nu, pământeanule...!

Braţele mutantului căzură în semn de neputinţă: flama sclipi. Dar raza ţâşni în sus; prizonierul deviase arma, apucând-o de ţeava şi încercând s-o smulgă din mâinile băiatului. Mutantul izbuti să apuce şi el arma. În cercul rotitor, unul dintre trupuri se clătină. O nouă lovitură şi prizonierul se aplecă, fiind pe punctul de a se prăbuşi.

Apoi imaginea plesni, fisurile negre se propagară radiar, închipuind o plasa de păianjen, întunericul acoperi totul; pesemne micul aparat de înregistrare, prins ca un colier metalic la pieptul prizonierului, avusese de suferit în cădere, blocându-se.

8

— Ar fi trebuit să-ţi spun, pământeanule, însă nu ţi-am spus şi asta era să ne coste viaţa unei fiinţe. Dar atunci nu putea nimeni vorbi cu tine, îţi acoperiseşi faţa cu palmele şi n-ai mai vrut să vezi ce s-a întâmplat după aceea.

Scena îi apărea mutantului în minte într-o fineţe a detaliilor asemănătoare imaginii stinse nu de mult.

Prin ceaţa beţiei, soldatul văzu femeia căzută în iarbă. Lăsă deoparte pocalul adus din adăpostul subteran, venind lângă ea. Îi atinse faţa, apăsând-o uşor; capul de formă ovoidă începu să se subţieze.

— Îşi revine? Îl întrebase mutantul.

— Da. Peste câtva timp. Şi soldatul plie pe rând cele două. Braţe potrivind apoi peste piept capul care se aplatizase. Împături trupul subţire iar *păpuşa erotică* ajunse la dimensiunile unui pachet ce putea încăpea într-o raniţă. Peste câteva zile – timp în care pachetul trebuia lăsat în bătaia astrului, cu oglinzile captatoare desfăcute –, avea să se transforme din nou în cea mai frumoasă femeie din univers.

Băiatul nu avusese de unde să ştie că *păpuşa erotică* era doar un sofisticat robot pliant, făcând parte din dotarea trupelor.

— Dar nu ţi-am spus asta până acum, Iacinth, nu ţi-am spus pentru că te-am auzit vorbindu-mi cu atâta patimă despre ea, încât am înţeles că trebuia să trec totul sub tăcere.

O femeie – chiar iluzia ei – era infinit mai mult decât un manechin. O femeie i-ar fi putut readuce la viaţă întreaga memorie ar fi aprins o scânteie printre gândurile lui îngheţate.

Atunci fusese singurul moment când ar fi putut să-i dezvăluie totul, fără alte consecinţe; dar furtuna îi prinsese nepregătiţi. Abia atunci lianele şi ierburile Renalgăi şi-au arătat adevăratul chip.

Ar fi trebuit, poate, să plouă mai întâi cu broaşte, cu gândaci, cu şopârle, dar ei nu simţiseră decât aerul care îi apăsa. Ar fi trebuit să le dea de gândit rotaţia înceată a lianelor şi tremurai firelor de iarbă – ar fi presimţit că vegetaţia se va trezi din somn, sub furtuna polenizatoare – vegetaţia? Cu unduiri de şerpi şi încâlciri tentaculare. Dar pe aici trecuse un uragan care semănase distrugere, împânzind cu cenuşă deşertul şi, totuşi, ierburile şi lianele nu se treziseră din somn. Urma să le trezească furtuna biologică.

Şi cerul s-a deschis şi s-a lăsat o negură de spori şi urletul furtunii i-a cutremurat, pentru că sporii aceia zumzăiau ascuţit, ca o mie, ca un milion de gloanţe fără ţintă. Şi deodată lianele, ierburile – trupuri de şerpi, tentacule, insecte foşgăitoare – se treziră din letargie. Prizonierul – căzut la pământ, soldatul – fără să facă mari eforturi de împotrivire – erau victime sigure; peste câteva clipe nu se mai văzură dintre păturile compacte de spori, ca nişte elice învăluitoare. Băiatul şi mutantul înţeleseră că dacă furtuna nu îi va sufoca în curând (aveau căştile, dar filtrele puteau să cedeze oricând unei asemenea dezlănţuiri de forţe), atunci aveau să cadă pradă lianelor ce se mişcau întărâtate, în chinurile beţiei polenizatoare şi li se încolăceau în jurul trupului şi al membrelor. Dezintegratoarele sclipeau neîntrerupt, şi, retezate, tulpinile se dădeau înapoi, ca să se repeadă într-un nou val; mânuind armele, cei doi se roteau între norii de scrum. Şi deodată simţiră cum mii de furnici li se preling pe piele – sporii pătrunseseră prin costume, înfigându-şi în ei trompele fierbinţi, la fel cum pătrundeau în tulpinile însetate de tortura instinctului prin care, mai târziu, aveau să dea viaţă unor noi tulpini şi apoi să cada zbârcite, carbonizându-se lent sub arşiţa deşertului. Unul câte unul, sporii le pătrundeau prin costume, apoi prin piele, săpând…

9

Iar dacă furtuna nu s-ar fi potolit din senin, tot aşa cum şi începuse, n-ar mai fi fost acum aici, ei doi, într-un bazar de pe o planetă obscură a Sistemului, veniţi să reintre, contra unei sume substanţiale, în posesia unei frânturi dintr-un trecut care fusese

cândva al lor.

— Da?! Izbucni terestrul şi un licăr i se aprinse în priviri. Da?!

— Eda se numea, Cornelius, Eda, şi te iubea nebuneşte, ţi-am mai spus, nu-i aşa?

— Da, îmi… îngăimă terestrul. Da, îmi… repetă el, nehotărât.

— Dar soldatul ţi-l aminteşti, Allen, soldatul… continuă mutantul, urmărind buzele terestrului. Peste faţa acestuia se aşternuse însă o mască de nepătruns. Mutantului îi veni să urle: totul trebuia luat de la capăt.

— Eda, pământeanule, nu soldatul, soldaţi sunt milioane…

Dar parcă Eda fusese una singură? Un robot, un produs de serie. Fuseseră multe vietăţi şi nevietăţi care patinaseră sub privirile lor, ca într-un spectacol cu măşti. Oameni şi oameni – chipuri şi măşti, măşti de chipuri, chipuri de măşti. Iar printre ei, printre ele, un prieten care purta acum o mască ce nu-i aparţinea.

— Ei, ce facem, domnilor – creierul voluminos al olyhddianului plonjă în ecran – achiziţionăm amuletele sau nu? Numai 4879 unităţi de schimb şi trecutul dumneavoastră o să renască din aceste bijuterii ale artelor practice.

Mutantul mimă o expresie de uimire:

— Ce trecut, care trecut?

— Nu încercaţi să mă duceţi cu vorba, domnilor. Ştiu că o să cumpăraţi cele două amulete, pentru că ele sunt mostre spirituale din trecutul dumneavoastră. Dar vă avertizez că preţul e irevocabil: 4879 unităţi de schimb.

Pe ecranul alăturat apăru preţul fiecărei componente: artistică, sentimentală, religioasa, de idei, de decor, de acţiune. Toate acestea, însumate, dădeau o cifră care reprezenta o avere pe care nici mutantul, nici pământeanul n-ar fi izbutit vreodată să o strângă.

— Îmi pare rău, interveni mutantul, dar calitatea imaginii lasă de dorit, mai ales în cazul primei amulete. Totul se petrece în deşert. Ce e de văzut acolo? Un astru care arde îngrozitor? Decorul merită cu o mie mai puţin.

— Cu cinci sute, domnule, doar nu vrei să vă dau pe gratis o planetă de un pitoresc aparte, aşa cum e Renalga.

— Cu opt sute.

— Vă fac o favoare: imaginea v-o las cu şapte sute mai puţin. (Pe ecran apărură cifrele modificate şi noul preţ total). Dar la

sentimente nicio unitate de schimb în minus.

— La preţul ăsta astronomic? Ce să le mai cumpărăm de pe amulete senzocaptoare? Tot atât ne-ar costa dacă ni le-am comanda la un *programator sentimental.* Suntem de acord cu preţul dumneavoastră, fără două mii de unităţi.

— Domnule, îţi dai seama ce vorbeşti? Cu bogăţia asta de sentimente? Sunt cinci fiinţe acolo, fiecare cu...

— Patru, doar nu vreţi să ne convingeţi că robotul ăla pliant este tot o fiinţă. Şi, mă rog, ce sentimente mai deosebite aveţi acolo?

— Le puteţi vedea afişate pe ecran: iubire, duşmănie, cruzime, simpatie, teamă...

— Şi altceva?

— O scenă de dragoste, domnilor! O scenă integrală de dragoste! În zilele noastre, când dragostea are o căutare extraordinară! Merită mai mult de opt mii, să ştiţi.

— Nu, renunţăm, spuse mutantul. Stăpânul meu se grăbeşte; are treburi mai importante pe o alta planetă. Cât ne costă vizita?

— Sunteţi atât de săraci, încât să nu vă puteţi oferi o scenă de dragoste din propriul trecut?

— Nu ne putem permite să cheltuim o groază de unităţi de schimb pentru o scenă care a durat câteva clipe, mai ales că noi am privit-o, numai; soldatul a fost cel care s-a dus cu *păpuşa erotică.* În Galaxia a III-a scenele de dragoste durează zile întregi.

— Bine, domnilor, dar voi n-aţi rezista *elviniilor!* Chiar dacă îmbrăţişările lor nu v-ar sufoca, să ştiţi de la mine că eh îşi devoră prada după...

— Prefer să mă omoare o *elvinie,* decât să ia altcineva pielea de pe mine pentru nişte prăpădite de amulete.

— Mă sărăciţi. Voi mă sărăciţi; nu ştiţi cât de greu se întreţin amuletele senzocaptoare. Treacă de la mine, vă pun *dragostea* cu o mie mai puţin şi să n-aveţi parte de ea, zgârciţilor.

— Nu. Şi *ura:* cu cinci sute mai puţin, răspunse mutantul, inflexibil. O ură atât de leşinată n-am mai văzut de mult.

— Asta-i hoţie, domnilor...

— Reconstituie repede totalul, că nu mai avem timp de aşteptat. Şi vezi să nu mai atârni în coada preţului şi coeficientul ăla de risc, pentru că rişti sa nu-ţi mai luăm chiar nimic.

— ...sufletul tău, spart în mii de cioburi şi împrăştiat pe planetele Sistemului. Mă auzi, Glaub?

Ar fi trebuit ca ochiul interior al pământeanului să înceapă să se refacă – fie şi numai din câteva cioburi.

Terestrul avea în priviri aceeaşi fixaţie. Mutantul începu să răscolească buzunarele. Depuse pe pupitrul de comanda cele două amulete de pe Olhyddia, un medalion de pe Rengoon, o insignă, un breloc de pe Cantoris, trei fire argintii de păr, o broşa, o brăţară, o plăcuţă de înmatriculare. Părea să continue asamblarea unor piese dintr-un joc de copii.

— O să mergem, pământeanule, pe Crotona, pe Achernar, pe Seraphis, pe Zenith. Şi poate cândva o să-ţi aminteşti măcar numele. Nu se poate să fi uitat cine ai fost: erai mult prea deosebit faţă de ceilalţi, erai chiar *tu.* Şi numai *tu* îţi poţi aminti de tine.

Dar oare tereştrii au un singur nume? Mutantul se nelinişti: băiatul îi uita deseori numele şi-i alegea un altul. Mai aşeză pe pupitru încă o efigie, încă un suvenir, încă un fragment cules cu grijă de prin bazaruri.

— Amuleta asta este Eda – explică el –, broşa asta este femeia-păianjen, medalia asta e de la comandantul trupelor septentrionale, îţi aminteşti, Hjalmar?

— Da îmi... — Chipul terestrului era scăldat într-o nouă lumină – da, îmi...

„Iarta-mă, prietene”, vru să-i spună mutantul, însă uită, tulburat de gândul care îi revenea pentru a nu ştiu câta oară: totul era un fals.

Cum ar fi putut găsi, dintre miliardele de cioburi risipite în univers, exact părţile lipsă din sufletul prietenului său? Scria ceva pe ele? Şi chiar de-ar fi scris: atâţia nenorociţi rătăceau prin galaxii, în căutarea unui trecut care nu le mai aparţinea. Trecutul pe care îl putea oferi pământeanului n-avea cum să fie altfel decât trucat. Adevăratul lor trecut se pierduse. Şi-ar mai fi amintit cineva de doi camarazi dintr-un război intergalactic oarecare? Când propria lor memorie îi înşela şi coşmarul se cufunda încet în uitare?

— Da, îmi... răspundea frenetic terestrul, da, îmi.

Dar nu era exclus ca întâmplarea asta cu Eda fi fost în trecutul lui, în trecutul lor. Poate că acolo, în proiecţia

senzocaptoare, fuseseră chiar ei doi, deşi se asemănau atât de mult cu ceilalţi. Cu toţi ceilalţi care fuseseră pe Renalga, uitând pe această planetă câte ceva din fiinţa lor.

Terestrul îl privi cu duşmănie, dând impresia că i-ar fi citit gândurile; expresia feţei i se schimbase. Întinse mâna brusc înspre pupitru şi obiectele atinse lunecară, rostogolindu-se pe jos. Mutantul se aplecă şi începu să le culeagă unul câte unul, aşezându-le cu grija înapoi. După aceea le numără, căută pe jos, mai găsi o plăcuţă pe care o puse lângă acele sclipitoare suveniruri. Teama îl încolţise: oare pământeanul putea deveni agresiv?

— Nu-i nimic, Celan, spuse el, nu-i nimic. Poate într-un alt bazar… la un alt anticar… printre alte obiecte, o sa găsim…

— Ce?

Nu mai spuse nimic; ce puteau găsi dacă nu ştiau ce să caute? Dacă ei înşişi nu se mai recunoşteau? Îşi erau atât de străini.

Mutantul examina din nou, rând pe rând, indicatoarele de bord. Aparatele bâjbâiau în pustietatea galactică: o mulţime de ochi întredeschişi, gata să adoarmă atunci când spaţiul se va prăbuşi asupra lor.

Terestrul se oglindi în sticla unuia dintre ecranele stinse ale tabloului de comandă. Mutantul îl văzu deschizând ochii mari: celălalt îşi privea uimit propria imagine. Terestrul clipea, derutat de o asociaţie nouă: imaginea. El însuşi. Imaginea.

AUREL CĂRĂȘEL

ULTIMA MISIUNE A LOCOTENENTULUI ALF

— Bert! Urlă în aparatul de emisie al căştii, Bert, l-am găsit! Urcaţi!

— Ne atacă, domnule locotenent! Şi, după tonul vocii, Alf înţelese că bătălia trebuie să fi fost cumplită; pentru el, însă, aceasta era ceva îndepărtat, important i se părea că-i găsise, îi venea să se rezeme epuizat de zid, privi afară prin ferestrele mohorâte, noaptea îşi cernea vălurile tăcute, mai avea încă multe de făcut, nu sosise timpul odihnei.

— Bert, va trebui să rezistaţi pe coridor. Mă auzi?

În cască, trosnituri uşoare îi dădeau de înţeles că armele sunt întrebuinţate la maxim, auzea vag şi respiraţia accelerata a unuia din combatanţi, nu putea să ştie care…

— Bert, recepţionezi? Cât puteţi rezista?

Răspunsul fu o serie de păcănituri îndepărtate, apoi un urlet îi sfredeli creierul ca un vârf de burghiu şi încă unul, mai slab…

— Bert…? Se întâmplă ceva, desigur, dar ce… cine…?

— A murit Dun, domnule locotenent. Am rămas singur. Urc pe scara de serviciu ca să ajung înaintea lor pe coridorul unde vă aflaţi.

Şi-l închipui alergând, cu ochii injectaţi dincolo de plasticul căştii, trebuia să facă ceva urgent, deznodământul se apropiase mai repede decât putuse el prevedea.

— Bert, trebuie să-i ţii pe coridor cincisprezece minute. Cincisprezece, repetă, deşi era convins că acesta înţelesese. Poţi?

Se repezi spre colţul încăperii, prin geamurile alb-străvezii ale seifului se zărea crisalida fermecată, apoi geamurile se topiră şi curseră în şuviţe strălucitoare sub raza de plutoniu, ridică cu grijă capacul şi privi la indicatoarele de oxigen şi temperatură. Dădu din cap, apoi se îndrepta spre uşă, aceasta glisa automat, pătrunse în holul întunecos, exact în acea clipă auzi vocea lui Bert, calmă, surprinzător de calmă:

— Aveţi cincisprezece minute, domnule locotenent. Grăbiţi-vă!

— Ce vrei să faci? Bert, nu cumva…

Se auzi un pocnet stins şi înţelese că Bert întrerupsese legătura.

*

De fapt, nu-l chema Bert, Bert era un fel de poreclă, aşa-l strigau foştii lui camarazi în zilele lor bune; numele aproape că nu şi-l mai amintea, dar asta era complet lipsit de importanţă acum. Trăgea de câteva minute bune fără oprire, la început voise să-l înjure în gând pe arhitect, prea lung proiectase coridorul ăsta blestemat, apoi, între două apăsări pe declanşator se gândise că, în fond, omul avusese dreptate, clădirea era doar un spital, nu un teatru de luptă.

La capătul coridorului, lângă bucla rotundă a zidului, zăcea răsturnat un robot scund, cu căpăţâna pătrată desprinsă de pe umerii laţi, atârnând de firele subţiri de sârmă care ieşeau din interior. Ceva mai spre centru, al doilea robot stătea nemişcat, cu cadranele de pe piept topite de raza pistolului cu plutoniu. Capul, răsucit într-o poziţie nefirească, parcă l-ar fi strigat cineva din spate iar el s-ar fi întors pe jumătate să vadă despre ce e vorba, se bălăbănea uşor la stânga şi la dreapta, lovit de palele de aer ale ventilatorului din tavan.

Bert sperase o clipa ca elementul surpriză să-l ajute să anihileze cel de-al doilea atac prin umplerea coridorului cu resturi metalice. Până ca atacanţii să le degajeze, ar fi trecut cel puţin zece minute. Timp aproape suficient… Dar constatase cu nelinişte că roboţii aparţineau ultimului tip, despre care numai se vorbea că ar fi în proiectele fabricanţilor, cel „darwinian”, care învăţau să se adapteze din mers situaţiilor noi şi să le poată face faţa.

În spatele robotului răsturnat alunecă o umbră. Trase fără să ochească, raza lovi tencuiala chiar deasupra capului metalic şi o desprinse. Mai trase o dată, aşteptă o clipă sa vadă reacţia, apoi trase din nou, dar pe coridor nu mai mişca nimeni, umbra dispăruse, tăcută şi ameninţătoare. Era sigur că misiunea ei fusese aceea de a filma terenul pentru a vedea dacă există vreun obstacol. Acum vor şti precis ce au de făcut: traseul era simplu, vor ocoli întâi robotul căzut, îl vor depăşi pe cel de-al doilea, automatul mutilat, cu cadranele de pe piept topite şi vor sfârşi prin a ajunge la el. Înjură cu voce tare, nu se mai feri, înţelese că roboţii se adaptaseră tacticii sale, nu mai mergeau ca până acum pe un teren necunoscut, pe care-l pipăiau cu undele precum orbii drumul cu toiagul alb, filmaseră traseul, îl memoraseră şi acum vor merge la fix.

— Oare aşa de uşor se pierde o luptă? Se întrebă în timp ce

sărea din spatele coloanei false ce împodobea zidul. Se repezi înspre robotul din mijlocul culoarului. Trecuseră opt minute.

*

Ca într-un coşmar, la fiecare pas, pe picioare i se înfăşurau furtunurile măştilor de oxigen aruncate la întâmplare în spaţiul îngust al condorului de serviciu, trunchiuri subţiri şi drepte de copaci metalici, tuburile de heliu şi carbon, se rezemau de pereţii albaştri. Traseul părea interminabil; deşi doar de zece kilograme, capsula-crisalidă i se îngreuia în braţe cu fiecare secundă scursă, timpul devenise aproape material, îl atingea pe faţă, pe mâini, ameninţarea abia ghicită din glasul lui Bert începea să se înfiripe în aer…

Îşi scutură capul ca pentru a-şi alunga gândurile, ridică mai sus capsula şi porni din nou. Trebuia să salveze cei trei foetuşi umani închişi în învelişul lor criogenie, să ajungă la rampa de lansare camuflată şi să-i dea în grija automatelor de la bordul navei… Câţiva paşi mai departe, apăsă pe butonul liftului, trăgând cu urechea dincolo de plasticul căştii la zgomotele luptei din celălalt coridor.

*

Dintr-un salt ajunse în faţa maşinăriei de oţel. Ridică piciorul şi lovi. De acum, coridorul va avea altă configuraţie.

Robotul se prăbuşi cu zgomot, alunecând ceva mai încolo. În aceeaşi clipă apăru primul automat de după colţ, avansând repede spre uşa încadrată de cele două coloane. Brusc se opri dezorientat în plin centrul culoarului, pipăind cu undele terenul din jur. Bert îşi spuse că noua situaţie i-a dat peste cap planul comunicat câteva clipe mai înainte, nu mai era însă timp de raţionamente, în orice moment puteau să apară şi ceilalţi. Butonul apăsat cu ură eliberă o atât de mare cantitate de energie, încât simţi arma între degete ca pe un fier încins. Făcu un salt înapoi. Robotul, oprit definitiv acum, părea decapitat. Propriu-zis nu-i mai rămăseseră decât două-trei şuviţe de metal care se scurgeau pe carcasa umerilor strălucind verzui în lumina palida a lămpilor din tavan. Când atinse din nou podeaua, primul gând fu coloana de marmură, dar nu mai apucă să ajungă la adăpostul acesteia, simţi ca picioarele nu-l mai asculta şi o durere ascuţită îi sfredeli pântecele, se uită în jos, picioarele, retezate la o palmă de genunchi, zăceau ca o pereche inutilă de cârje, urlă cât putu, dar durerea nu se eliberă

aşa cum sperase, ridică arma şi trase, trase cu furie, bucăţi din planşeu se desfăcură şi picară peste resturile metalice, dar el ştiu că sub masa aceea informă se deplasează cel care-l rănise şi trase din nou.

Arma ţăcăni scurt şi înţelese că încărcătorul era gol. Scoase altul din buzunarul plin de sânge al bluzei, se miră că nu leşinase încă, apoi îşi aminti de injecţiile direct pe creier pe care le suportase înainte de plecarea în această misiune blestemată.

Introduse încărcătorul în patul armei şi trase. Trecuseră douăsprezece minute.

*

Liftul cobora ca o săgeată, producându-i o senzaţie insuportabilă de gol în stomac. Îi veni să vomeze. Nu încercă să se stăpânească pentru că ştia că nu avea ce să vomeze. De trei zile nu mâncase nimic, trăia numai ca urmare a efectului produs de injecţii. Mai aşteptă câteva secunde, numără în gând, cu aproximaţie, etajele, ridică povara, uşile se deschiseră, în faţă se întindea luminat violent un coridor lung şi îngust. În celălalt capăt mai mult ghici decât zări uşa liftului orizontal. Se uită la ceas. Îi mai rămăseseră două minute. Poate suficient. Poate nu… Trei copii puteau salva oare lumea? Ar fi putut oare s-o refacă? Ei deveniseră în această clipă lumea însăşi, esenţa ei… începu să alerge, zgomotul paşilor răsuna ca într-o sală imensă şi goală: tap-tap, în spate, urmele tălpilor se aliniau cuminţi marcând un traseu invizibil pe o harta a nimănui.

Nu ştia ce se întâmplă sus, dar bănui lupta, o luptă surda, crâncenă, un om contra a şapte sau zece maşini programate să ucidă.

Bert îşi acceptase moartea cu resemnare, aşa părea la prima vedere, dar locotenentul ştia că nu este adevărat, Bert voia să moară luptând, pentru că, oricum, urma să moară, ca şi el, de altfel, din cauza radiaţiei puternice la care se dovediseră vulnerabile chiar şi costumele lor speciale.

Bert urma să moara acolo, sus, la etajul al doilea al clinicii-paravan din sudul unui colţ de ţară, pierdută în imensitatea unui continent oarecare, punct indistinct într-un spaţiu infinit.

Dar el? El, ultima fiinţa raţională, nu o voia, chiar dacă realitatea i-o confirma prin ţârâitul surd al micului contor de la încheietura mâinii.

Alerga din ce în ce mai greu, paşii răsunau înfundat: tap-tap,

se simţea inutil pe coridorul acela interminabil, ultima dorinţă era să nu moară singur, să mai fie cineva lângă el în cea din urmă clipă, îl gâtui emoţia şi spaima acelui moment imaginar, respiraţia îi devenise şuierătoare, îşi simţi ochii acoperiţi de o pânză subţire de lacrimi…

— Ce dracu'? Mormăi ştergându-şi obrazul cu mâneca aspră.

Încetini, în secunda următoare lumina se stinse, coridorul rămase înecat în beznă, doar la capăt uşa liftului apăru luminată slab de circuitul de siguranţă. Din zece paşi ajunse, privi mecanic ceasul, ştia şi fără asta că mai avea un singur minut, apăsă cu încheietura mâinii pe buton şi aşteptă. Dincolo de uşile de metal se auzea şuierul ascuţit al duzelor liftului orizontal.

*

Trase iar, de astă dată nimeri, nu văzu, însă înţelese din nemişcarea ce se instala câteva clipe pe coridor, mai trase o dată pentru siguranţă, apoi îşi zise că e cretin, se descoperise singur prin această rafală inutilă, nemişcarea-l indusese în eroare, uitase că pe coridor trebuiau să se afle cel puţin cinci, şase roboţi, fu însă prea târziu şi printre sâsâiturile ascuţite ale razelor-laser auzi cum se desprinde tencuiala tavanului. Treptat, se apropiau de capul său, razele muşcată din coloană împroşcând cu aşchii topite în jur, trăgea şi el, dar la întâmplare, nu reuşea să atingă pe vreunul sau, chiar dacă-l atingea, nu-şi dădea seama.

Esenţial era să mai reziste un minut, îşi fixase ceasul pe patul armei cu degetul cel mare şi privea fix la cifrele galbene care se succedau pe cadran. Ştia că trebuie să trăiască, mai trebuie să se agaţe încă puţin de viaţă, razele se apropiau necruţătoare, încercă ultima şansă, sări într-o parte, mai bine-zis aceasta-i fu intenţia, trupul mutilat se împotrivi, văzu cu groază razele strălucitoare la o palmă de el, îşi privi mâna cu arma şi ceasul, de fapt numai ea mai era necesară, o întoarse spre stâlp şi trase… Urmă un uruit asurzitor şi colosul ciopârţit în toate felurile se prăbuşi cu zgomot. Lumina se stinse ca retezată.

*

Instală capsula în lift, pe scaunul din faţă, introduse cartela cu informaţii pentru drum în ordinator şi se pregăti să închidă carlinga.

— Dar dacă…

Şi apăsă pe butonul roşu plasat lângă regulatorul de oxigen al

capsulei, carcasa se deopacizǎ, crisalidǎ transparentǎ în care dormeau germenii vieţii umane, zâmbi strâmb, cu buzele însângerate şi pline de praf, îi simţea în gurǎ gustul amǎrui, apǎsǎ din nou pe buton, trânti carlinga, se dǎdu înapoi de pe platformǎ, liftul ţâşni ca un arc destins brusc, mai vǎzu o clipa flǎcǎrile prin uşile ce se închideau. Aşteptǎ o secundǎ şi acţiona din nou butonul liftului.

*

…8 …7… auzea ca prin vis paşi pe lângǎ urechea lui, credea cǎ aiureazǎ, nu mai înţelegea nimic, îi era cald şi se simţea bine …6 …5… întunericul se transforma, era un soi de robot care …4 …3… îşi aminti de Dun, de urletul lui ca de fiarǎ, şi parcǎ nu-l mai durea pieptul ca atunci când îl auzise …2 …1 Ştia cǎ trebuie sǎ facǎ ceva, dar ce, nu-şi mai amintea ce sau parcǎ…

*

Ochii, dilataţi la maximum, înregistrau automat fiecare mişcare, indiferenţi la senzaţia de cumplitǎ, înnebunitoare durere – inutilitatea de a mai exista, puterea de a-şi alege moartea –, ridicarea treptatǎ a degetului de pe buton, retragerea braţului, reculul încetinit al corpului lovit de şuvoiul de aer clocotit, totul în lumina roşie-portocalie pe care o zǎri cu coada ochiului stâng irupând din tavan o datǎ cu cǎderea blocurilor de ardezie… Ca într-o stare de semiconştienţǎ, din care degeaba te forţezi sǎ ieşi şi unde fiecare lucru se întâmplǎ cu încetinitorul, observǎ încovoierea zidurilor şi prǎbuşirea lor, apǎsate încet de o greutate prea mare, apoi tot mai repede, venind ca un val de sânge peste podea şi peste el, dezrǎdǎcinarea mâinilor, le vǎzu zburând şi izbindu-se de cioturile de pereţi scǎpate ca prin minune, întâi stânga, apoi dreapta – imediat dupǎ ea, dar de peretele opus, îşi simţi capul împins într-o parte pânǎ la refuz, flǎcǎrile îi înecau orbitele, apoi – demenţial – ochii i se topesc şi se scurg, capul… capul…

VOICU BUGARIU

DISCURSUL

Îl vei vedea. O să-l recunoşti, nu va trebui să ţi-l arăt eu cu degetul. Un bărbat la cincizeci de ani, cu părul încărunţit, dar des. Merge într-un fel frapant. Foarte drept, exagerat de drept, aşa cum am auzit că păşeau cândva ofiţerii. Mâinile le va avea la spate, este poza lui preferată. Privirile aţintite mult înainte, folosind trucul lăsării capului pe spate mai adânc decât este firesc. Aşa fac şi femeile cochete ajunse la o anumită vârstă, în scopul de a-şi ascunde ridurile de pe gât. La el, bineînţeles, nu este vorba despre ceva similar. Întotdeauna a fost dincolo de mărunţişurile bune pentru fiinţe care se mulţumesc cu puţin, cu salvarea aparenţelor, de pildă. El nu, n-a vrut niciodată să-i facă pe unii să creadă că este aşa şi pe dincolo. Ziceai că te simţi atrasă de el şi ţi-ar plăcea să îi cunoşti. Nu va fi posibil să îi vorbeşti, dar, oricum, îl vei asculta. Un discurs fix, un scenariu neschimbător. El nu este un om prea înalt, dar ceva din atitudinea lui te face să-i uiţi statura. De fiecare dată lucrurile se repetă, într-atât de minuţios, încât cine îl urmăreşte de mai multe ori, la intervale mici de timp, înclină să creadă că revede un film, că originalitatea vie a prezentului este anihilată de forţe al căror joc nu poate fi pătruns şi nici influenţat. Se pare că apariţia lui este semnalată, nici până azi nu ştiu de către cine şi prin ce mijloace. În orice caz, st află că a ieşit din camera şi că se îndreaptă spre ieşire. O rumoare se produce atunci printre bolnavi. Electricitatea din aer se măreşte brusc, aşa mi s-a părut întotdeauna. Sau poate că este doar emoţia mea arbitrară, de om care nu mai reuşeşte sa se stăpânească prea bine. Sunt chiar curios care va fi prima ta impresie în legătură cu el. O să-mi spui, presupun. O mică rumoare, deci. Apoi, în cel mult trei minute, apariţia în capătul scărilor, oprirea regală, aflată la limita bufoneriei, pe faţă îi va fi scrisă o trufie în legătură cu care n-am simţit niciodată precis cum trebuie să reacţionez: să râd batjocoritor, cu dispreţul discutabil al normalităţii, sau să mă las cotropit de respectul iraţional, pe care, este clar, îl resimt toţi ceilalţi. Întotdeauna pe timp frumos. Niciodată iarna, niciodată pe timp înnorat sau când ploua. Numai când este soare. Cu mâinile la spate, încleştate, încordarea lor îi ţine probabil spinarea atât de dreaptă, scoţându-i pieptul în afară, ca la un tambur major. Privire încruntata, inchizitorială, aruncată

nu cuiva anume, ci lumii, tuturor celor care îl văd, pe viu sau prin nu ştiu ce tele-mijioace. Fruntea lui nu prea largă, dar expresiva prin grila de riduri pusă în evidenţă de sprâncenele rămase negre. O încruntare care sugerează o supărare fără sfârşit, ca a unei măşti, dar şi concentrare. Supărare concentrată sau invers, concentrare supărată, cum vrei să-i zici. Toată vorbăria celor din parc încetând ca la o comandă, de parcă cineva ar întoarce un comutator miraculos. Ridicarea lentă, dar decisă a celor care stau pe bănci, de după boschete ivindu-se alţii, halatele lor roşii contrastează frumos cu verdele ierbii şi al frunzelor. Unii fac nişte gesturi de aranjare a ţinutei, mici, discrete, dar grăitoare. Îndreptându-se cu toţii spre el, încet, cu eleganţă, aş zice, fără paşi hazardaţi, capabili să producă pocnete ale pietricelelor de pe alei, fără tropăituri, care ar putea, eventual, să strice ritualul. Care ritual? Un ritual, n-am alt cuvânt. El se repetă în mod matematic, de parcă un regizor ar fi dat o dată pentru totdeauna indicaţii foarte precise. Dar bolnavii se schimbă, vei obiecta. Asta nu are importanţă. Indiferent care este componenţa celor din grădină, sau din parc, dacă acest cuvânt; ţi se pare mai potrivit, lucrurile se petrec întotdeauna la fel. Dar să nu divaghez. Clipa lui de aşteptare în capătul scărilor se lungeşte, se întinde. Trece astfel vreun minut, poate două. În acest interval de timp el stă încremenit, statuie a demnităţii exagerate, profet, conchistador, tot felul de asociaţii îţi apar în minte, privindu-l. În timp ce oamenii se apropie, atitudinea lui începe să se modifice. Mâinile se descleştează de la spate. Mai întâi, se lasă în jos pe lângă trup. Apoi se ridică, cu degetele strânse. Pumnii se îndreaptă spre gură. Capul se sprijină brusc de ei. În fine, mâinile coboară, pentru ca după câteva secunde să se ridice cu degetele întinse. Vârfurile degetelor ating fruntea, figura se strâmbă, evocând efortul dramatizat al unui descifrator de mesaje criptice. În tot parcul este linişte. Când mâinile coboară din nou, oamenii sunt strânşi în josul scărilor şi aşteaptă; feţele lor sunt eminamente serioase. Fruntea lui se destinde brusc, şocant pentru cine este în stare să privească în mod obiectiv scena, corpul i se relaxează. Începe să vorbească, pronunţând foarte distinct cuvintele, ca un actor conştiincios. Ţi-am mai spus, sunt, în mod riguros, aceleaşi vorbe, aceleaşi fraze, de fiecare dată. În discursul lui există ceva foarte ciudat, recunosc. Să-i zic magie

actoricească, artistică? Cuvinte cunoscute inculcând emoţii necunoscute. Cum s-au petrecut, totuşi, lucrurile? Da. Debut spectaculos. Omul nostru a fost, este încă, teoretic, un detectiv, cineva capabil să înrudească între ele nişte fapte care le par tuturor lipsite de orice legătură, cineva care porneşte de la pietricele şi ajunge la un mozaic cu imagini inteligibile. Se pare că în urma cu vreo cincisprezece ani, când începe toată povestea, era cel mai bun, era maestrul sau, de ce nu? Geniul breslei sale. Rezolvase, cu stranie uşurinţă neliniştitoare, cazuri care înfierbântaseră, zadarnic, multe creiere de profesionişti. Cui trebuia, deci, să i se încredinţeze senzaţionala anchetă? Lui, nimănui altcuiva. O crimă în Cosmos, o crimă lipsită de probe materiale şi de martori, iată ceva pe măsura supercreierului său. Întâmplările s-au derulat într-un fel de parcă hazardul ar fi aranjat pentru el o supremă încercare, un examen final, după care ar fi putut începe să-şi scrie memoriile. Glumesc, îţi dai seama. Pe atunci el avea treizeci şi cinci de ani, nu putea fi vorba despre pensionare. Eram prieteni, aproape prieteni. Uneori îi plăcea să vorbească şi găsea întotdeauna în mine un ascultător răbdător. Nu avea morga de acum. Dimpotrivă, pururi grăbit şi expeditiv, părea agasat doar de amănuntele birocratice şi de încetineala în gândire a unora. Cum se întâmplase? Simplu. O navă a plecat de pe Pământ într-o misiune care urma să dureze trei luni de zile. Echipajul era format din şase bărbaţi. Zborul s-a desfăşurat, la început, în modul cel mai previzibil cu putinţă. Dar, la fel de incredibil pe cât ar fi un zbieret de măgar într-un concert de Vivaldi, la centrul de coordonare a sosit într-o dimineaţă un mesaj care informa asupra uciderii unuia dintre membrii echipajului, precizând că nu există niciun indiciu în legătură cu identitatea asasinului. Consternare. S-a decis ca informaţia să rămână secretă, opiniei publice urmând să i se ofere în continuare comunicatele monotone de până atunci. Cum se întâmplă, însă, un ziarist ingenios a mirosit ceva. Sub presiunea presei, centrul de coordonare a pus la dispoziţia celor interesaţi toate informaţiile pe care le deţinea. Crima a devenit subiectul cel mai discutat în întreaga lume. Există un cadavru? Trebuie să apară un detectiv, mai mulţi detectivi, care să-l demaşte pe criminal. Din aproape în aproape, s-a ajuns la soluţia pe care ţi-am spus-o. Membrii unui echipaj cosmic nu sunt, în principiu, oameni prea deosebiţi unul faţă de celălalt.

Antrenamentele îndelungate produc o anumită egalizare psihică. Victima era, totuşi, un om mai deosebit faţă de cosmonautul tip, dacă admitem că exista aşa ceva. Dar să nu încurc etapele, să-l las pentru mai la urmă pe bietul pharmakos. I s-a propus ancheta detectivului nostru. După o ezitare de o zi, bizar de lungă în raport cu darul lui de a estima foarte repede situaţiile noi, a acceptat, începând numaidecât să strângă date despre cei şase. Se poate spune că în săptămânile care au urmat prietenia noastră şi-a atins apogeul. M-am transformat, mai vrând, mai nevrând, într-un arhivar, care manipulează dosare precum şi cutii cu fişe colorate. Hârtia pusă în teancuri are o greutate neaşteptat de mare. A fost ideea lui desuetă: informaţiile să fie sortate de la bun început prin folosirea unor hârtii având şase culori, câte una pentru fiecare membru al echipajului. Într-o seară, cu stupefacţie bine ascunsă, i-am ascultat explicaţiile în legătură cu alegerea culorilor. Mi-a dezvăluit, nici astăzi nu ştiu dacă îşi bătea joc de mine sau era serios, câteva influenţe pe care alăturările de culori le au asupra creierului uman. Care era culoarea fişelor cu date despre victimă? Ia să vedem, ghiceşti? Roşu? Nu, îmi parte foarte rău, nu era roşu. Nici galben. Nu-i uşor de ghicit, ce să zic. Era roz! Greu de crezut, dar şi mai greu de imaginat. Noi ştim că rozul este o culoare foarte duioasă, greţos de duioasă, dacă nu cumva ai ceva împotriva acestei expresii. Într-o cutie de culoare roz presupui că vei găsi caramele, bomboane de miere sau orice altceva dulce, măcar dulceag, dar nicidecum un scorpion mort. De data asta, însă, lucrurile erau pe dos. Când l-am întrebat ce este cu rozul, a ridicat din umeri, sugerând că, realmente, culoarea pare nepotrivită, dar nu a avut încotro, nu a avut de ales. Scuze pentru digresiune. În mine se dezvoltase o curiozitate grozavă. De vină era, se pare, interesul pe care presa îl arăta cazului. Mă simţeam flatat, ca să vezi, ce naivi! De ideea că posed informaţii foarte dorite de ziarişti, precum şi de avizii urmăritori ai relatărilor lor. Citeam totul cu mare atenţie, ba chiar mă apucasem să-mi fac propriile însemnări. Treptat, am început să-i cunosc tot mai bine pe cei şase. Nu ştiu dacă ţi-am spus, în dosare se aflau şi numeroase imagini. Unele dintre ele proveneau din surse oficiale, altele de la familii. După apelul lansat de detectiv sosise un al treilea val de fotografii, de la prieteni, cunoscuţi, foşti colegi etc. Primisem chiar şi câteva

copii ale unor filme de amator. Am privit totul cu atenţie de fiziognomonist. Trecerea timpului nu mi-a şters din memorie nici imaginile şi nici datele. Sunt deci în măsură să-ţi spun esenţialul despre fiecare dintre ei, spre a te familiariza, cât de cât, cu specificul cazului. Mai întâi, conducătorul, şeful. Patruzeci şi şapte de ani, căsătorit, patru copii, ireproşabil, carieră nu „briliantă”, dar constant ascendentă. Nu era la prima misiune cosmică, dar avea pentru întâia oară conducerea. Pentru a simplifica, îl voi numi numărul unu. În imaginile lui puteai vedea un bărbat vânjos, figură brăzdată de om obişnuit cu efortul fizic, părul tuns scurt, impresie generală de energie bine administrată. Un personaj mai puţin convenţional părea a fi secundul, pe care îl voi numi numărul doi; cariera lui nu fusese lipsită de neprevăzut. Patruzeci şi trei de ani, patru ani de retrogradare disciplinară, în urma unei iniţiative care ar fi trebuit să ducă la un mare succes, dar care, datorită unei împrejurări nefericite, unui ghinion mai degrabă, se terminase cu moartea câtorva oameni. În tinereţile sale, numărul doi fusese ceea ce se cheamă o mare promisiune, făcuse studii strălucite, îşi uimise profesorii şi aşa mai departe. Carieră extraordinară în perspectiva, posibilităţi nelimitate. Apoi defecţiunea despre care ţi-am vorbit, cei patru ani consumaţi într-o muncă modestă, urmaţi de o oarecare redresare profesională, dar petrecută lent, pe parcursul a mai bine de cinci ani. În fine, chemarea lui într-un post de răspundere. Dar, desigur, despre o mare carieră nu mai putea fi vorba. Din câte am aflat, am putut să-mi dau seama că era un om mult mai puţin impersonal decât şeful lui. Peste trăsăturile lui mi s-a părut a vedea o tristeţe ascunsă, cunoscuta nemulţumire a celui care simte ca ar fi putut să dea şi să primească mai mult. Impresia aceasta era data, bineînţeles, doar de către fotografiile făcute în ultimii ani, cele de dinaintea nefericitei întâmplări arătând o figură acoperită de masca încrederii în sine. Altfel, numai referinţe bune: mare capacitate profesională, calităţi morale şi de voinţă. Defectul, pe care cei care vorbeau despre ei îl semnalau, recurgând probabil nu atât la observaţiile personale, cât la evaluarea simplificată pe care mediul social o ţese în jurul fiecărui om, plasă de cuvinte extrem de rezistentă, pe care poţi s-o rupi, cu greu, doar o dată în viaţă, cel care reuşeşte să schimbe o faimă proastă de două ori într-o existenţa putând fi socotit un campion, un performer, era

imprudenţa. Urmează acum pilotul. Treizeci de ani, fost sportiv de performanţă, specialist în lupte libere, palmares destul de impresionant. Despre el se spunea sa este posesorul unei memorii absolute, a cărei şansă de apariţie este de unu la o sută de milioane. Astfel s-ar putea explica faptul că a fost sportiv, cu toate servituţile care decurg de aici şi, concomitent, a făcut studii superioare dintre cele mai pretenţioase. Inteligenţă medie, înzestrare specială pentru calcul, eminent executant. Căsătorit, doi copii. Să nu uit, numărul doi era şi el căsătorit, având doi copii. Cu puţin înaintea plecării navei, soţia pilotului a suferit un accident grav, de pe urma căruia a rămas cu o paraplegie. S-a ridicat chiar întrebarea dacă nu este cumva bine ca el sa fie înlocuit. Dar fiindcă a reacţionat fără reproş la toate testele care urmau să dovedească dacă este sau nu stresat de accidentul respectiv, a fost menţinut în echipaj. Fotografiile îl prezintă drept un tânăr extrem de bine făcut, cu gâtul specific al luptătorilor, mult mai musculos decât cel al muritorului de rând. Grosimea neobişnuită a gâtului îi împrumuta figurii sale nu ştiu ce măreţie, ceva care impunea, în orice caz. Părul tuns scurt, faţă colţuroasă, urechi foarte mici, nefiresc de mici, bărbie puternică, frunte îngustă, cu trei încreţituri orizontale, foarte vizibile. Iată în ce trup a pus natura o memorie despre care se povesteau lucruri greu de crezut! Am văzut şi un film, în care el era personajul principal. De data aceasta, în mod excepţional, era un film făcut de profesionişti, cu prilejul retragerii sale din „activitatea competiţională”. Muşchi formidabili, figură inexpresivă, zâmbete semănând leit unul cu celălalt. Am dedus că pilotul era ceea ce se cheamă o forţă a naturii, un fenomen care nu are o conştiinţă foarte clară în legătură cu el însuşi. Câteva cuvinte despre cel de al patrulea membru al echipajului. Astrofizician, savant tipic, erudit încă din prima tinereţe, autor al unei teorii care a făcut vogă şi se găseşte acum în manuale, căsătorit, un copil, patruzeci de ani. Ochelari, chelie moderată, figură dominată de frunte, trăsături şterse. Dificultăţi în timpul antrenamentelor, depăşite prin mari eforturi de voinţă, fizic şubred. După părerea mea, omul care pare tot ce poate fi mai îndepărtat de un criminal. Cât îl priveşte pe energetician, ultimul dintre cei cinci posibili ucigaşi, acesta era şi mai puţin spectaculos decât astrofizicianul. Cel mai în vârstă dintre toţi: cincizeci de ani. Căsătorit, fără copii, pe figura

lui mi s-a părut că pot citi tristeţea clasică a celor care au rămas fără descendenţi şi n-au reuşit să devină nici cinici şi nici înţelepţi. Acum, sigur că impresiile mele pot să fie cu totul subiective. Dar din moment ce detectivul era de acord să le asculte, înseamnă ca o oarecare valoare aveau. Pe scurt, despre vocile lor. Le-am ascultat la nesfârşit, până am început să nu mai deosebesc cuvintele unul de altul şi să mi se pară că aud nişte glasuri vorbind într-o limbă bizară, total necunoscută pentru mine. Trebuie să ştii că înregistrările cu vocile lor nu se prea pretau la analize. Împrejurările în care se aflau îi determinau pe toţi, se pare, să adopte nişte intonaţii impersonale, de roboţi care comunică date. Nimic mai mult. Erau, într-adevăr, şi unele glume, dar ele nu aveau cine ştie ce subtilitate, erau poante previzibile, comentarii ale unor mici întâmplări amuzante intervenite în viaţa monotonă de pe navă, mesaje şugubeţe adresate unor prieteni. De asemenea, să nu uit, cuvintele adresate familiilor. Într-un mod destul de ciudat, ele nu cuprindeau niciodată, dar niciodată, niscaiva accente patetice: de fiecare dată tonul adoptat era cel de glumă uşoară. Soţiile, la rândul lor, respectau cu stricteţe această neaşteptată regulă a jocului. Nicio lacrimă, niciun suspin, nicio înmuiere a vocii. Nu mai spun de copii; vorbeau de parcă taţii lor s-ar fi aflat la pescuit, undeva în apropiere, urmând să se întoarcă acasă în seara zilei următoare. Presupun că şi asta era o modă, ca atâtea altele. Să fii tare, până la capăt, să fii sportiv. Chiar şi femeia cu picioarele paralizate, până şi ea; n-a dat niciun semn că ar fi emoţionată. Într-o asemenea situaţie apare foarte clar de ce convorbirile nu puteau furniza date interesante. Eu sortam şi sintetizam informaţiile scrise, precum şi imaginile. Dar ce făcea detectivul? Iată: negocia cu centrul de coordonare, cerând convorbiri din ce în ce mai lungi cu cei cinci. Sigur, aşa ceva era greu de obţinut. Totuşi a reuşit să realizeze ceva ce s-ar putea numi nişte interogatorii. Dar cât de incolore, cât de lipsite de orice nuanţă demnă de atenţie! Crima fusese înfăptuită prin defectarea unui aparat de zbor autonom. Toţi avuseseră acces la depozitul în care se aflau asemenea aparate, bineînţeles. Glasuri de profesionişti implacabili spuneau ca regretă mult moartea colegului, dar nu pot să localizeze cu niciun chip momentul în care asasinul a operat. Încă din prima zi a călătoriei se putea acţiona, dar la fel de bine şi după patru

săptămâni. Cum s-a întâmplat? În timpul unui zbor autonom, atroce moarte, prin îngheţare. Cei rămaşi pe navă au recuperat doar un sloi de gheaţă. Nu cumva costumele formau un stoc indistinct, din care fiecare putea să îl ia pe cel care i-ar fi picat primul în mână? Nu, nu era aşa, fiecare avea costumul lui personal, cu numele scris foarte clar. Exclusă orice confuzie. Un timp destul de lung şi-a pierdut detectivul la centrul de antrenament, unde exista o construcţie care simula, în mod minuţios, condiţiile de viaţă de pe navă. Îmi spunea că asta nu este ceva foarte folositor, dar aflându-se acolo are impresia că poate gândi mai bine, reuşeşte să împrumute conştiinţele celor de pe navă. Nu este prea greu să ţi-l închipui îmbrăcat într-un costum autentic de cosmonaut, meditând la felurile în care ideea unei crime poate să apară în mintea unui om ultracalificat. Am lăsat pentru mai la urmă datele despre victimă, nu întâmplător. Ştii ce înseamnă pharmakos? Nu? Nici eu nu-mi amintesc tocmai exact. Pharmakos este, se pare, în mitologia greacă, personajul care urmează să fie jertfit, simbolic sau efectiv. El este cel care plăteşte oalele sparte, cum se zice, ţapul ispăşitor. „Ideea” de pharmakos mi-a plăcut, fiindcă mi s-a părut că trimite la o categorie umană reală, existenta în toate timpurile. Sigur, astăzi nu mai poate fi vorba despre sacrificii umane, dar dacă ne gândim bine, constatăm că există o „familie” de oameni ghinionişti, stângaci, inabili, având parcă darul de a atrage belelele spre ei. Este necesară, totuşi, o atenţie mai mare decât cea în mod obişnuit consumată în observarea semenilor noştri, pentru a-i deosebi în mijlocul celorlalţi. Sunt specialişti ai gafelor, îşi exasperează nevestele prin nemaipomenita lor stângăcie socială, sunt nişte ironişti, care se manifestă tocmai atunci când este cel mai puţin cazul, subalterni aflaţi pururi alături de tonul potrivit în discuţiile cu şefii lor, antimondeni, care dansează prost şi agaţă faţa de masa când se ridică. Sunt nesigurii de ei înşişi, ezitanţii, cei care au funesta predestinare de a nu respecta jocul salvării aparenţelor. Văd că mă priveşti cu un zâmbet neîncrezător, socoteşti că este şi asta una dintre multele, zadarnicele mele teorii. Nu este momentul să-ţi aduc cine ştie câte argumente, dar să ştii că am dreptate. În zilele noastre nu prea mai avem criterii pentru a aprecia eşecul cuiva; şi nici succesul, dacă ne gândim ca mai totdeauna el este prea scump plătit. Dar că

există nişte oameni părând, în mod bizar, făcuţi pentru a veni în plutonul al doilea, este mai presus de orice îndoială. Revin la pharmakos-ul meu. Îmi place să-i zic aşa. M-a impresionat foarte mult şi, probabil, n-am să-l uit niciodată. Treizeci şi cinci de ani, celibatar, de profesie medic-biolog. Am văzut destule fotografii de-ale lui, precum şi trei pelicule realizate de un prieten cu hobby-ul filmatului. Era cea mai neobişnuită apariţie dintre toţi. Părea parcă prea slab, dar nu dădea defel impresia că ar avea o carenţă de forţă fizică. Pe figura lui era scrisă nu neapărat tristeţea, ar fi prea simplist dacă m-aş exprima aşa, ci inadecvarea, da, inadecvarea. Cred că am găsit cuvântul. S-ar fi spus că în fiecare clipă se află alături de sine, că îi este imposibil să se fixeze, sa depăşească o damnare, pe care un amator de astrologie ar numi-o saturniană. Ceva neclar, ceva alunecător, imposibil de fixat, o damnare de a ieşi dintr-o postură, dintr-o stare de spirit în chiar clipa când acestea au început să se fixeze, să se consolideze. Cum de a ajuns să facă parte din echipaj? Referinţele despre el erau nefavorabile. Cei printre care se formase profesional socoteau, fără nicio excepţie, că suferă de o boală psihică puţin asemănătoare cu cele cunoscute, că are, apoi, o incapacitate esenţială de a întreţine relaţii sociale normale, că, în general, trebuie folosit în împrejurări care nu presupun o colaborare prea strânsă cu alţi oameni. La fel cu destui alţii din categoria în care îmi place să-l încadrez, era foarte dotat pentru profesia sa. În cazul lui se adăuga şi o calitate extrem de rara, cea care îl adusese, practic, printre membrii unui echipaj de elită. Pe scurt spus, omul meu era un vindecător. Nu, nu era vreun diagnostician fenomenal, care se uită în ochii bolnavului şi îi spune imediat de ce maladie suferă. Era cu mult mai mult decât atât. El poseda capacitatea de a vindeca, pur şi simplu, prin plimbarea mâinilor deasupra organului bolnav. Aşa ceva este posibil, astfel de oameni au existat şi în epoci mai îndepărtate, nu este nicio ficţiune. Zi-i fluid misterios, zi-i transfer de energie, asta nu contează. Cert este că el vindeca mult mai repede şi mai eficient decât tratamentele consacrate. Unii dintre confraţii lui în ale medicinei ziceau că este un escroc, un mistificator, dar ei, în trecere, fără a se arăta în vreun fel impresionat de propriile sale forţe, făcea minuni. Pe toţi îi vindeca, numai pe el însuşi nu. Asta-i viaţa. Un astfel de om este un tezaur. M-am întrebat de ce nu l-au păstrat

pe Pământ, unde ar fi fost mai puţin expus accidentelor. Nu se ştie de ce. Să spun că cineva voia să scape de el şi, întocmai ca în vechile romane de aventuri, l-a trimis într-o misiune primejdioasă? Nu mă hazardez. Mai departe. Ce s-a mai întâmplat? În timp ce noi continuam investigaţiile, nava se îndrepta spre Pământ. Se apropia ziua în care detectivul urma să discute cu persoane aflate, în carne şi oase, în faţa lui. Apoi, lovitură de teatru. La intrarea în atmosfera terestră, un accident nefericit, moartea termică a întregului echipaj, ghidarea rămăşiţelor navei spre un deşert, prăbuşirea infernală, urmărită cu groază la televizoare, un nor de nisip ridicându-se decorativ, atât de încet încât pare filmat cu încetinitorul. Urmează episodul cutiei negre, *black box.* Printre dispozitivele navei exista şi unul care înregistrase absolut toate convorbirile purtate în timpul călătoriei. Înregistrările nu s-au distrus şi au fost puse la dispoziţia prietenului meu. Era de ascultat, nu glumă. Ca să aflăm ce vorbiseră şase oameni în trei luni ne-au trebuit mai bine de trei săptămâni. Nu mă refer la o singură audiţie, bineînţeles. Aşa ceva putea fi realizat, ştiu eu?! În vreo de patru sau de cinci ori câte douăsprezece ore. Trebuia, însă, să ne familiarizăm cu vocile, să ştim foarte exact cine şi când vorbeşte. În cele din urmă s-a făcut şi asta, dar progresele erau microscopice. Trebuie să-ţi spun că felurile în care ascultam erau diferite. Eu eram preocupat să-mi rotunjesc în minte cele şase portrete. În consecinţă, mă dedam la un fel de literatură, a cărei combinare nu este neplăcută. Detectivul, în schimb, făcea o muncă mult mai dificilă. El privea logic totul, încerca să găsească un fir pe care să îl poată argumenta într-un mod cât mai greu de combătut. Făcea scheme cu creioane colorate pe nişte coli mari de hârtie, îmi vorbea ore în şir, propunând ipoteze ale căror motivaţii nu reuşeam niciodată să le urmăresc până la capăt. După un timp, la consfătuirile noastre a apărut o echipă de programatori. Cu mari eforturi, s-a reuşit programarea unui calculator cu toate datele problemei. Transformarea informaţiilor deţinute de noi a fost un adevărat calvar, care a durat cam o lună. Nici iniţiativa asta nu a dus la succes. În mod invariabil, calculatorul ne comunica că datele nu sunt suficiente. Iar când i s-a cerut să propună variante posibile, a construit câte o ipoteză pentru fiecare dintre cei cinci. Autorităţile îşi manifestau nerăbdarea. Era important să se ştie cine este

realmente erou şi cine este doar un psihopat nedemn de a fi ţinut minte. Se avea în vedere crearea unui monument. Numele cui urma să lipsească de pe soclu? În comportamentul detectivului începuseră să apară anumite exteriorizări neobişnuite: o nervozitate, pe care nu i-o cunoşteam, o bruscheţe a gesturilor, nu ştiu ce alterare a vocii. Devenise, de la o zi la alta, mai tăcut, renunţase să mă mai ţină la curent cu mersul raţionamentelor sale. Într-o seara, eram numai noi doi, m-a anunţat că s-a decis. Mi-a citit apoi un raport nu prea lung, să tot fi avut patruzeci de pagini. În el dovedea, cu argumente care mi s-au părut inatacabile, că ucigaşul fusese conducătorul navei, numărul unu. Scotocise prin trecutul celor doi, găsise nişte conflicte, descoperise că printre ascendenţii şefului fuseseră nişte sadici şi aşa mai departe. A prezentat raportul autorităţilor. Nicio opoziţie. Opinia publică a fost informată. Toate bune, aşa se părea. Dar el, detectivul, nu părea că şi-a recăpătat calmul. Uitarea a început să lucreze. După vreo trei luni a apărut o carte scrisă şi tipărită la repezeală de un tânăr ziarist, necunoscut până atunci. Cartea a avut mare succes. Autorul ei reanaliza, pe cont propriu, întreg cazul. Nu îţi mai dau amănunte despre felurile în care se documentase şi nici despre măsura în care informaţiile lui coincideau cu cele pe care le deţineam noi. Îţi spun doar ca în cartea lui se argumenta într-un mod foarte coerent teza că detectivul, prietenul meu, bătuse câmpii, că ipoteza cu numărul unu nu era decât o mare naivitate. Se propunea un alt ucigaş. Cine? În povestirea mea asta nu mai interesează. Urmează ultimul act. Eram împreună cu detectivul, când s-a difuzat pentru prima oară ştirea despre apariţia cărţii. Îmi amintesc foarte bine scena. Ne uitam amândoi la televizor. Crainicul era un bărbat spilcuit, la vreo patruzeci de ani, tuns scurt. După câte ştiu eu, persoanele care se arată atâtor oameni trebuie să fie impersonale, ca să zic aşa, zâmbetele lor se cuvine să fie frumoase, amabile, dar profesionale, fără nuanţe prea originale. Omul care a anunţat apariţia cărţii, rostind apoi şi un mic rezumat al conţinutului, a fost însă instrumentul destinului. Încheind cu cuvintele, îţi spun cu aproximaţie, „ipoteza propusa de cunoscutul investigator cutare este apreciată drept o naivă însăilare”, crainicul a avut un mic zâmbet ironic, sunt sigur că nu m-am înşelat. A fost picătura care a umplut paharul. Prietenul meu s-a ridicat în

picioare, s-a îndreptat spre televizor, dar nu pentru a-l deconecta, ci spre a se posta în faţa lui într-un fel impozant, făcând apoi gesturile pe care ţi le-am descris mai înainte şi rostind discursul ale cărui fraze au devenit singurul sau contact verbal cu lumea. Este necesar, a început el, să programăm un mare calculator cu toate informaţiile pe care le deţine omenirea, cu absolut toate. Numai astfel vom afla cine este ucigaşul. Şi aşa mai departe, propunând unele soluţii tehnice, referindu-se la importanţa aflării adevărului. Tratamente, psihiatri celebri, clinici, nimic nu i-a ajutat. De atunci se află aici, în clădirea din care, dacă ai puţin noroc, îl vei vedea apărând.

OVIDIU BUFNILĂ

PENELOPA

— Nu ştiu dacă Orbun cel Bătrân a avut vreodată autorizaţie în toată regula şi dacă nu cumva a pictat împotriva legii date de preacinstitul şi preabunul Zidiau în cea de-a cincea perioadă a anului QE, spuse Basil privindu-i pe ceilalţi peţitori pe sub sprâncenele sale groase pe care şi le îngrijea cu minuţie în fiecare dimineaţă, oglindindu-şi faţa într-un lighean de argint umplut cu apă de ploaie.

Ceilalţi îl priviră cu scepticism şi înveliră pictura cu o pânză alba.

— Şi de ce n-ar fi avut autorizaţie? Întrebă înţepat Guno, un tânăr venit din nord cu speranţe deşarte de însurătoare şi de mărire. De ce să ne imaginăm pe acel artist lucrând în fugă prin diverse mansarde sau beciuri la lumina unui opaiţ, stând cu urechile aplecate spre vuietul străzii şi spre desul scârţâit al scărilor de lemn. În fond, într-o asemenea stare nimeni nu ar înfăptui o capodoperă ca aceasta din faţa noastră şi nicio femeie din lume nu ar putea fi jignită oferindu-i-se în dar o operă chinuită de frică şi de culori risipite în grabă, fără noimă, jalnice, de prost gust.

— Dacă vă închipuiţi că Penelopa va primi darul vostru vă înşelaţi dragii mei, râse Basil scoţându-şi spada din teacă şi făcând câteva figuri prin aer împungând un duşman imaginar. Adevărul e că pictura, şi când spun aceasta mă refer la cu totul alte lucruri decât cel pe care îl avem aici, pictura este încă departe de sufletele voastre rănite de atâtea bătălii, de urletele nopţii şi ale morţii, de prea desele înşelăciuni ale femeilor fără de nume din cetăţile prin care aţi umblat, sufletele voastre chinuite de abstracţii, de bine şi rău, de aurul-care-mi dă-putere, de stânga şi dreapta, de vis şi de moartea-care-nu-mă-vrea, de ropotul cailor sau de vâjâitul acelor meteoriţi din lumea Lo, de vrajba conducătorilor şi de somnul lor chinuit, de sandalele prin care alunecă tăcut şarpele pustiului, de timp, mai ales de timpul nebun pe care fără vrere îl stăpâniţi mai bine decât oricine şi fiindcă am ajuns aici, iată, vă voi spune un lucru de care vă e teamă, nu vă trageţi săbiile din teacă, nu murmuraţi ură şi dispreţ în bărbile voastre, nu chemaţi slujitorii să mă arunce în furci pentru că ştiţi bine ca sunt ca şi voi nemuritor, asta voiam să vă spun, vă e teamă de nemurire, vă căutaţi sfârşitul şi iată,

ce poate fi mai frumos decât moartea prin otrava unei femei, cupa de aur ridicată în puterea amurgului, căderea, da, neasemuita cădere pe care n-o poate egala nici căderea de pe cal, nici cea de pe zidurile unei cetăţi asediate şi nici chiar căderea în timp, puteţi încă să vă salvaţi, să fugiţi, să vă ascundeţi într-o curbură a spaţiului până când povestea acestei femei se va sfârşi!

Basil se opri vădit obosit şi se aşeză pe un pietroi ce-i ţinea loc de jilţ.

— Spune-ne mai departe, îi strigă în bătaie de joc Arcos, junele, fiul lui Oripeu, regele stăpânitor peste insula-de-ceaţă. Vrei oare să rămâi singurul peţitor, tu soţul şi stăpânul şi vrei să ne alungi dincolo de anul XE, WE şi aşa mai departe. Nu ţine prietene, închipuieşte-ţi, şi mie mi-e frică de nemurire dar din păcate se pare că suntem nemuritori, sortiţi să navigam fără voie prin timp, aşa, ca nişte fantasme fără putinţa de a ieşi din acest spaţiu care poartă ciudatul nume Crasch.

— Arcos are dreptate, strigă la rându-i un peţitor care veni mai în faţă; cine ne poate dovedi că acest om nu ne înşală şi cine ne poate convinge cu fapte că el poate citi viitorul fiecăruia dintre noi?

— Ha, ha, ha! Râse un altul aruncându-şi mantia în braţele unui slujitor. Numele meu, pentru cine nu mă ştie, e Vedis, şi-aş vrea să vă spun prea cinstiţi peţitori că nimeni nu poate şti cu exactitate ce va fi chiar dacă poate, asemenea nouă, să parcurgă timpul de-a lungul şi de-a latul! Iată, vă voi spune povestea mea pe care urechile voastre o vor putea crede pentru că eu însumi am vrut să-mi aflu viitorul dar, vai, m-am păcălit cu uşurinţă crezând că lucrurile de ieri, de azi şi de mâine rămân neschimbate pentru că vedeţi, universul, universul e neînchipuit de ciudat şi nu de puţine ori, lumea, bărbaţii şi femeile au visat ca de fapt universul e o fiinţă, nu râdeţi, o fiinţă şi că stelele, galaxiile nu sunt altceva decât organele sale gigantice, să nu mă îndepărtez, cum va spuneam, mă aflam cândva pe un câmp de bătălie, pretutindeni morţi, steaguri frânte, cai fără stăpân, bălţi de sânge, fum, gemete şi, aşa, călărind pe acel câmp pustiit de săbiile duşmanilor, am văzut nu departe de mine o aşezare arsă, o ruină dar vedeţi, ruina aceea nu aparţinea spaţiului în care mă aflam eu, era mai degrabă paralel cu el, nu, nu era un miraj generat de mintea mea obosită şi înfricoşată de

moarte, apoi întorcându-mă am văzut ceea ce oamenii de dincolo de anul YE numesc bombe, şi bombele cădeau peste o corabie din care ieşea un lichid verzui care ardea mocnit, am alergat la capătul câmpului de bătălie, am ieşit din timpul acela şi m-am trezit printre ruinele pe care le văzusem cu câteva clipe mai înainte, normal ele se aflau undeva în viitor şi totuşi ceva îmi spunea că nu era aşa, m-am întors prin timp şi iată că am nimerit nu departe de aici, la porţile unei cetăţi. Şi oracolul de acolo mi-a spus că nu există nicăieri în acest an ZE un câmp de bătălie ca acela de unde am plecat. Să fiu oare un cavaler al morţii? Şi spun aceasta pentru că simt că moartea se apropie de noi şi cu siguranţă ea nu vine din alt timp ci se apropie de undeva de pe mare!

— Prea cinstite Vedis, îmi spui că nu poţi cunoaşte viitorul şi asta pentru că te-ai rătăcit prin timp şi nemaigăsindu-ţi câmpul de bătălie înclini să crezi că timpul nu se dezvoltă după o lege anume şi că evenimentele nu au nicicum o succesiune… Eu însă, continuă Basil zâmbind, v-am vorbit de ceea ce ne aşteaptă pe fiecare dintre noi dacă ne-am însura cu această femeie! Căci nu uitaţi, cine moare dintre noi nu moare, de fapt, ci părăseşte spaţiul Crasch şi pleacă altundeva unde nimeni… nimeni…

Basil se opri. Alunecă de pe pietroi şi rămase nemişcat pe nisip.

— E mort! Strigă Arcos punându-i deasupra buzelor o oglindă din bronz.

— Ne-a spus prea multe, murmură Vedis. Ştia că moartea ne va desparte de acest anotimp al luptelor şi, fiind în adevăr nemuritori, vom trece într-un alt spaţiu al cărui nume însă nu-l cunoştea nici el.

— Şi acum, întrebă Arcos, trupul lui va dispare dincolo aşa cum spui?

Vedis dădu din umeri. Îşi scoase spada din teaca, îi privi luciul şi se îndreptă hotărât spre poarta mare dincolo de care se afla Penelopa.

— Ce vrei să faci, alergă după ei unul dintre peţitori.

— Nu-mi sta în cale, spuse Vedis cu blândeţe. Vei ajunge altfel pe urmele acestui sărman Basil care a fost ucis sub ochii noştri.

— Ce suntem noi? Strigă Arcos repezindu-se către ei. E o

nebunie! Nemurire, câmpuri de bătălie, Crasch, bombe, moarte, timp, spaţiu paralel?! Eu vin dintre câmpiile veşnic verzi şi vă jur fiecare dintre noi are drept de viaţă şi moarte asupra lui însuşi! Vă prostiţi, oh, nebunilor, nu vorbiţi de nemurire! Ea nu exista! Omul acesta a murit din cauza răului dinăuntrul trupului său! Sunteţi bărbaţi şi încă mai puteţi ţine în mână o spadă!

— Vecinătatea acestei femei te înflăcărează, tinere, spuse Vedis. Păcat că tatăl tău nu ţi-a spus nimic despre toate aceste lucruri atunci când te-a lăsat să vii încoace. Nimeni dintre cei de faţă nu a venit aici pentru aceasta femeie. Ea nu există! Am venit doar să vedem dacă avem curaj să murim în această lume şi să ne continuăm nemurirea în cealaltă! În spaţiul Sazu. Sau poate că ai tăi îi spun altfel. Dincolo de aceste porţi ne aşteaptă pe fiecare dintre noi Ulise. Vrei să-l întâlneşti? Nimic mai simplu. Deschide poarta. Şi acum dă-te la o parte. Eu trebuie să-mi găsesc câmpul de bătălie, să mă întorc.

— Ce e dincolo de acest spaţiu de care vorbiţi aşa cum numai nebunii vorbesc despre aparenta lor fericire? Întrebă Arcos.

— Ulise te aşteaptă, spuse Vedis înaintând. El e cel care ştie.

Arcos îşi scoase spada şi alergă înaintea lui, împinse poarta strigând şi se pierdu înăuntru. Năvăli pe scări şi pătrunse în iatacul Penelopei. Penelopa se afla în faţa unui război de ţesut şi privirea ei se pierdea undeva pe deasupra mării.

Arcos se apropie şi încercă să-i atingă umărul. Mâna lui străbătu aerul şi se opri. Apoi traversa întregul trup fără să întâmpine vreo rezistenţă.

— O imagine, şopti, e o imagine.

Întoarse capul şi privi de jur-împrejur. Din toate cele patru colţuri ale încăperii spre jilţul de nuc lângă care se afla se îndreptau raze de lumină. Razele se descompuneau apoi şi dădeau imaginea Penelopei.

— Înşelăciune! Strigă Arcos speriat. Am fost înşelaţi!

Năvăli pe scări. Jos în curte un bărbat şedea liniştit pe un scaun de piatră. În braţele lui se odihnea o sabie lucitoare. Bărbatul îl privi în tăcere pe Arcos. La gâtul lui strălucea un medalion. Arcos se apropie.

— Cei ce voiau tronul tatălui tău te-au trimis aici. Desigur acum puterea e în mâinile lor şi te caută. Eşti singur şi pe deasupra ai râvnit femeia şi averea altuia. Eşti foarte tânăr, Tainele lumii încă nu ţi-au fost dezvăluite. Cei de dincolo de

această poartă ţi-au spus o mulţime de lucruri contradictorii. Unul singur e însă cel adevărat. Poţi stăpâni timpul. Vrei acest lucru?

— Arcos îl privi atent.

— Tu eşti Ulise, nu-i aşa?

Bărbatul dădu din cap şi-şi scoase medalionul de la gât. Îl deschise şi i-l întinse.

— Aici e Penelopa.

Arcos luă medalionul cu nedumerire. Văzu înăuntru o mulţime de semne de culori diferite.

— Sunt semnele tuturor fiinţelor din Univers. Din ele se naşte tot ceea ce este viu.

Arcos îi întinse medalionul. Râse.

— Ne-ai păcălit pe toţi, nu-i aşa?

Ulise nu răspunse. Se ridică. Arcos se dădu un pas înapoi şi-şi aruncă mantia pe nisip.

— Eşti gata? Întrebă Ulise.

Arcos dădu din cap. Întinse spada înainte şi se apropie. Ulise se apropie şi el şi începură lupta.